

DE 50 MIRAKELPRINCIPER

I

ET KURSUS I MIRAKLER

Kenneth Wapnick Ph. D

FORORD TIL 50 MIRAKELPRINCIPPER

Forord til Femte Udgave

Der er lavet een ændring i denne udgave, bortset fra den nye størrelse. Henvisninger til *Et Kursus i Mirakler* korresponderer nu kun med nummersystemet i den anden udgave af Kurset. Henvisningerne til den første udgave er blevet slettet.

Forord til Fjerde Udgave.

I denne fjerde udgave er bogen blevet omskrevet igen, og der er blevet tilføjet et indeks over henvisninger til *Et kursus i Mirakler*. Bortset herfra fremtræder bogen fuldstændigt uforandret i forhold til den foregående udgave.

Forord til Tredje Udgave

Denne udgave er igen sat på en ny måde. Men ellers er der ingen ændringer foretaget i forhold til anden udgave, undtagen i henvisningsnoterne til *Et Kursus i Mirakler*. Det gjordes nødvendigt på grund af den nyligt udgivne anden udgave af Kurset, der blev omsat, og nu indeholder nummerering af alle paragraffer og sætninger, såvel som af kapitler og tekstafsnit, lektioner og introduktioner til arbejdsbogen, spørgsmål i Lærerhåndbogen, og begreberne i Begrebsafklaringen. Derfor gives henvisninger til *Et Kursus i Mirakler* nu på to måder: Den første, der er uændret fra tidligere, citerer den pågældende side i den første udgave; den anden er nu samstemmende med nummersystemet i den anden udgave. Her følger et eksempel fra hver bog:

T-26.IV.4:7	A-dI.169.5:2	H-13.3:2
sætning	sætning	sætning
paragraf	paragraf	paragraf
afsnit	lektion	spørgsmål

kapitel	del I	Håndbog f. lærere
Tekstbog	Arbejdsbog	
B-6:4:6	P-2.VI.5:1	BL-2.II.7:7
sætning	sætning	sætning
paragraf	paragraf	paragraf
begreb	afsnit	afsnit
Begrebsafkl.	kapitel	kapitel
	Psykoterapi	Bønnens Lovsang

Forord til Anden Udgave

Denne reviderede Anden udgave er blevet fuldstændigt omsat. Derudover er materialet og dets uformelle stil uændret, bortset fra nogle mindre stilistiske ændringer og indsættelse af særlige henvisninger til citater og allusioner i Kurset. Jeg vil gerne takke Rosemarie LoSasso, Foundations forlagsredaktør, for hendes altid omhyggelige supervision af denne udgivelse.

Forord til Første Udgave

Dette er en samlet udskrift af en todages workshop om de 50 mirakelprincipper, som er den første workshop jeg holdt på vores center i Crompond NY. Disse to workshops drejede sig i alt væsentligt om det samme emne, og de afholdtes den 6. og den 13. januar 1985. Grundlaget for materialet stammer fra workshoppen den 13. januar, og blev suppleret med materiale fra den første workshop, der ikke blev gentaget i den anden. Visse ting blev føjet til for at tydeliggøre forskellige punkter, ligesom der blev foretaget mindre omskrivninger for at forbedre læsbarheden.

Som det forklares i workshoppen er udgangspunktet for bogen en analyse af de 50 mirakelprincipper linie for linie. Denne procedure blev sat sammen med spørgsmål fra gruppen, hvilket medførte yderligere diskussion om principper og de dermed sammenhængende ideer.

Lydbånd fra workshopen den 6. januar kan købes i et album med tre 90 minutters bånd for \$ 24, og kan bestille hos Foundation for "A Course in Miracles", 41397 Buecking Drive, Temecula, CA. 92590-5668, telefon 909.296.6261, fax 909.296.9117, fax på bestillingsafdelingen 909.296.5455.

Jeg vil også gerne takke min kone Gloria, som forberedte den indledende redigering af manuskriptet, ved at gennemse og rette udskriften fra den anden workshop, og sammenligne dette med båndene fra den første.

Et Kursus i Miraklers

50 Mirakelprincipper

Meditation

Workshopen begyndte med en meditation, der bestod i at Gloria læste "Hvad er et Mirakel". (A-d.II, efter lektion 340, 13)

13. Hvad er et Mirakel?

1. Et mirakel er en korrektion. Det skaber ikke, eller forandrer noget overhovedet. Det ser blot på ødelæggelse, og minder sindet om at det det ser er falsk. Det ophæver fejltagelser, men prøver ikke på at gå ud over opfattelse, eller at overskride tilgivelsens funktion. Det holder sig således indenfor tidens rammer. Men det baner vejen for tidløshedens tilbagevenden og kærlighedens opvågning, for frygten må forsvinde for det milde lægemiddel det bringer.

Et mirakel indeholder nådens gave, for det gives og modtages på samme tid. Og på den måde demonstrerer det sandhedens lov, som verden ikke adlyder, fordi den ikke forstår dens væsen overhovedet. Et mirakel vender opfattelse, som før var vendt op og ned, og gør således ende på de mærkelige fordrejninger, der var åbenbare. Nu er opfattelse åben for sandhed. Nu ses tilgivelse som berettiget.

Tilgivelse er miraklers hjem. Kristi øjne giver dem til alt hvad de ser på, med barmhjertighed og kærlighed. Opfattelse korrigeres i Hans syn, og det der var tænkt til at skulle forbande, er kommet for at velsigne. Hver lilje af tilgivelse tilbyder hele verden kærlighedens stille mirakel. Og hver enkelt lægges foran Guds Ord, på det universelle alter for Skaberen og skabningen, i lyset af fuldkommen renhed og uendelig glæde.

Miraklet accepteres først igennem tro, fordi at bede om det, forudsætter at sindet er blevet forberedt til at opfatte det det ikke kan se og ikke forstår. Men troen vil bringe sine vidnesbyrd for at vise, at det den hvilede på virkeligt er der. Og således vil miraklet retfærdiggøre din tro på det, og vise at det hvilede på en verden der er mere virkelig end den du så før; en verden der er befriet for det du troede var der.

Mirakler falder som dråber af helbredende regn fra Himlen, på en udtørret og støvet verden, hvor udhungrede og tørstige væsener kommer for at dø. Nu har de vand. Nu er verden grøn. Og overalt springer tegnene på liv frem for at vise, at det der er født aldrig kan dø, for det der har liv har udødelighed. (A-d.II, efter lektion340, 13)

Introduktion

For et par måneder siden, da Gloria og jeg begyndte at snakke om hvad vi skulle lave på denne workshop, foreslog Gloria at vi arbejdede med mirakel-principperne. For mig er det ikke den bedste del af teksten, men så kom jeg i tanker om det sted i *Alice i Eventyrland* hvor kongen siger, at man begynder med begyndelsen, så fortsætter man til slutningen, og så holder man op. Siden det nu er den måde *Et Kursus i Mirakler* begynder på, forekommer det os som et logisk sted at begynde.

Det vi vil gøre efter at jeg er kommet med nogle indledende kommentarer, er at gennemgå disse 50 principper linie for linie. Man vil opdage, at dette første afsnit begynder næsten som en ouverture til en opera, fordi den indeholder de fleste af hovedtemaerne der senere findes

fuldt udviklet i teksten; og som jeg synes det gælder for mange operaouverturer, er den ikke lige så god som selve operaen eller bogen.

Jeg vil gerne bruge den første del af denne workshop til at forklare, hvordan jeg ser disse 50 principper, og også forsøge at opregne det der forekommer som uoverensstemmelser i nogle af dem, sammenlignet med hvad der senere findes i teksten. Jeg tror folk der læser dette indledende afsnit omhyggeligt, og måske de næste fire eller fem kapitler, vil opdage, at der er visse ting i dem, der ikke synes at passe helt med det der kommer senere. Og når det gælder stilen er der bestemt også stor forskel. Der er grunde til dette, som jeg gerne vil fortælle om. Jeg er sikker på, at de fleste af jer er bekendt med historien om, hvordan *Et Kursus i Mirakler* blev skrevet ned. Helen Schucman, der var psykolog, hørte Jesu stemme tale til sig, og han dikterede disse tre bind. Da processen begyndte i oktober 1965, følte Helen sig i omkring de første fire uger i en situation der var meget angstprovokerende. Selvom dette ikke forstyrrede det grundlæggende indhold af det hun hørte, tror jeg ganske bestemt det forstyrrede den klarhed hun hørte med.

Helen fik forklarende antydninger af, at hun for længe siden havde udviklet denne skrivefærdighed, misbrugt den, og derefter ladet den ligge i temmelig lang tid. Hvis man har en vandhane der ikke har være brugt i nogen tid, og pludselig åbner for vandet, kommer der en del rust. Vandet kommer ud, men i begyndelsen er det meget misfarvet. Jeg tror det er det der er sket her; selve materialet stemmer overens med Kursets grundlæggende lære, men udtryksformen er ikke konsistent.

Meget ofte skrev Helen noget ned, og dagen efter sagde Jesus til hende noget i retning af: "Det er det du skrev ned i går; det her er som det skal være", og så korrigerede han mange af de stilistiske uoverensstemmelser, ligesom mange sproglige klodsetheder blev rettet. Så jeg tror det er endda mere vigtigt at forstå hvordan disse tidlige kapitler blev skrevet. Fra begyndelsen af kapitel fem kan man næsten mærke, at teksten går op i et højere gear, både hvad sprog og klarhed angår.

Den vigtige pointe er, at lige i begyndelsen var det ikke diktering helt uden besværligheder. Det var som om Jesus havde en fortsat samtale med Helen, hvor han sagde noget som Helen stillede spørgsmål til, eller han forudså spørgsmål i hendes sind, som han så besvarede. Mange af disse tidlige samtaler drejede sig om at hjælpe Helen og Bill med at integrere materialet, både med deres professionelle baggrund og deres privatliv.

Som vi alle ved taler vi på een måde når vi snakker uformelt sammen, og udtrykker os ganske anderledes når vi skriver ting ned. Jeg ved af egen erfaring, at når jeg taler uformelt med folk enten privat eller på mit kontor, taler jeg på een måde, og lægger ikke alt for meget mærke til hvad jeg siger, om det jeg siger også stemmer overens med andre ting jeg har sagt. Når jeg skriver en bog eller en artikel er det meget anderledes. Så er jeg meget mere omhyggelig. Jeg tror at dette er præcist den situation der opstod i disse første uger, som det især kan ses i de første fire kapitler. Jeg tror det kan forklare hvorfor der er visse uoverensstemmelser i hvordan teksten udtrykker sig i de indledende kapitler, og hvorfor store dele af den forekommer klodset og bestemt ikke ligger på det samme høje litterære niveau, som resten af materialet. Samtidigt var en stor del af det personlige materiale, som Helen havde skrevet ned, ikke bestemt for offentligheden, og var nødt til at blive fjernet. Det var kun tiltænkt hende og Bill. Så også dette forhold bidrager til at forklare hvorfor der er disse uoverensstemmelser i teksten.

Lad mig nævne en af dem man vil finde, som er emnet for det vi kommer til at tale om i dag: Hvad et mirakel er, som er det *Et Kursus i Mirakler* handler om. Princip 17, som vi kommer til senere, taler om et mirakel som helbredelse. I kapitel 2 siger Jesus: “At tale om et ‘helbredelsesmirakel’ er at forbinde to ordner af virkelighed ukorrekt”. (T-2.IV.1:3). Men næsten i slutningen af teksten er der nogle få steder der omtaler et “helbredelsesmirakel” (f.eks. T-27.II.5:2). Denne tilsyneladende uoverensstemmelse forklares ved at huske omstændighederne ved nedskrivningen. I nogle af de første mirakelprincipper, anvendes “mirakel” næsten på den måde vi populært anvender det: Vi taler om en ydre handling, hvor der et ydre skift i verden eller i en eller andens adfærd. Som det gøres meget tydeligt i nogle af de andre principper, og helt klart er Kursets centrale tema, er et mirakel en korrektion i opfattelsen, ligesom i den passage fra Arbejdsbogen Gloria læste op. Det er en korrektion af hvordan vi opfatter og hvordan vi tænker. Men der er helt bestemt principper der synes at antyde ændringer i adfærden. I kapitel 2, hvor Jesus specifikt taler om hvad helbredelse er, og starter en række afsnit om det (T-2.IV), skelner han imellem det mirakel der er et skift i tænkemåden, og så virkningen, som er helbredelse. Senere i bogen, hvor disse tidlige forklaringer og distinktioner ikke længere er nødvendige, er Kurset langt mere poetisk, og kan derfor siges at være en smule løs i sin udtryksform, og anvender så vendingen et “helbredelsesmirakel”.

Der er et andet mirakelprincip (21) der taler om Guds tilgivelse, hvorimod der i Arbejdsbogen er et meget klart udsagn, der faktisk gentages, og som siger: “Gud tilgiver ikke fordi Han aldrig har fordømt” (A-dI.46.1:1; AS-dI.60.1:2). Tilgivelse er en korrektion af en hadefuld eller vred tanke. Og siden Gud indlysende nok ikke har sådanne tanker, er der intet behov for korrektion eller tilgivelse i Himlen. Men i ordets populære forstand taler vi om Guds tilgivelse. En af de smukkere passager i Tekstbogen, som er Kursets version af Fadervor, begynder med ordene “*Tilgiv os vore illusioner Fader*” (T-16.VII.12:1). Så hvis man er på udkig efter uoverensstemmelser i Kurset, vil man finde dem. Hvis man er ude på at yppe kiv med Jesus, og udnytte de forskellige uoverensstemmelser til at afkræfte Kurset, eller erklære sig uenig med det, behøver man ikke at læse mere end de første par sider. Det var faktisk det Helen forsøgte meget intenst på i de første måneder, og han sagde til hende, at han ville ønske hun ikke gjorde det, fordi det spildte en masse tid.

Alt i alt er noget af det mest bemærkelsesværdige ved *Et Kursus i Mirakler* dets logiske sammenhæng fra begyndelsen til slutningen, imellem hvad det lærer og hvad det siger. Det afviger aldrig herfra; men dets udtryksform er ikke altid helt så overensstemmende.

Før vi starter gennemgangen af de 50 mirakelprincipper linie for linie, vil jeg godt sætte noget på tavlen, som vi kan bruge at orientere os efter når vi taler om mirakler. Ingen af os var særligt glade for den titel Jesus gav Kurset, men det var helt klart, at han ønskede at kalde det *Et Kursus i Mirakler*. Derfor er det miraklet der er dets hovedemne, og det er det vi faktisk bliver undervist i. Som sagt har et mirakel ikke noget at gøre med noget ydre, og den vigtigste grund til det er, at der ikke er noget ydre.

ÅRSAG

urette sind: ego
adskillelse skyld magi

sind

rette sind: Helligånden
mirakler tilgivelse helbredelse

VIRKNING

verden kroppen
problemer

muligheder og chancer for at tilgive

I dag vil vi ikke tale om Kursets metafysik. Vi regner med at vi her accepterer disse principper. Men faktisk er Kursets metafysiske grundlag, at der ingen verden er udenfor os. Den er kun en projektion af det der er indeni os, hvilket betyder at det centrale emne altid kan findes i den lille prik derovre i den venstre side af skemaet, som repræsenterer sindet. Sindet projicerer det der er i det ud på verden; og verden omfatter selvfølgelig ikke kun verden som helhed, universet, men også vore personlige kroppes verden. Det betyder at problemet aldrig er det der er udenfor os her i verden. Problemet er altid hvad der er i vore sind; og siden det er der problemet er, er det også der svaret må findes. Det svar er miraklet.

Den bedste definition på hvad et mirakel er, er således, at det er en korrektion af en fejlagtig tanke eller en misopfattelse, og derfor vil *Et Kursus i Mirakler* aldrig tale for at man gør noget for at ændre sin adfærd. Mange af jer har sikkert set den artikel om Kurset der var i New York Times for ca. en måned siden (9 dec. 1984), hvor jeg blev citeret baglæns. Citatet sagde, at man skal ændre sin adfærd, og det forandrer så sindet. Jeg er sikker på at jeg sagde præcist det modsatte til dem i telefonen: At når man forandrer sit sind, vil det i overensstemmelse hermed ændre adfærden. Det betyder i øvrigt ikke, at Kurset ikke mange gange taler for at man gør noget for at ændre sin adfærd. Alt hvad det siger er, at man ikke skal tro at man ved at ændre på sin adfærd har gjort noget ved problemet. Det kan være et nyttigt skridt henimod at gøre noget ved problemet, men det grundlæggende problem er aldrig ude i verden eller kroppen - det er i sindet. Denne ide er selvfølgelig absolut afgørende for alt hvad Kurset lærer, og alt hvad vi vil komme til at tale om. Og den er helt bestemt afgørende for forståelsen af hvad miraklet er. Den simpleste definition af et mirakel er, at det er en korrektion af hvordan vi opfatter eller af hvordan vi tænker.

En af de linier jeg synes bedst om i Kurset siger: "Det helligste af alle steder på jorden, er der hvor et ældgammelt had er blevet til en nuværende kærlighed." (T-26.IX.6:1), og den er i virkeligheden en perfekt definition på et mirakel, selvom ordet ikke forekommer i den. En eller anden vi hader bliver til en vi elsker: Had er egoets måde at se på, og kærlighedens vision gives os af Helligånden. Det vi taler om her er to forskellige måder at se verden på, og mere konkret to måder at se på de forhold vi har i vores liv. Den ene er egoets måde at se på, som er en metode til at se mere og mere adskillelse på, mere og mere vrede og skyld, til at retfærdiggøre vores vrede på, og gøre sygdom virkelig her i kroppen. Alle disse opfattelser forstærker i virkeligheden egoets grundlæggende tanke om at vi er adskilt fra hinanden og fra Gud. Korrektionen for dette er at gå fra egoets måde at se på til Helligåndens måde at se på,

og det er det skift fra egoet til Helligånden der er miraklet. Det ord der kendetegner denne proces med at skifte fra egoets opfattelser af andre til Helligåndens, er "tilgivelse".

Når vi virkelig tilgiver, er det vi rent faktisk gør at vi helbreder problemet, fordi den grundlæggende kilde til problemet er vores fortolkning af det, og den er baseret på vores skyld. Så alle vore problemer, hvad enten de er af fysisk, økonomisk eller af social art, findes ikke herude i kroppens verden, men findes derimod i vore sind, og de kan alle føres tilbage til et problem med skyld. Et andet ord for skyld er "mangel på tilgivelse". Det er når vi tilgiver vore problemer helbredes, så vi kan sige, at ordene "mirakel", "tilgivelse" og "helbredelse" grundlæggende repræsenterer den samme proces.

Vi kan derfor se, at et mirakel er en løsning på et problem, som er skyld, og vi kan definere dette endnu videre og sige, at al skyld kommer af troen på at vi er adskilte. Så disse to ord "adskillelse" og "skyld" er også bogstaveligt talt synonyme, fordi det ene kommer af det andet.

Er der nogen spørgsmål her, før vi går i gang med principperne?

Spm: Når du taler om tilgivelse, mener du så tilgivelse af sig selv, og så andre?

Sv: Den grundlæggende proces i Kurset er, at vi tilgiver os selv igennem at tilgive andre, så man rent teknisk set tilgiver en anden, og det vil så tilsvarende sætte dig i stand til at tilgive dig selv. Som vi oplever det, er det en gensidig proces. Jo mere jeg tilgiver dig, jo mere vil jeg føle mig tilgivet. Men ifølge *Et Kursus i Miraklers* grundlæggende paradigme, tilgiver vi en anden, hvorefter vi tilsvarende tilgiver os selv, fordi det er det samme. Når vi først har accepteret ideen om, at der intet er derude i verden bortset fra det vi anbringer der, erkender vi en direkte forbindelse imellem det der er i vore sind, og det vi ser. Hvis man husker det, er de første lektioner i Arbejdsbogen meget klart rettede mod at træne os i at tænke på den måde, og de gør det helt klart, at der ikke er nogen forskel på det vi opfatter udenfor og det vi opfatter indeni - det er vores tanker der udgør verden. Så vi taler i virkeligheden om een og samme ting.

Betydningen af at erkende at man først må tilgive nogen derude er, at størstedelen af skylden i vores sind er ubevidst - vi er ikke klare over at den er der. Det betyder, at hvis vi ikke ser der er et problem, kan vi ikke gøre noget ved det. Men i almindelighed kan vi blive bevidst om de negative følelser vi har overfor andre, så hvis jeg opdager at jeg bliver irriteret på dig

derude, og jeg ser dig rigtigt, lader jeg Helligånden lede mig med hensyn til hvordan jeg skal opfatte og forstå det der sker. Så vil Han vise mig at uanset hvad det er jeg beklager mig over ved dig, er du blot et spejl for hvad jeg beklager mig over ved mig selv, men jeg vidste ikke at jeg beklagede mig over dette i mig selv. Det er som sagt fordi størstedelen af vores skyld er ubevidst. Ved at du kommer ind i mit liv og bliver sådan et problem for mig, giver du mig i kraft af at du er et spejl muligheden for at se på dig, og spejlet tilbage se præcist hvad der er inden i mig selv. Ved at skifte tænkemåde om noget jeg har anklaget dig for, er det jeg i virkeligheden gør, at skifte tænkemåde om noget jeg har anklaget mig selv for. Men formen kan være anderledes. Så det vi faktisk taler om er det meget vigtige ord, som slet ikke forekommer i dette første afsnit overhovedet, og det ord er "projektion". Vi projicerer det der er i vore sind ud på verden.

Spm: Ville du sige, at for at man kan være åben for dette og forstå det, er man faktisk nødt til at bede Helligånden om hjælp hele tiden?

Sv: Ja, *Et Kursus i Mirakler* gør det helt klart, at det er umuligt virkeligt at tilgive nogen uden Helligåndens hjælp, fordi vores egoer er så stærkt forankret i vores sind. Det er i virkeligheden det samme som at sige, at vores investering i at opretholde illusionen om adskillelsen og om skyld, er så fast forankret i vores sind, at det er næsten umuligt, om ikke fuldstændigt umuligt, virkeligt at skifte tænkemåde uden at få hjælp udefra. Denne udefrakommende hjælp, som naturligvis er Helligånden, er i virkeligheden indeni. Som Kurset ofte citerer fra evangelierne. Af os selv kan vi intet gøre (H-29.4:2)

Spm: Da jeg snakkede med min ven her, opdagede jeg at jeg projicerede noget over på hende, og så opdagede jeg, at der var en indre projektion inden i mig selv, men jeg kunne se at det ikke var inden i mig selv i forhold til hende, det var inden i mig selv i forhold til Gud, hvilket var noget helt andet, men den samme projektion.

Sv: Sagens kerne er altid vores forhold til Gud. Kernepunktet i enhver egotankesystem er troen på at vi er adskilt fra Gud, at vi har angrebet Gud, og at Gud er vred på os og vil straffe os. Den konstellation af tanker er central i enhver ego, og i den hensigt at undslippe Guds straf døjer vi med alle mulige former for mærkelige ting, hvoraf den mest besynderlige er

overbevisningen om, at ved at angribe nogen, en eller anden - med andre ord at projicere problemet væk fra os selv og over på en anden - vil vi blive fri for problemet. Så de indre, personlige problemer vi oplever, når vi virkelig undersøger dem, har alle at gøre med at vi på en eller anden måde tror, at den anden er adskilt fra os. Deraf følger så troen på at denne anden person har gjort os til offer, eller vi vender det om og føler os skyldige fordi vi tror at vi har gjort ham til offer.

De oplevelser kan vi allesammen identificere os med. Vi har allesammen mange forskellige muligheder for i vores liv at erkende hvordan dette virker. Men de kommer alle tilbage til det grundlæggende problem, som er at vi tror at vi er adskilt fra Gud, hvilket igen betyder at vi tror vi har angrebet Ham, og det betyder at vi tror vi har gjort Ham til offer, at Han er vores offer. Det vender vi så rundt, fordi projektion altid følger af skyld, og vi tror at Gud gør os til ofre. Så i egoets tankesystem bliver f.eks. døden det mest skærende vidnesbyrd på at Guds vrede er virkelig. Gud skabte en krop, hvilket på et plan er det egoet tror, og derefter straffer Han kroppen ved at tilintetgøre den - Han får kroppen til at lide etc.

Det er som sagt den helt grundlæggende tro i alles underbevidsthed, og derfor bliver alt hvad vi gør at projicere dette ud på alle andre igen og igen. Som Kurset lærer kan man ikke komme tilbage til Himlen straks, fordi graden af frygt og rædsel den indeholder er overvældende. Det vi kan gøre er at begynde at fjerne småbidder af dette tankesystem, og vi begynder på det sammen med alle de mennesker vi lige nu har forhold til. Og vi kan have forhold til folk hvad enten vi er fysisk sammen med dem eller vi blot tænker på dem. Så en eller anden der døde for tyve eller tredive år siden kan stadig være til stede i vores sind, fordi vi stadig bærer rundt på fortidige sår, eller fortidige illusioner om den person.

Ellers noget? Ok, lad os begynde på at snakke om de 50 principper.

Princip 1

Der er ingen sværhedsgrader for mirakler. Det ene er ikke "vanskeligere" eller "større" end det andet. De er alle ens. Alle udtryk for kærlighed er maksimale.

Selvom jeg sagde, at dette afsnit ikke er mit yndlingsafsnit, synes jeg at det første princip er en virkelig perle. Det er en af de vigtigste sætninger i hele bogen, og det tror jeg også Jesus

mener, for det er et princip der dukker op igen og igen i alle tre bøger i mange forskellige former. Hvis vi virkelig kunne forstå hvad det betyder, at “Der er ingen sværhedsgrader for mirakler”, ville vi forstå alt andet i Kurset, fordi det princip i sig indeholder kimen til hele tankesystemet. “Der er ingen sværhedsgrader for mirakler” er det samme som at sige, at alle problemer i verden i virkeligheden er det samme - de tilsyneladende vigtige og de tilsyneladende mindre vigtige. Der er ingen forskel på dem.

Dette kan kun forstås helt dybtgående når man erkender, at der ingen verden er derude. Hvis man tror at den opfattede, fysiske eller adskilte verden er virkelig, må man nødvendigvis tro at der er grader: Der findes større ting og der findes mindre ting. Hele vores verden, som faktisk er det samme som at sige opfattelsens verden, er baseret på rangorden og forskelle. Vi har alle begreber om store og små, fede og tynde, smukke og grimme, hun- og hankøn, nat og dag, lys og mørke, store problemer og små problemer osv. osv. osv. Vores ide om farver er også baseret på det: Forskellige bølgelængder af lys. De er alle iboende dele af egoets verden af adskillelse - at der er forskelle i denne verden.

Når vi først tror at kroppen er virkelig, vil vi også tro at der er visse problemer der er mere kritiske end andre. Hvis et menneske har en sygdom der er “livstruende”, er det et alvorligt problem. Hvis et menneske har en mild hovedpine siger vi, at det er ikke et så alvorligt problem. Der findes ingen i denne verden, der ikke går i den fælde. Den tager også form af at bede Helligånden om hjælp til at løse visse problemer, og ikke andre; eller af at tro at Han har for travlt til at tage sig af vores inkonsekvente og dumme problemer; eller af at tro at vi kan klare dem selv. Men sandheden er, at vi er bange for hans løsninger, for de ville betyde ophævelsen af egoet.

Men formålet med at studere *Et Kursus i Mirakler* er ikke at få os til at føle os skyldige fordi vi går i disse fælder. Hele ideen med Kurset er at lade os vide hvor sindssyge vi er, og hvor sindssygt dette tankesystem er, så vi kan ændre tænkemåde om det. Man kan ikke ændre tænkemåde om noget, hvis man ikke ved det er der. Så ideen med at stille egoets tankesystem til skue, er ikke at få os til at føle os endnu mere skyldige end vi gør, eller dummere end vi måske gør, men at hjælpe os til at erkende at vi rent faktisk tror på det, så vi kan ændre tænkemåde om det. Og dette første princip sætter os virkelig i gang med et brag.

Det dette betyder er, at det er lige så let at helbrede kræft som en mild hovedpine. Det er lige så let at helbrede en trussel om atomkrig som en uenighed imellem to små børn, fordi de alle er det samme. De stammer alle fra et centralt punkt, som er troen på adskillelsen, eller troen

på skyld. Problemerne er aldrig derude i verden, men i vores sind. De ting vi gør i denne verden for at lette smerte, gøres allesammen på formniveauet. Et af nøgleprincipperne i Kurset er den skelnen vi altid bliver bedt om at foretage imellem form og indhold. Et Kursus i Mirakler lærer, at der kun er to grundlæggende indhold i verden: Gud eller egoet; kærlighed eller frygt; ånd eller krop. Der findes kun to grundlæggende opfattelser i verden: Den ene er egoets måde at se et problem på, den anden er Helligåndens måde.

Det der sker er, at disse indhold fremkommer i myriader af forskellige former. Når vi siger, at det grundlæggende indhold i egoets verden er adskillelse, er det tydeligt for os hvor mange forskellige former denne tro antager. Nogle ting kalder vi negative, som smerte, lidelse, død etc. Nogle kalder vi positive, hvad der i almindelighed betyder at vi får hvad vi ønsker, eller at man er fri for ydre lidelser. Men sagen er aldrig formen, som er på højre side af skemaet; sagen er altid den underliggende tanke, som er på venstre side (se side 8).

I kapitel 23 er der et afsnit kaldet "Kaos Love" (T-23.II), som er et meget vanskeligt afsnit, og et af de vigtigste i Tekstbogen. "Kaos Love" beskriver de fem love, der udgør egoets tankesystem, som faktisk er modparten til de 50 mirakelprincipper. (Man kan regne ud hvilken side Jesus er på, fordi han giver 50 mirakelprincipper, og kun 5 kaoslove.)

Den første kaoslov er den præcise modsætning til det første mirakelprincip. Den siger, at sandheden er relativ, og at der er et hierarki af illusioner. Nogle illusioner er værre end andre, eller nogle illusioner er bedre end andre. Det er som sagt lige præcist det vi taler om. Når man først tror at visse problemer er større end andre, må man nødvendigvis tro at der er forskellige løsningsniveauer for de forskellige problemniveauer. Mennesker der arbejder med medicinske problemer ved, at hvis man har dette symptom gør man A, og hvis man har et andet symptom gør man B, og hvis der er et tredje symptom gør man A og B, eller noget andet. Det er allesammen meget konkrete ting vi gør for at helbrede eller løse de forskellige problemer vi tror vi har. Men Kurset gør det i øvrigt helt klart, at dette ikke betyder at man ikke bør gøre alle disse forskellige ting, men det vil jeg komme nærmere ind på senere når det passer med mirakelprincipperne.

Det eneste der virkeligt helbreder er ophævelsen af troen på at vi er adskilt fra Gud, hvorfra vores problem med skyld kommer. Som vi vil komme til at se senere, er "forening" et andet ord for helbredelse. Hvis vi erkender, at det eneste problem der findes er troen på at vi er adskilte, må det nødvendigvis betyde, at den eneste løsning på alle vore tilsyneladende problemer er at forene sig.

En anden ting der vil blive tydelig efterhånden som vi arbejder med dette stof er, at *Et Kursus i Mirakler* lærer, at den måde vi definerer et problem på, automatisk bestemmer hvordan vi løser problemet. Det er derfor det er meget vigtigt når man arbejder med Kurset at man altid husker, at det kun anerkender et problem, og det er troen på at vi er adskilte. Hvis man siger at problemet er noget som helst andet, siger man automatisk også at løsningen vil være noget andet.

Arbejdsbogens lektion 79 siger, at der kun er et problem, og derfor er der kun een løsning. Dette ene problem er skyld, adskillelse eller beklagelser, og den ene løsning er et mirakel, tilgivelse eller forening. Dette første princip fastslår således dette helt grundlæggende: “Der er ingen sværhedsgrader for mirakler”. Uanset hvad vi tror problemet er, kan alle vore problemer løses på nøjagtigt samme måde, blot ved at ændre tænkemåde om dem.

Spm: Sommetider fortrænger vi noget, og så tror vi at vi har ændret tænkemåde allerede.....

Sv: Som det siges helt i slutningen af Tekstbogen: “Prøvelser er kun lektioner du ikke fik lært, præsenteret endnu en gang, så du nu kan træffe et bedre valg hvor du før valgte forkert.....” (T-31.VIII.3:1). Det er klart, at vi for det meste ikke får ophævet vores skyld totalt, og der kan være forhold vi tror vi har helbredt og løst, og så sker der noget et år senere, og bang, alle de samme følelser kommer bare strømmende tilbage. Alle har haft den slags oplevelser.

Det behøver ikke nødvendigvis betyde, at det mislykkedes da vi oprindeligt forsøgte at arbejde med det. Det sandsynligvis betyder er, at vi gik så langt vi kunne på det tidspunkt, og så på et senere tidspunkt var vi parat til at tage endnu et skridt, og helbrede et dybere lag af skyld. Så tilbyder en mulighed sig af sig selv, og vi opdager at vi bliver vrede og ude af den, og føler os sårede og føler os som ofre, og det er det der fortæller os, at vi ikke fuldstændigt havde opgivet denne overbevisning, fordi det der sker nu er, at det bliver projiceret ud på denne person. Egoet vil fortælle os, at vi bør tro vi er en fiasko; det Helligånden ville fortælle os er, at vi nu er parat til at tage et nyt skridt. Det er i virkeligheden hele Kursets hovedindhold: At hjælpe os med at se på alt hvad der sker i vores liv som en mulighed for at helbrede og tilgive noget der var dybt begravet i os, og som vi ikke vidste var der.

Faktisk er det der giver Kurset dets enorme kraft at det er så sammenhængende og enkelt i alt hvad det siger. Det lærer os faktisk kun een måde at se alting i verden på. Dette er *Et Kursus i Miraklers* måde: At alt hvad der sker er en mulighed til at helbrede vores sind, og det gør ikke noget om vi skulle blive oprørt over nogle forfærdelige ting vi læser om i avisen, eller vi bliver ophidset over en ligegyldig ting der sker i vores hjem eller familie, i samfundet eller på arbejdspladsen.

Spm: Selvom der ingen sværhedsgrader er for mirakler, er vi lige godt temmelig overbevist om, at det er der alligevel. Når vi ser det i det lys, er det så sådan at vi er nødt til at opleve tilgivelse af nogle store problemer før vi kommer til de andre?

Sv: Vi arbejder med det vi nu kan arbejde med. Nogle føler lige det modsatte, at de store problemer er for meget. Så de praktiserer med de små; ham der forsinker dig på motorvejen, eller nogen der gør noget der irriterer dig lidt, eller noget dine børn ikke gør omkring huset, som de skulle gøre. Nogle synes den slags er lettere at arbejde med end de store, og andre føler lige det modsatte.

Spm: Er man nødt til at gøre alt det?

Sv: Man er ikke nødt til det, man har det bare bedre når man gør det, det er alt.

Spm: Betyder det første princip også, at det er lige så let at få helbredt kræft som en forkølelse?

Sv: Ja, men man kan misforstå ideen og tro, at det er kroppens kræft eller forkølelse der er problemet. Det er ikke problemet. Problemet er den tanke der førte til dem. Kurset siger, at den eneste mening noget har er det formål det tjener. Man fokuserer ikke på kræften som symptom, lige så lidt som man fokuserer på at kræften bedres, fordi den ikke er problemet. Kræften tjener muligvis et formål, ikke kun for den pågældende person, men for menneskerne i den pågældendes liv - familie, venner, læger etc.

Spm: Så “der er ingen sværhedsgrader for mirakler” betyder i virkeligheden aldrig helbredelse af noget, det betyder faktisk en ændring i opfattelsen?

Sv: Rigtigt, det betyder en ændring i tænkemåden. Vi vil komme til at snakke om det igen og igen under vores gennemgang af det her.

Spm: Er det ikke i tråd med dette, at hvis din tankegang har forårsaget en tilstand af kræft, og dit sind rent faktisk bliver helbredt, bliver det så ikke irrelevant om den fysiske kræft bliver helbredt eller ikke?

Sv: Jo, det er rigtigt! Folk bruger ofte fysisk helbredelse som et bevis på enten deres åndelige eller mentale sundhed eller mangel på samme: “Hvis jeg virkelig gør det her rigtigt vil den tumor forsvinde”. Og det dette gør, er at gøre den virkelig. Når ens sind virkelig er helbredt vil det ikke være et brændende problem for en. Det betyder ikke, at tumoren ikke vil forsvinde. Det betyder bare, at din investering ikke vil ligge i at få den til at forsvinde. Din investering vil ligge i at få fred i sindet.

Spm: Betyder “døden” ikke, at vi bare lægger os ned og opgiver kroppen på det rigtige tidspunkt?

Sv: Hvis du med “rigtige” mener, at vi dør når vi har fuldført de lektioner vi kom for at lære, jo. Men vi kan også ændre vores beslutning, og vælge at forlade vores krop før vi har fuldført disse lektioner. Som Kurset siger: “Og ingen dør uden sit eget samtykke.” (A-dI.152.1:4)

Spm: I hvilken grad spiller den fælles opfattelse af sygdom hos dem der er omkring os en rolle? I hvilken grad låser det os inde i den opfattelse, selvom vores sind er i en forandringsproces?

Sv: Inden i hver enkelt af os er der altid to stemmer. Der er egoets stemme, og Helligåndens Stemme. Det meste af tiden svinger vi imellem dem. Lad os sige, at jeg faktisk praktiserer det *Et Kursus i Mirakler* siger, men jeg gør det ikke totalt. Jeg har stadig tvivl eller frygt, og du kommer hen til mig, og andre mennesker kommer hen til mig, og forstærker kraftigt egoets

måde at se på. Der er ingen tvivl om, at det vil styrke mit ego. Hvis jeg var virkelig bestemt, hvis jeg vidste, at alt hvad egoet fortæller mig er falsk, ville det ingen betydning have hvor mange mennesker, tusinder eller millioner, der sagde noget. Jeg ville vide dybt inde i mig selv, at det ikke gør nogen forskel. Men hvis jeg svinger, vil mit ego altid være på udkig efter de mennesker det kan bruge som vidnesbyrd til at bekræfte sin sag. Men problemet er ikke de mennesker der forstærker det. Problemet er, at jeg ubevidst ser efter de vidnesbyrd der vil bevise at mit ego har ret. Som vi alle ved, behøver man ikke at lede særlig langt væk. Hvis man virkelig ønsker at bevise at vrede kan retfærdiggøres, sygdom er frygtelig og adskillelsen er virkelig, vil man finde vidnesbyrd alle vegne omkring sig. Så længe vi svinger er der ingen tvivl om, at andre menneskers negative eller ego tanker vil styrke vores egne. De er ikke ansvarlige for vores, for det er det samme som voodoo, som er ideen om at man kan påvirke andre. Det ville Kurset aldrig lære, fordi det lægger ansvaret på andre. Det *Et Kursus i Mirakler* ville sige er, at andre menneskers tanker eller det der sker i verden kan forstærke ens eget ego. Men hvis man er virkelig klar over hvad man tror, vil det ingen indflydelse have overhovedet. Jesus er naturligvis det ultimative eksempel.

Det er derfor at gå i egoets fælde at tro, at rygning forårsager kræft; det er skyld der gør det. Men hvis man tror at rygning vil skade een, bør man ikke ryge. Hvis man er diabetiker, og sygdommen stadig er en del af eens tankesystem, ville det ikke at tage insulin være et ubevidst forsøg på at straffe sig selv, ligesom det ville være at spise is etc. Set sådan ville det at tage sig af sin syge krop være det mest kærlige og tilgivende man kunne gøre.

Spm: Hvad betyder det at "høre" Helligånden?

Sv: At tale om at høre Helligånden er i virkeligheden billedsprog, på samme måde som det er at tale om Ham som Guds Stemme. Helligånden kommunikerer med os igennem vore sind, og Han vil anvende et hvilket som helst middel eller redskab som vi kan tage imod. Det kan f.eks. være det vi kalder intuition, forestillinger, en pludselig tanke eller indsigt, en drøm, en følelse af ord eller tanker der kommer til os, som vi "hører" og ved ikke er vores egne. Han er ikke nøjeregnende; Han vil benytte hvad som helst vi giver Ham.

Lad os gå videre, ellers kommer vi aldrig forbi den første linie. Den anden linie er selvfølgelig blot en anden måde at sige det på, som vi lige har talt om. At sige at der ikke er nogen

“vanskeligere” eller “større” mirakler er det samme som at sige, er der ikke er nogen vanskeligere eller større problemer. Bill Thetford sagde, at det første princip kunne omformuleres til: Der er ingen sværhedsgrader i problemløsning. Alle problemer er det samme, og derfor er alle løsningerne den samme.

“Alle udtryk for kærlighed er maksimale”. De fleste af jer har formodentlig hørt mig tale om de to niveauer Kurset er skrevet på. Det første er det metafysiske, som vi ikke bruger meget tid på i dag. Det andet er det mere praktiske, der modstiller de to måder at se verden på. Men det første niveau er den del af Kurset der er fuldstændigt kompromisløst. Noget er enten helt sandt eller helt falsk, og der er ingen mellemting. Man kan ikke være lidt gravid; enten er man det eller også er man det ikke. På det andet niveau svinger vi frem og tilbage hele tiden imellem egoet og Helligånden. Men udsagnet “Alle udtryk for kærlighed er maksimale” er et niveau et udsagn: Man kan ikke få en lille smule kærlighed. Man enten får kærlighed eller man får det ikke, fordi et af kærlighedens karakteristika er, at den er total, fuldstændig, og der er ingen udelukkelse i den, ingen undtagelser. Alle udtryk for kærlighed må nødvendigvis være maksimale, hvilket er anden måde at sige på, at der kun er eet problem i verden. Det problem er had eller frygt; og derfor er der kun een løsning på det problem, og det er kærlighed. Kærlighed kommer ikke fra os; den kommer ikke fra denne verden. Kærlighed kommer fra Gud, igennem Helligånden, Der så inspirerer os til at være hvad vi ville kalde kærlige.

Et Kursus i Mirakler lærer også, at ingen i denne verden kan være kærlige, fordi det siger, at kærlighed uden ambivalens er umulig her (T-4.III.4:6). Selve den kendsgerning at vi er her betyder at vi har et ego, hvad der betyder at vi tror på adskillelse. Det betyder at vi ikke tro på kærlighedens altomfattende væsen. Teknisk set er tilgivelse denne verdens ækvivalent til Himlens kærlighed, og kærlighed kommer til os fra Gud igennem Helligånden i vores sind, Der så inspirerer alle de kærlige ting vi vil gøre. Men med hensyn til anvendelsen af ordet “kærlighed” her, kan vi se, hvordan Kurset helt bestemt ikke anvender det absolut. Meget ofte taler det om kærlighed i sammenhæng med hvad vi gør her.

Spm: Hvad taler han så om her? Hvis “Alle udtryk for kærlighed er maksimale”, kan det vel kun gælde for Guds kærlighed.

Sv: Ja, men Guds kærlighed igennem Helligånden her. Med andre ord er udsagnets indhold miraklet. Miraklet kommer af kærlighed. Det næste princip taler om det.

Princip 2

Mirakler som sådan betyder intet. Det eneste som betyder noget er deres Kilde, Som er langt hinsides vurdering.

At "Kilde" er skrevet med stort K fortæller os, at Kilden er Gud, og Gud er tilstede i vores sind, i vores splittede sind, igennem Helligånden. Hvad der også er vigtigt her, er at forstå at mirakler ikke betyder noget, fordi mirakler er en del af den samme illusoriske verden som egoet. Hvis miraklet er en korrektion, er det en korrektion af en illusorisk tanke, hvilket også gør miraklet til en illusion. Det er kun nødvendigt i en verden af illusioner. Som vi sagde tidligere har man ikke brug for et mirakel i Himlen. Man har ikke brug for tilgivelse i Himlen. Man har kun brug for tilgivelse eller et mirakel på et sted hvor man tror på synd, lidelse, at ofre sig, adskillelse etc.

Det eneste der virkelig betyder noget er Gud, eller Guds skabning, som er ånd, som er Kristus i os. Men i denne verden betyder mirakler noget, fordi de er den korrektion der sætter os i stand til med tiden at huske Hvem vi virkelig er. Kurset taler også om tilgivelse som en illusion. Et sted siger det, at det er den sidste illusion (A-dI.198.3). Det der gør den anderledes end alle de andre illusioner i verden er, at tilgivelse er afslutningen på illusioner. Alle de andre illusioner her avler faktisk illusioner, så de forstærker illusionen om at vi er adskilte eller at angreb er virkelige og berettigede. Tilgivelse er en illusion der lærer os, at der ingen illusioner findes.

Spm: Hvis du siger at vi ikke kan opnå fuldstændig kærlighed i denne verden, hvordan skal vi så forholde os til Jesus?

Sv: Ok, lad mig forklare hvad jeg mener. Jeg tror der er meget, meget få undtagelser, som f.eks. Jesus, der er det største symbol på Guds kærlighed. Der er desuden nogle mennesker, der totalt har transcenderet deres ego, og som bliver her i nogen tid for at hjælpe andre med

at gøre det samme. De er det man i østen kalder Avatarer eller bodhisattvaer; folk der helt igennem har transcenderet deres ego, men alligevel holder fast ved bare en ganske lille smule af det, så de kan blive her i kroppen. De er her ikke længere for at lære noget. Men som Kurset siger et sted, dette er så sjældent at det ikke kan betale sig at tale om det (H-26.2-3).

Spm: Hvad er vores skabninger?

Sv: “Skabninger” er et af de tekniske ord Kurset anvender, men ikke virkeligt forklarer. Det de står for er den skabelsesproces vi deler med Gud. En af åndens grundlæggende egenskaber er, at den altid udvider sig. Det er ikke en proces der foregår i tid eller rum, det er derfor det er så svært for os at forstå det. Guds udvidelse af Sig Selv - som ånd udvider Han konstant Sig Selv - er det der kaldes skabelse. Vi er resultatet af det, ikke som vi identificerer os selv som vi sidder her, men som det “vi” der er Kristus, som er i os allesammen. Hver enkelt af os er en del af den Kristus, der er en udvidelse af Gud, og da Kristus er en del af Gud, har Han også Guds grundlæggende egenskaber. En af disse egenskaber er udvidelse, så Kristus udvider også Sig Selv. Det Kristus udvider eller udstrækker er det Kurset kalder “skabninger”. Skabninger er i virkeligheden udvidelser af os i vores sande tilstand. Som sagt er det der gør det så vanskeligt, at denne proces intet modstykke har eller noget der refererer til noget i denne verden. Når Kurset anvender ordet “skabe”, som det sker i et af disse mirakelprincipper, tænker det ikke på det som at have en kreativ ide, som at skabe et kunstværk eller sådan noget, det anvender simpelthen ordet på en anden måde. “Skabe” er et ord *Et Kursus i Mirakler* altid kun anvender til at betegne noget ånd gør. Hvis man ønsker at tænke på det i sammenhæng med den traditionelle ide om Tre-enigheden, består den anden person i Tre-enigheden ikke kun af Kristus, som vi hver især er en del af, men også af Kristi udvidelser, som er vores skabninger.

Spm: Kurset synes at love os, at vores skabninger venter på os. Er det sådan?

Sv: Ligesom et heppekor. Man styrter afsted hjemad, og så er de der på sidelinjen og hepper på en. Det er selvfølgelig et billede, men ideen er, at vores egen helhed konstant råber til os at vi skal huske Hvem vi er.

I den sidste del af det andet princip - at Kilden er langt hinsides vurdering - er "vurdering" et ord der hører til i denne verden. Vi vurderer altid, og den kendsgerning at vi vurderer noget er selvfølgelig en dømmeprocess, det er en opfattelsesproces. Hvis man taler om vurdering, taler man om en vurderer, der vurderer noget eller nogen. Derfor taler man om adskillelse: subjekt og objekt. Naturligvis har hele vurderingsprocessen kun relevans for opfattelsens verden, som ikke er Guds verden. Gud er hinsides al vurdering, fordi Han er hinsides at dømme; Han er hinsides form; Han er hinsides adskillelse; Han er hinsides opfattelse. Miraklet har kun betydning i den grad det lærer os, at intet her betyder noget. Når vi først har lært den lektion, er der ikke mere brug for miraklet. Det er det Kurset lærer os om tid: Det eneste formål med den er at lære os, at der ingen tid er. Man kan sige det samme om verden eller kroppen: Det eneste formål med verden eller kroppen er at lære os, at der ingen verden eller krop er, men det kan vi ikke lære uden at være her i kroppen. Det er derfor *Et Kursus i Mirakler* lærer os, at vi ikke bør fornægte vores fysiske oplevelser her, eller fornægte kroppen (T-2.IV.3:8-11). Det siger kun at vi bør se dem på en anden måde.

Princip 3

Mirakler forekommer naturligt som udtryk for kærlighed. Det virkelige mirakel er den kærlighed som inspirerer til dem. I den betydning er alt hvad der kommer af kærlighed et mirakel.

Senere under princip 32 siger Jesus, at han er den der inspirerer til mirakler. Jeg vil gerne sige noget om Jesu rolle og om Helligåndens rolle, for i disse principper vil de blive anvendt som ensbetydende, og jeg vil anvende dem som ensbetydende. Set fra et funktionssynspunkt, er Helligånden og Jesus synonyme. De tjener begge to den funktion at være den indre Lærer eller den indre Stemme, der vil føre os hjem. Det giver mening når man tænker på, at Jesus er den eneste der har transcenderet sit ego totalt, hvilket betyder at den eneste Stemme han har i sig er Helligåndens. *Et Kursus i Mirakler* lærer at vi har to stemmer, der konstant taler inden i os: Egoets stemme og Helligåndens Stemme. Siden Jesus ikke længere har et ego, er den eneste stemme der er i ham Helligåndens Stemme. Det er derfor han senere i Kurset siger, at han er Helligåndens manifestation (B-6.1:1). Han er ikke Helligånden, men

Helligåndens manifestation. Han tydeliggør det også mange steder i Tekstbogen hvordan han lyttede til Helligånden (f.eks. T-5.II.9-10; T-5.IV.4:1). Helligånden havde været hans Lærer, og nu vil han hjælpe os med at lære de samme ting som han lærte. Derfor kan vi set fra et funktionsperspektiv bruge Helligånden eller Jesus på samme måde. De tjener begge som den indre Stemme, den indre Lærer, Der korrigerer egoets fejlagtige undervisning. Miraklet kommer således fra ham. At sige at Jesus er Helligåndens manifestation er det samme som at sige at han er manifestationen af Guds Kærlighed.

Mere generelt er det virkelige mirakel den kærlighed der inspirerer miraklet, hvad der betyder at det virkelige mirakel altså er Gud, eller Helligånden og Jesus, Der taler for Gud i vores sind. Dette gør det også klart, som disse principper gentagne gange gør, at miraklet ikke kommer fra os. Det er ikke os der kan ændre vores opfattelse fra egoet til miraklet; det er Helligåndens rolle. Alt hvad vi kan gøre er at vælge miraklet i stedet for egoet. Det er det Kurset mener når det taler om "den lille villighed" (T-18.IV). Det er det eneste Kurset forlanger af os: Den lille villighed, der sætter os i stand til at begynde at stille spørgsmålstejn ved vores vurdering af verden, og af det vi ser i verden. Den beder os om at vi i det mindste er i stand til at betvivle det vi har gjort virkeligt angående vores opfattelser af andre mennesker eller af os selv. Som sagt siger det "en lille villighed", det siger ikke en stor villighed. Det lærer os også, at hvis vi besad en stor villighed ville vi ikke have brug for Helligånden, det hellige øjeblik eller for Kurset. (T-18.IV.2,4,5)

Spm: Ville det være et udtryk for kærlighed?

Sv: At vælge at lytte til Jesus i stedet for egoet ville være det. Man kunne sige at det ville være et udtryk for kærlighed eller en beslutning for kærligheden. Ideen er faktisk at prøve på ikke at gå for meget op i de konkrete ord, for så bliver man skør. Det her er ikke Talmud. Det forventes ikke at man dissekerer det og analyserer det linie for linie i den forstand. Ideen er at benytte ordene som en måde til at komme hen til det der er oplevelsen, som er en oplevelse af Gud.

Husk det er meget let at blive fanget af ord. I Håndbogen siges det, "at ord kun er symboler for symboler. De er således to gange fjernet fra virkeligheden." (H-21.1:9-10). *Et Kursus i Mirakler* taler om Gud i symbolske vendinger, og kalder Ham "Fader", og taler ofte om Ham som om Han har egenskaber som omsorg, kærlig, ensom etc. I et afsnit der kaldes "Hinsides

Alle Symboler” (T-27.III) understreges ideen om, at sandhed og Gud er hinsides alle symboler og begreber vi anvender her. Men i denne verden har Helligånden brug for symboler til at lede os endeligt forbi dem alle. Ret- og uretsindethed er Helligåndens og egoets anvendelse af symboler, så ordet “mirakel” i denne sammenhæng anvendes i en mere generel forstand. F.eks. siger princip 24 at “*Du er et mirakel*”.

Spm: Men det at skære alle spørgsmål over en kam ved altid at spørge: “Hvad skal det til for?” - er det en af nøglerne?

Sv: Ja, det *er* nøglen. Som jeg hentydede til før siger Kurset, at det eneste vi burde spørge om angående noget som helst i denne verden er: “Hvad skal det til for”? Hvilket formål tjener det? (T-17.VI.2:1-2). Og der er kun to formål, på samme måde som vi sagde at der kun er to indhold. Det ene er egoets formål, som er at forstærke adskillelsen; det andet er Helligåndens formål, som er at helbrede adskillelsen. Det er derfor Kurset igen og igen indtrængende opfordrer os til ikke at dømme, ligesom evangelierne har gjort. Det er egoet der dømmer; og når vi dømmer, dømmer vi altid på grundlag af form. En af de vigtigste ingredienser i egoets tankesystem er at dømme, for når man først dømmer en form som værende god eller ikke god, syg eller rask, hellig eller ikke hellig, gør man den virkelig. Man siger at der er niveauer i denne verden, niveauer af hellighed; der er visse former der er helligere eller bedre end andre former. Hvis man nøje skulle lokalisere en af de vigtigste fejltagelser de organiserede religioner har begået, er det deres optagethed af form, der giver udtryk for, at formen betyder noget. Når man først siger at formen betyder noget, siger man at kroppen er virkelig. Man siger at der er et hierarki af illusioner: Visse adfærdsformer, visse kroppe, visse former er helligere end andre. Det der befrier een for denne fristelse er som sagt at stille spørgsmålet “Hvad tjener det *til*?”. Det er formålet der er helligt, ikke formen. Og det der gør formålet helligt er at det kommer fra Helligånden, hvilket betyder at formålet er at helbrede og forene. Det der gør noget uheldigt er ikke tingen selv, ikke formen, ikke det den ser ud som, ikke det der er adfærden, men det formål den tjener: Nemlig at forstærke angreb eller adskillelse. Det miraklet gør er at korrigere den fejltagelse; dette vil blive tydeligere efterhånden som vi arbejder os igennem alle disse andre principper.

Princip 4

Alle mirakler betyder liv, og Gud er Giveren af liv. Hans Stemme vil lede dig helt præcist. Alt hvad du har brug for at vide vil blive meddelt dig.

Dette er en anden måde at sige på, at mirakler kommer af kærlighed. De afspejler Himlens kærlighed, og de afspejler selvfølgelig også Himlens liv, som intet har at gøre med det vi kalder liv, som er kroppens liv eller personlighedens liv, som faktisk er en del af kroppen. Sandt liv kommer fra Gud, og det er åndens liv, som er udødeligt og evigt. Det er miraklet der leder os tilbage til Gud.

“Hans Stemme”, som er en af Kursets definitioner af Helligånden, “vil lede dig helt præcist. Alt hvad du har brug for at vide vil blive meddelt dig.” Et af de almindelige spørgsmål folk stiller er: “Hvis Kurset siger at alt hvad du har brug for at vide vil blive meddelt dig, hvordan kan det så være jeg ikke hører konkret svar?” Jeg er sikker på at alle har det spørgsmål, og har det problem. En af blokeringerne for at høre de konkrete ting Helligånden vil meddele os, er at vi kræver at høre dem. Meget ofte er de spørgsmål vi stiller til Helligånden i virkeligheden ikke spørgsmål; det er påstande. Vi stiller et problem op, og forlanger så at Han besvarer det for os, hvilket naturligvis bare er et andet udtryk for egoets arrogante tro på, at det ved hvad problemerne er, og så tror at det ved hvad svarene er. Men når vi beder Gud om hjælp, eller beder om hjælp, stiller vi ofte problemet op sådan som vi ser det, og beder så Ham om at løse det for os, og når Han så selvfølgelig ikke løser det, tror vi vi har en vandtæt sag imod Ham: “ Du siger du vil svare mig meget konkret, og her er jeg. Jeg er så ærlig og alvorlig og oprigtig og trofast, og jeg hører intet.” Det vi i virkeligheden har gjort uden at være bevidst om det, er at vi har lukket døren. Det er ikke sådan at Helligånden ikke taler til os; det er sådan at vi ikke kan høre Ham.

Spm: Er det fordi at vi i vores sind ønsker bøn besvaret på vores måde?

Sv: Netop. Et sted taler teksten om at egoet får et tilfælde og skriger “Jeg vil ha’ det sådan” (T-18.II.4:1). Det gør vi som børn, men vi gør det også som voksne. “Det er sådan jeg vil ha’ det”. Jeg kan huske, at Helen nogle gange stillede krav til Jesus og sagde “Det her er ikke til forhandling!”. Det virkede aldrig særlig godt for hende. Prøv ikke på det. Og husk også,

at når Kurset siger at Helligånden vil meddele os alt hvad vi behøver at vide, ved Han hvad vi behøver at vide bedre end vi selv gør.

Spm: Er det ikke sandt kun på den måde, at vi bevidst eller ubevidst forventer en bestemt form for svar, men også at vi definerer problemet?

Sv: Jo, det er det jeg mener. Vi sætter selv problemet op, og så kræver vi et svar på et problem vi har sat op. Problemet er at vi siger "Det her er mit problem" fremfor bare at sige "jeg har ikke fred, vær sød og hjælpe mig med at få fred". Den sande årsag til at vi ikke har fred er, at der er nogen vi retter en eller anden beskyldning imod. Der er en eller anden basal mangel på tilgivelse i os selv, så løsningen altid vil komme i form af et eller andet aspekt af tilgivelse, af at forene sig med nogen. Om det er på et adfærdsmæssigt niveau eller på et tankemæssigt niveau er lige meget. Husk igen, nøglen er at forstå, at hvert eneste problem vi tror vi har i verden, er et udtryk for ikke-tilgivelse.

En af mine yndlingslinjer i Kurset er den linie der siger ("Certain it is that all distress does not appear to be but unforgiveness") "Det er helt sikkert, at al lidelse ikke ser ud til kun at være manglende tilgivelse." (A-dI.193.4:1), og det er fordi den synes ikke at give nogen som helst mening overhovedet. Oversat betyder den, at det er sikkert, at al lidelse eller alle problemer ikke ser ud til at være det de i virkeligheden er. Vi tror lidelse kommer af alle de forskellige former for problemer vi tror vi har, men det der faktisk sker er, at egoet har lagt et røgslør så vi ikke kan se, at enhver lidelse vi oplever kommer af manglende tilgivelse eller troen på at vi er adskilte. Det betyder at helbredelsen af enhver lidelse eller løsningen på ethvert problem i vores verden - enten vores personlige verden eller verden som sådan - ville være at forene sig og helbrede igennem tilgivelse.

Spm: Kunne du sige noget om Helligånden og tillid, at man bare på en måde sidder og er stille?

Sv: Ja, og så være bevidst og spejle dine tanker, der ikke er stille. Et af de afgørende aspekter ved denne proces er, at alt hvad vi skal gøre, er at få os selv af vejen. Vi behøver ikke at gøre noget. Introduktionen til Tekstbogen siger: "Kursets mål er ikke at lære dig kærlighedens mening, for den kan ikke læres. Dets mål er derimod at fjerne blokeringerne for bevidstheden

om kærlighedens tilstedeværelse.....” Det er det miraklet gør; det fjerner blot de blokeringer, der holder bevidstheden om at vi er Guds børn væk fra os. Alt hvad vi taler om angående miraklet er, at det ophæver eller korrigerer det egoet har gjort. Det gør ikke noget; det ophæver. Jo mere vi kan være stille, hvilket i virkeligheden betyder at lade vores ego gå, i den grad vil vi høre mere tydeligt hvad det nu er vi behøver at vide.

Princip 5

Mirakler er vaner, og bør være ufrivillige. De bør ikke være underlagt bevidst kontrol. Bevidst udvalgte mirakler kan fejldirigeres.

Grundlæggende betyder det, at formålet med *Et Kursus i Mirakler* er at få os til hele tiden at bevæge os væk fra vores måde at løse problemer på. En af de ting vi gør er at angribe et problem. Vi definerer noget på en bestemt måde, og så har vi svar på det. Vi arbejder altid på det. Hele formålet med Kurset er at træne os til at se på problemer på en fuldstændig anden måde, og hjælpe os til at få dette til at blive vores umiddelbare reaktion mere og mere. Hvis vi f.eks. er i en situation og en eller anden gør noget, og vi pludselig opdager at vi bliver ude af den eller vrede, skulle det mere og mere blive en vane at vi hurtigt vender os indad og beder om hjælp til at ændre vores opfattelse af denne person eller situation. Det er det der menes når Kurset siger at miraklet bør være “ufrivilligt”, at det ikke er os der gør det.

En af nøgleideerne i *Et Kursus i Mirakler*, som adskiller det fra mange new age tankesystemer, der har mange lignende ideer, er, at Kurset gør det helt klart, at vi ikke kan gøre dette af os selv. Vi vælger miraklerne, men det er ikke os der gør dem. De kan ikke udføres uden Helligåndens hjælp. Det er betydningen af “ufrivillig” og af at “(mirakler) bør ikke være under bevidst kontrol”. I Tekstbogens kapitel 2 taler Jesus om forskellen imellem hans vejledning og hans kontrol (T-2.VI.1:3-8; 2:7-10). Han siger, at vi bør overgive alle vore tanker om frygt og vores tanker om adskillelse til ham, så han kan kontrollere dem for os; så kan han lede os. Og vi bør som sagt ikke forsøge at gøre dette alene. Det er ikke os der er ledere - det er ham. Det er vores mål at blive tilstrækkeligt helbredte så Jesus tænker, taler og handler igennem os.

Og Kurset mener ikke at vi ikke vil have problemer i verden, eller det vi tænker på som problemer. Det det mener er, at vi vil blive i stand til at se dem på en anden måde. Vi skal vænne os til at reagere med: Hvad kan jeg lære af dette? Det der sker med tiden er, at vores reaktionstid bliver kortere og kortere med hensyn til hvor lang tid det tager for os at korrigere vores opfattelser om det vi troede ophidsede os.

Spm: Kan vi bruge begrebet at vi “stiller os på Jesu side”?

Sv: Hvis man ønsker at benytte begrebet “stille sig på Jesu side” skal det vær i den forstand at vi sætter vores tanker på linie med hans, så vi begynder at tænke som han. Hele Kurset er et træningsprogram, som det siger i slutningen af første kapitel (T-1.VII.4:1). Det er et kursus i træning af sindet; en måde at træne os til at tænke fuldstændigt anderledes end alt andet. Det er et meget radikalt tankesystem. Det lærer det absolut modsatte af alt hvad verden tror på, og det lærer også det modsatte af hvad mange religiøse eller åndelige tankesystemer tror på. Hvis jeg ikke allerede har gjort det, så lad mig lige nævne, at *Et Kursus i Mirakler* gør det meget klart, at det ikke er den eneste vej, og at det ikke er den eneste form for sandhed. Det siger blot, at det er en vej. Kurset siger om sig selv, at det er en form blandt mange tusinde (H-1.4:1-2). Men det er en speciel vej, hvilket betyder, at man faktisk ikke kan kombinere det med noget som helst andet, fordi de ikke vil passe sammen. Jo mere vi undersøger hvad det siger, jo mere kommer vi til en forståelse af hvor radikalt det er.

Det dette princip siger er, at vi ikke bør stole på vores egne opfattelser, og som følge deraf ikke bør vælge hvordan vi bør reagere på det vi opfatter. Det er også det der menes med, at “bevidst udvalgte mirakler kan fejldirigeres. Her anvendes ordet “mirakel” i den populære forstand, at mirakler er noget vi gør. Det siger som sagt, at vi ikke er dem der bør vælge hvad vi gør. Vi kan f.eks. være sammen med en eller anden der har det dårligt, og vi vil sikkert næsten instinktivt skynde os at gøre noget for helbrede eller fjerne den pågældendes lidelse, men det er ikke sikkert at det er det kærligste at gøre. Det kan være vi gør det af medlidenhed; det kan være vi gør det fordi vi føler os skyldige; det kan være vi gør det fordi vi selv får det dårligt af det; det er ikke sikkert det kommer af kærlighed. Og derfor er det Jesus siger her: “Vælg ikke bevidst hvad den kærlige handling vil være. Lad mig gøre det for dig.” Dette er en meget klar pointe, og meget vigtig. En fristelse mange mennesker der arbejder med Kurset, såvel som mennesker der arbejder med andre åndelige metoder, kan falde for, er at være en

slags åndelig blåøjet idealist. Man ønsker f.eks. at bringe fred til verden; man ønsker at bringe folk til sandheden; man ønsker at hjælpe til med at fjerne folks lidelser etc. Alt hvad man i virkeligheden gør er at gøre lidelserne virkelige, fordi man opfatter lidelserne som udvendige. Man erkender ikke, at hvis man ser dem udenfor, kan det kun være fordi man ser dem indeni sig selv. Hvis man opfatter en anden som en der lider, og man identificerer sig med denne lidelse, kan det kun være fordi man ser den i sig selv. Det kan være et eksempel på reaktionsdannelse: Jeg føler jeg er forfærdelig, og derfor forsvarer jeg mig psykologisk imod min skyld ved at forsøge at hjælpe alle andre, og at sone for min synd efter at have gjort min synd virkelig.

Det betyder ikke at man fornægter det man ser. Hvis en eller anden har brækket armen, og han skriger af smerte, betyder det ikke at man fornægter at den pågældende føler smerter og vender ryggen til ham. Det det betyder er at man ændrer den måde man ser smerten på. Man indser at den virkelige smerte ikke kommer fra kroppen, den virkelige smerte kommer af troen på adskillelsen i sindet. Hvis man virkelig ønsker at blive et instrument til helbredelse, forener man sig med den anden, hvilket betyder, at man måske bringer den anden på hospitalet i en fart. Men det man virkelig gør igennem sin adfærds form, er at forene sig med den anden, og forstå at man selv bliver helbredt ligeså meget som den anden.

Pointen her er, at dette ikke er en beslutning vi bør tage alene. Når vi forsøger at hjælpe er det vi meget ofte gør faktisk at forsøge at gøre noget andet, som ofte er en udvidelse af vores skyld. Medlidenhed er ikke en kærlig reaktion. Sympati er ikke en kærlig reaktion. Den ser een selv som forskellig fra den anden. I kapitel 16 skelner Kurset imellem falsk og sand indføling (T-16.I). Falsk indføling er at identificere sig med eller indføle sig i den andens krop - det kan være enten den fysiske eller den psykologiske krop - hvad der betyder at man gør den anden svag ved at gøre kroppen virkelig. Sand indføling er at identificere sig med Kristi styrke i den anden, og forstå at den andens råb om hjælp er ens eget råb om hjælp, og at begge er forenet ud over kroppen.

Husk at det grundlæggende problem man skal være på vagt overfor, er hvad som helst der forstærker adskillelse. Det er derfor Kursets syn på helbredelse er så anderledes end det andre åndelige veje kalder helbredelse. Helbredelse er ikke noget nogen gør. Som *Et Kursus i Mirakler* ser det, kommer sand helbredelse ikke af at sige en bestemt bøn, eller af håndspåleggelse, eller ved at give folk energi eller noget af den slags. Hvis det gjorde det, ville man gøre noget af kroppen virkelig, og sige at man havde en gave andre ikke har. Det

er ikke helbredelse. Det betyder ikke at disse former ikke kan være nyttige, og det betyder heller ikke, at man ikke bør anvende dem. Det betyder kun, at man ikke skulle kalde dem healing (helbredelse), fordi man så ville forstærke adskillelse. På en meget subtil måde ville man gøre kroppen virkelig.

Den eneste virkelige energi der er i denne verden er Helligånden. Alt andet i denne verden er falsk energi, og er faktisk af egoet, kroppen. "Verdens helbredende energi" er tilgivelse, som kommer fra Helligånden i vores sind. Enhver anden form for energi kan være anvendelig, kan eksistere, og være virkelig i kroppens verden, men denne kroppens verden er ifølge sin natur illusorisk. Det er ikke det Kurset taler om i forbindelse med helbredelse. Det taler kun om at forene sig med Helligånden i sindet igennem at dele Hans opfattelse, og derved forene sig med andre mennesker.

Som sagt er det ikke os der kan vælge hvad det er vi bør gøre og hvad det er vi ikke bør gøre. Han er Den Der vælger miraklets udtryksform for os. Så udstrækker han dette mirakel igennem os. Senere behandles dette udførligere i Tekstbogen, der siger at vores eneste anliggende er at bringe vores ego til Helligånden; udstrækningen af tilgivelse er ikke vores ansvar (T-22.VI.9:2-5). Det er her vi snubler. Vi prøver selv på at udstrække miraklet, hvilket blot forekommer som at være det kærlige eller hellige vi vil gøre. Det vi rent faktisk gør meget subtilt er at lade egoets arrogance påtage sig Guds rolle. Det der er vores ansvar er ganske enkelt at bede om hjælp til at se tingene på den måde Jesus ser dem, fremfor på den måde egoet ser dem. Det er vores eneste ansvar. Det er det der er miraklet. Så udvider han miraklet igennem os, og fortæller os specifikt hvad vi bør gøre eller ikke gøre.

Det er derfor der så ofte er så megen fordømmelse og intolerance imellem de forskellige religiøse og spirituelle retninger. Skylden er aldrig blevet virkelig tilgivet, men blev simpelt hen fortrængt og derefter projiceret ud i form af religiøs selvretfærdighed. Jeg husker et eksempel på det fra for mange år siden, kort efter at *Et Kursus i Mirakler* var udgivet. Vi mødte en mand der havde udarbejdet en lang liste over Kursets korrektioner af Biblen, som han ville præsentere for flere ministre han kendte, for at vise dem hvad Jesus virkelig docerede. Det han gjorde var faktisk at slå de traditionelle kirkelige retninger i hovedet med Kurset, ligesom han troede han var blevet slået i hovedet med Biblen. Heldigvis kunne vi stoppe ham i tide. Pointen er, at vi skal være følsomme overfor hvad der foregår i vore egne sind, være opmærksomme på alt det i vores tankegang der kunne forårsage adskillelse fra andre, og erkende at det må være vores ego. Vi bør altid være varsomme med at dømme

former, hvilket selvfølgelig er egoets eneste måde at dømme på. Men det er ikke desto mindre sandt, at i den illusoriske verden er nogle mennesker mere avancerede end andre, med Jesus som det ekstreme eksempel, men vi må altid være forsigtige med at dømme.

Spm: Det synes jeg er meget vanskeligt. Som sygeplejerske forventes jeg at reagere på smerte og lidelse, og jeg beder til at jeg i faresituationer gør det rigtige.

Sv: Det er grundlæggende det jeg taler om. Men forresten betyder det ikke, at hvis man er sygeplejerske og nogen kommer farende og er ved at bløde ihjel, at man så siger: "Hej, vent lige et øjeblik; jeg skal lige hen og meditere og spørge om hvad jeg skal gøre". Det ville virkelig ikke være kærligt. Vi antager at man grundlæggende ønsker at gøre det rigtige, man ønsker at Jesus skal handle igennem sig, og så handler man bare. Hvis jeg har nogle klienter i mit kontor, stopper jeg ikke hvert kvarter og siger: "Vent lidt, jeg skal lige tjekke med chefen før jeg kan fortælle dig hvad du skal gøre eller hvad jeg tror". Jeg har bare en naturlig tillid til at mine reaktioner eller det jeg siger vil komme fra Jesus i stedet for fra mit ego. Det jeg så forsøger at gøre er at overvåge mine følelser og tanker, sådan at hvis jeg føler noget jeg ved kommer fra mit ego og ikke fra ham, der beder jeg om hans hjælp til at det kan blive taget af vejen. Jeg fokuserer ikke på det jeg siger, for hvis jeg gjorde det ville jeg altid spænde ben for mine ord, og jeg ville ikke kunne sige noget. Jeg fokuserer ikke på det jeg siger, men på at få mig selv af vejen.

Spm: Det er det der er det vigtige ved håndspålæggelse og når man beder for nogen der er syge.

Sv: Det betyder ikke at man ikke bør gøre det.....

Spm: Men er det at styrke den? (illusionen)

Sv: Nej. Det kommer an på hvorfor man gør det. Hvis man med andre ord synes at det hjælper folk at man lægger hænderne på dem, er der ikke noget galt i at gøre det, så længe man forstår at det bare er en form hvor igennem Helligånden forener dig med en anden, og at helbredelsen ikke kommer af selve håndspålæggelsen. Jeg mener, hvad sker der hvis man

brækker hænderne, eller man er lam på alle fire lemmer? Betyder det at man ikke kan helbrede? Nej, det er ikke formen; det er den betydning man giver formen.

Jeg vil lige læse noget fra afsnittet “Helbredelse som Befrielse fra Frygt”, der specifikt handler om forskellen på magi og helbredelse. Hvad som helst der er af kroppen er magi. Hvad som helst vi gør på dette niveau for at hjælpe til at løse et problem er magi, fordi det ser problemet i kroppen, og derfor anvender hjælpemidlet på kroppen. Sådan er det hvad enten man taler om traditionel medicin, new age former for medicin, håndspålæggelse eller fremsigelse af bøn. De er alle sammen en del af eller former for magi. Men så siges der, at det ikke betyder at alt dette er syndigt. “Soningsens værdi ligger ikke i den måde den kommer til udtryk på.” (T-2.IV.5:1). ”Soningen”, som vi kommer til at tale om lidt senere, er Kursets ord for korrektionen af egoet, hvilket betyder at Soningsprincippet står for forening, fordi egoet er baseret på adskillelse. Det vi siger er, at værdien af Soningen, som er princippet om forening, ikke ligger i den måde den udtrykkes på. “Faktisk vil den, hvis den anvendes sandt, uundgåeligt komme til udtryk på en hvilken som helst måde, som er til størst hjælp for modtageren. Det betyder, at et mirakel, for at opnå sin fulde virkning, må udtrykkes på et sprog modtageren kan forstå uden frygt.” (T-2-IV.5:2-3)

Hvis folk kommer til jer, og tror at de kan blive helbredt ved håndspålæggelse, bør man selvfølgelig gøre det. På samme måde hvis jeg kommer til en kirurg, og tror at jeg vil få det bedre hvis han skærer min krop op og tager dette og hint ud, så, ja, selvfølgelig skulle jeg ta’ og gøre det. Hvis folk tror at de vil blive hjulpet ved at man siger en bestemt bøn, skal man selvfølgelig gøre det. Men det Kurset siger er blot at man skal forstå, at det man gør intet har med formen at gøre, fordi former begrænser. Det det har at gøre med er den underliggende betydning af det man gør: At forene sig med mennesker. Som denne passage siger, er Helligånden ligeglad med den måde man forener sig på. Siden vi lever i en verden af symboler, og vi lever i en verden af kroppe, er vi nødt til at bruge symbolerne og vi er nødt til at bruge vores kroppe. Som det siges i *Bønnens Lovsang* (et hæfte Helen skrev ned efter at Kurset var færdigt): Det er en fejltagelse at tro, at du har nogle helbredelsesevner, som andre, som f.eks. åndelige helbredere og læger, ikke har. (BL.-3.III.1-3) *1. Det betyder ikke at man skal holde op med at gøre det man nu er i gang med. Det er sandsynligvis ikke det Helligånden vil bede dig om. Alt hvad Han ville sige er, hold op med at tro at formen på det du gør har nogen som helst helbredende egenskaber, for når man først gør det, siger man at

der er noget i denne verden der er virkeligt; der er magt i et ord. Der kan ikke være nogen magt i et ord. Et ord er opfundet. Som jeg sagde før siger Kurset at “ord blot er symboler for symboler. De er således to gange fjernet fra virkeligheden” (H-21.1:9-10).

Krishnamurti fandt på en meget smart måde til at vise dette på. Han sagde, at hvis man ønsker at gøre noget helligt, kan man lave et lille eksperiment. Sæt det objekt det nu drejer sig om på din kaminhylde, og stil dig foran det hver dag i 30 dage. Giv det blomster, sæt røgelse rundt omkring det og sig et eller andet. Det kan være “shalom”, det kan være “Coca Cola”; det kan være hvad som helst der er dit foretrukne mantra. Efter de 30 dage vil det objekt være blevet helligt for dig, ikke fordi der er noget iboende helligt ved det, men fordi du har givet det hellighed ved at tro at det er helligt.

Det er derfor denne ide er så central i Kursets tanke-system. Der er absolut intet i denne verden der har hellighed knyttet til sig, for der er ingenting i denne verden. Det er altsammen et produkt af hvad der er i vores sind. Hvis vi tror noget er helligt, så vil det blive helligt for os. Hvis vi føler der kommer en bestemt kraft fra et menneske eller fra en ting i verden, er det fordi vi har forlenet dem med den kraft. Den eneste kraft i denne verden er universel, og det er Kristuskraften, som er indeni os. Vi har alle lige stor del i den kraft. Når man først tror at visse ting i verden er helligere eller mere kraftfulde end andre, eller at visse mennesker er helligere eller mere kraftfulde end andre, siger man at der er et hierarki af illusioner. Og det er kaos' første lov (T-23.II.2:3).

Det er derfor den er den *første* kaoslov, fordi alle de andre hviler på den ene. Det gælder også for *Et Kursus i Mirakler*. Det eneste der er helligt ved den bog er, at den kan føre dig nærmere Gud, men det kan siges om hvad som helst. Selve bogen er ikke i følge sin natur hellig. Sommetider kommer folk til at nærme sig den med ærefrygt, og falder næsten på knæ for den, og føler på den og rører ved den. Der er ikke noget galt i at gøre dette, det forekommer ofte sødt, men i virkeligheden projicerer de noget i deres sind over på bogen.

Der er intet i denne verden, formens verden, der betyder noget. Det er formålet med de første lektioner i Arbejdsbogen, der siger at intet i denne verden betyder noget. Det der i virkeligheden bliver sagt er, at den eneste betydning noget kan have, er den betydning du giver det. Hvis det er egoet i dig der giver det betydning, er det meningsløst. Hvis det er Helligånden i dig der giver det betydning, er det meningsfuldt. Som før sagt betyder det ikke, at man skal opgive de specifikke former i denne verden der virker for een. det er ikke det *Et Kursus i Mirakler* siger. Alt hvad det siger er: Erkend blot, at grunden til at formen virker er

at du tror på den, og derfor kan den være den måde Jesus eller Helligånden anvender, til at hjælpe dig til at erkende hvad den virkelige Kilde til al mening er, som er Gud. Det er det miraklet gør - det forandrer egoets fejlagtige tro på at der er noget virkeligt derude, enten et problem eller løsningen, og det lærer os, at det eneste der er virkeligt er den anvendelse vi giver det, og den anvendelse kommer fra Gud. Al ting i verden kan således anvendes til at bringe os nærmere Ham.

Spm: Det bliver du nødt til at gøre lidt tydeligere for mig.

Sv: Det er meget let at miste bevidstheden på dette punkt. Mange mennesker arbejder med *Et Kursus i Mirakler* og misforstår hvad det siger. At sige, at magi ikke er helbredelse, er ikke at sige at magi er ondt, eller at magi er syndigt. I denne verden kan man ikke undgå magi. Magi er hvad som helst der befinder sig på verdens niveau. Dette Kursus er magi. Det der laver det om til et mirakel er det formål man giver det.

Spm: Solnedgang, solopgang, og de er ikke virkelige? Er de ikke Guds skabninger?

Sv: Nej. Det eneste der er virkeligt ved en solnedgang er, at Helligånden kan bruge den som en måde at drage dig nærmere Gud på. Men solnedgangen selv er i sin natur illusorisk. Hvad er en solnedgang? Farver? Gud skabte ikke solnedgangen, eller solen, eller verden. Kursets grundlæggende lære er, at egoet lavede verden. Vi satte den der. Nogle af de ting vi lavede, gjorde vi ret godt. Det var f.eks. solnedgange og solopgange; men vi gjorde det ikke godt med glødende sole der slår folk ihjel. Vi gjorde det godt med mild regn, der får græsset til at gro; men vi kludrede virkeligt i det med orkaner og flodbølger. Alt i denne verden er som et tveægget sværd, og Kurset lærer os at derved kan vi vide at Gud ikke kan have skabt det. Det grundlæggende princip er, at Gud, Som er ånd, kun kan udvide Sig som Sig Selv eller skabe noget der er som Han Selv. Han kan ikke have skabt kroppen eller form, der ikke er som Han. De kom fra egoet: kroppen er projektionen af tanken om at vi er adskilte.

Spm: Var der ego før der var krop?

Sv: Ja. Der var en tanke om adskillelse, og en tro på at vi kunne være adskilt fra Gud. Det er egoet. Da tanken om adskillelsen blev projiceret ud af sindet, opstod verden og kroppen.

Princip 6

Mirakler er naturlige. 2. Når de ikke finder sted, er noget gået galt.

Kurset lærer os, at den mest naturlige ting i denne verden er at være eet og i fred med Gud, fordi den fred kommer fra Helligånden inden i os. De unaturlige ting i verden er dem der forsvarer imod denne naturlighed: følelser af vrede, konflikt, depression, tab, skyld, angst etc. Alle disse følelser er ikke naturlige, fordi de ikke kommer fra den vi virkeligt er. I denne verden afspejler følelser som fred, glæde og det at være eet med mennesker den vi virkeligt er, og derfor er de naturlige.

Med andre ord, når der ikke sker mirakler, og her kan vi tænke på et mirakel som udvidelsen af Helligånden i vore sind, er noget gået galt, fordi vi har stillet noget i vejen. Det er alt hvad egoet er: En obstruktion der holder bevidstheden om hvem vi virkeligt er væk fra os

Spm: Jeg havde problemer før med det du sagde om at ingen er mere hellige, men det du lige sagde giver mening. Sammen med nogle mennesker oplever man bare en tilstedeværelse, en helhed derved at de er et med sig selv eller Gud, og derfor er de, tror jeg, hvad jeg ville kalde en hellig person.

Sv: Det det betyder er, at de har færre hindringer for deres hellighed end andre mennesker. I denne verden er det sandt. Senere i dette kapitel, som vi ikke kommer til i dag, taler Jesus om sig selv, og siger at han ikke er forskellig fra alle andre (T-1.II.3:5-6). Han er ikke hverken helligere eller mindre hellig end nogen anden. Den eneste forskel er, at han kom igennem sit ego hurtigere end resten af os. I tidens verden er han anderledes, fordi han ikke har noget ego. Men i evighedens verden er han den samme som vi er. Det er derfor han siger, at det at opleve ærbødighed overfor ham er en fejltagelse, fordi han definerer ærbødighed som noget der kun er berettiget i nærværelse af nogen der er større end dig selv. Den eneste Person dette er tilfældet med er Gud, fordi Gud er vores Skaber. Vi bør ikke nære ærbødighed for Jesus,

fordi han er vores ligemand. Han er blot en smule klogere end vi er, det er alt. Derfor skulle vi tage og bede ham om hjælp.

Spm: For nu at gå lidt videre med det, er så alt hvad vi ser og fatter i andre mennesker, som vi tror er hellige, vores egen hellighed?

Sv: Ja men her må man være meget opmærksom. Ofte er det sådan, at når vi ser hvor hellig en eller anden er, er det vi gør meget snedigt at nedvurdere os selv. Vi siger, at denne person er mere hellig end jeg er. Det er næsten altid det vi gør. Det er fejltagelsen. Set fra Kursets synspunkt, er det derfor at den fejltagelse der gjorde Jesus større end nogen anden skete. Det var ikke en måde at gøre Jesus større på; det var en måde at gøre os selv mindre på, der sagde at han er den eneste Søn af Gud. Det var en måde at sige på, at han er fuldkommen og ren, som faktisk var en måde at udtrykke det faktum på, at mennesker følte sig så urene. Det var ikke så meget et udsagn om Jesus, det var et udsagn om hvad der var i os selv. Vi følte os så skyldige og syndige at vi var nødt til at gøre ham anderledes. Og hele pointen i hans lære er, at vi ikke er anderledes; vi er alle den samme. Vi er alle Kristus.

Den eneste forskel på Jesus er, at han var den første der erkendte Hvem han virkeligt er, at han er Kristus, og at han hjælper alle andre med at erkende at de også er Kristus. Et eksempel på det Kurset kalder "åndelig specielhed" er, at vi gør visse mennesker mere hellige eller mere spirituelle end andre. Dette medfører at vi næsten ubevidst nedvurderer os selv, hvad der betyder at vi forstærker troen på at vi er adskilte. Det samme er sandt når vi tror at vi er mere spirituelle end andre - den anden side af mønten.

Princip 7

Mirakler er enhvers ret, men renselse er nødvendig først.

"Renselse" er ikke et ord der anvendes ofte i Kurset. Det er bestemt et ord der har flere bibetydninger i jødedom og kristendom, og det tror jeg er grunden til at det dukker op her. Især i de første afsnit og kapitler i Kurset anvendes bibelhenviisninger i et større omfang, fordi Helen kendte Biblen ret godt, især det Nye Testamente, og det var en måde Jesus brugte til at

hjælpe hende med at slå bro over en kløft. Det *Et Kursus i Mirakler* mener med “renselse” er ikke noget man gør med kroppen.

Spm: Du siger at Helen kendte Biblen, især Det Nye Testamente, var det fordi hun studerede det?

Sv: Hvorfor kendte hun det? Hun kunne lide at læse i det. Hun kunne lide den måde det var skrevet på. Hun havde en vidunderlig fornemmelse for stil og sprog. Hun havde et had-kærlighedsforhold til kristendommen, og især til den katolske kirke, men der var en del af hende der var meget stærkt tiltrukket af den, ligesom af Det Nye Testamente. Hun kunne citere hele passager. Hun var også meget godt kendt med dogmerne, doktrinerne og læresætningerne både i de katolske og de vigtigste protestantiske kirkelige retninger. Men hun studerede aldrig Biblen formelt.

“Renselse” som Kurset anvender ordet, har intet med kroppen at gøre. Man renser ikke en krop, eller berører en krop noget, fordi kroppen er ikke uren. Hvis kroppen i sin natur er en illusion, som *Et Kursus i Mirakler* lærer, er der ikke noget man er nødt til at gøre med kroppen. Det der gør kroppen syndig, uren eller uhellig er vore tanker, hvilket betyder at det er vore tanker der er nødt til at blive rensset, ikke kroppen. Det er derfor det helt sikkert ikke ville være Kursets metode at gøre noget med kroppen. Askese kunne ikke være Kursets form for åndelighed, for formålet med askese er at rense kroppen. Kursets ide er at man renser sindet. Som Stk. Augustins sagde: “Elsk, og gør hvad du vil”. Hvis der er kærlighed i dit hjerte og i dit sind, vil alt hvad du gør være en udvidelse af denne kærlighed. Derfor behøver man ikke at bekymre sig om kroppen; det er at bekymre sig om det forkerte. Det er ikke der problemet er. Det man skal beskæftige sig med er tankerne i sindet. Den eneste tanke der er nødt til at blive helbredt er tanken om skyld; det er den der er nødt til at blive rensset. Så når Kurset siger, at mirakler er enhvers ret - siger det at mirakler er til os alle.

En anden vigtig betydning her er, at mirakler ikke er noget visse mennesker gør. En af de formelle religioners store fejltagelser er, at tillægge visse mennesker visse åndelige kræfter eller egenskaber, mens andre ikke har dem. Der er nogle mennesker der kan udvirke mirakler, i modsætning til andre; det er dem der er de hellige. Det er dem, der af de forskellige religiøse institutioner er blevet valgt som dem der kan gøre visse ting, som alle andre ikke kan gøre.

Det Kurset siger her er, at mirakler er noget vi kan gøre; som vi faktisk alle burde gøre. Miraklet er ikke at skille Det Røde Hav, eller at gå på vandet; miraklet er at skifte fra egoets opfattelse til Helligåndens. Det er hvad miraklet er; og det er enhver ret. Det betyder at et hvilket som helst menneske kan være Jesu eller Helligåndens instrument, og udvide Deres Kærlighed igennem sig i den form der er den mest nyttige og kærlige. Vores fokus er altså ikke det ydre mirakel. Vores fokus er renselsen af forhindringerne for miraklet; fjernelsen af hindringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse. Det der er nødt til at blive rensede er vore tanker om adskillelse, vore tanker om skyld. Det der renser dem for os er at bede Helligånden om at tilgive igennem os.

Spm: Hvordan kan man bedømme eller måle om man gør fremskridt i Kurset?

Sv: Jeg ville ikke prøve på at bedømme nogens fremskridt, undtagen mine egne, og de fremskridt ville kun være graden af den fred jeg føler. Hver især har vi i vores liv en vidunderlig måde at måle det på. Hvis man f.eks. kommer i en situation som for fem uger siden, eller fem år siden, fik een til at gå fuldstændigt fra den, eller man er sammen med en eller anden, der tidligere fyldte een med had eller frygt øjeblikkeligt, og man så pludseligt kan være sammen med vedkommende og føle fred, ville det være et tegn på at man er på rette vej. Det er altid en virkelig fejltagelse at forsøge at bedømme en anden. Der er en linie i Tekstbogen der siger, at det vi bedømmer som vores største succes har været vores største fejltagelse, og det vi bedømmer som vores største tilbageskridt, har været vores største fremskridt (T-18.V.1:6) som er en sød og rar måde Jesus fortæller os på, at vi ikke ved hvad der foregår. Og hvis vi ikke ved hvad der foregår i os selv, hvordan kan vi så forvente at vide hvad der foregår i andre?

Princip 8

Mirakler helbreder, fordi de udfylder en mangel; de udføres af dem der for en tid har mere, for dem der for en tid har mindre.

Princip 8 introducerer ordet “mangel”, som er et ord *Et Kursus i Mirakler* anvender fra tid til anden, og som er en del af begrebet “mangelprincippet” (se f.eks. T-1.IV.3; T-4.II.6). Det er det aspekt af skylden der lærer os, at der mangler noget i os, eller at der er en knaphed på noget. Selvfølgelig fortæller egoet os aldrig, at det der mangler er Gud. Gud er lukket ude fra egosystemet, og det er det Kurset mener med “mangelprincippet”. Troen på at der mangler noget kommer af egoets tro på eller opfattelse af verden, som er en verden af adskillelse. Her tales nu om, hvordan miraklet bliver korrektionen for den tro på mangel. Miraklet lærer os, at vi ikke er adskilt fra hinanden, og at vi i virkeligheden er eet med hinanden. Det bliver så naturligvis til en afspejling af Kristi eenhed. Miraklet fjerner den byrde af skyld der afholder os fra at huske overfloden i Kristus.

Princippet siger: “Mirakler helbreder, fordi de udfylder en mangel”. Her er endnu et eksempel på hvordan Kurset er upræcist med sit sprog. Som det siger et andet sted, udfylder man ikke en mangel, for det ville faktisk betyde at der var en mangel der kunne udfyldes, hvilket ville være at gøre manglen virkelig. En mere korrekt måde at sige det på, som Kurset også gør det senere, er at det korrigerer fejlopfattelsen af manglen. Det er det miraklet gør. “De udføres af dem der for en tid har mere, for dem der for en tid har mindre” betyder, at miraklet udføres af en der er i sit rette sind, i modsætning til ham der tidsbegrænset har mindre fordi han er i sit urette sind. Det er faktisk hvad de ord betyder. Ordet “tidsbegrænset” er vigtigt her. En passage i Tekstbogen taler om hvordan helbredelse finder sted, når helbrederen er uden frygt (T-27.V.2:7-14). Det betyder dog ikke, at helbrederen altid er uden frygt; kun i det øjeblik hvor han vælger at helbrede i stedet for at angribe. Vi svinger frem og tilbage hele tiden. Hæftet om psykoterapi siger, at terapeuten bør være et eller to skridt foran patienten (P-2.III.1:1).^{*2} Som enhver terapeut ved, er dette ikke altid tilfældet, og det betyder helt sikkert ikke kilometervis foran. Og som før sagt, benyttes “mirakel” her i betydningen noget nogen gør: det udføres. Det er den populære anvendelse af ordet “mirakel”.

Princip 9

Mirakler er en form for udveksling. Som alle kærlighedens udtryk, der altid er mirakuløse i den sande betydning, og bytter om på de fysiske love. De bringer mere kærlighed både til giveren og modtageren.

Egoets opfattelse af at give er, at når jeg giver dig noget, har jeg det ikke længere. Hvis jeg giver dig noget, har du mere af det, og jeg mindre. For egoet er at give altid kvantitativt. Sådan er det hvad enten vi taler om materielle ting, eller om psykologiske ting eller tanker. Et af nøgleaspekterne ved projektion er, at ved at jeg giver dig min skyld, bliver jeg fri for den, og du har den. Det tror vi altid når vi giver en tanke væk, så har en anden den, og vi har den ikke.

Miraklet korrigerer det, og lærer os, at det vi giver modtager vi også, fordi vi alle er een. Da jeg ikke virkeligt giver noget der er derude, fordi der ikke er noget derude, er det allsammen i mit sind. At give er altså i virkeligheden en forstærkning. Hvis jeg giver dig min skyld ved at projicere den over på dig og angribe dig, er det jeg faktisk gør at forstærke min egen skyld. Hvis jeg giver dig kærlighed, er det jeg gør at forstærke den kendsgerning at der en Kærlig Tilstedeværelse, Som er i mig, og den Tilstedeværelse, Helligånden, er Den Der i virkeligheden giver kærligheden. Det er derfor, at det vi giver væk modtager vi faktisk. At give og at modtage er det samme. Det er et af de nøgleprincipper der findes i materialet. Flere lektioner i Arbejdsbogen har det som deres grundlæggende ide (f.eks. lektionerne 108 og 126), og i Tekstbogen diskuteres det igen og igen.

Mirakler bliver således en udveksling. Jeg lader Helligånden udvide Sin Kærlighed igennem mig, hvilket ikke kun forstærker hvem du er, som et barn af kærligheden, men det forstærker også den jeg er, og helbreder os begge.

Ideen er en omvending af hvordan verden tænker eller af hvordan egoet tænker, og det er det sætningen betyder. Det vender de fysiske love om, fordi verden som sagt lærer os, at det vi giver væk har vi mindre af, så jo flere mirakler vi vælger, og jo mere vi kan lade os blive miraklets instrumenter, jo mere modtager vi miraklets velgerninger. Jo mere vi elsker, helbreder og tilgiver, jo mere elsket, helbredt og tilgivet bliver vi. Frans af Assisis bøn er et smukt udtryk for det princip.

Princip 10

Anvendelse af mirakler som opsigtsvækkende middel til at fremkalde tro, er en misforståelse af formålet med dem.

Også her er ordet “mirakel” anvendt i den populære betydning af, at mennesker udfører mirakler. Jeg tror vi kunne oversætte det i retning af at gøre ting for andre mennesker så det ville få os til at se godt ud, eller det kunne forstås som mennesker der har det vi kalder psykiske evner, der på en måde praler med det. Det lader verden vide at de er bedre end andre, eller at de har en evne som andre ikke har, at de er helligere, klogere, bedre etc. Alt hvad der sker er så, at vi udnytter vore evner eller gaver til at tjene egoets formål frem for Helligåndens.

Spm: I tilfælde af en synlig, fysisk helbredelse, som er et udtryk for ægte kærlighed og ikke et egoudtryk, er den form det udtrykker sig eller manifesterer sig i alligevel ikke miraklet?

Sv: Nej. Miraklet er foreningen i sindet. Man kan sige det er virkningen af miraklet, men miraklet er noget der kun sker i sindet, fordi det er det eneste sted der er et problem. Miraklet er beslutningen om at forene sig med Helligånden, og derved forene sig med den anden person. Det der sker efterfølgende kan man kalde miraklets virkning.

Dette er en meget vigtig skelnen. Ellers er der fare for at man bliver for optaget af ydre ting - miraklets tilsyneladende virkning. Og når de så udebliver føler vi at der er gået noget galt, og endnu mere vigtigt at vi har gjort noget galt: At vi er en fiasko. Dette er en virkelig fælde som verdens helbredere kan gå i. De udvikler specielle forhold til dem de prøver på at helbrede; de bliver afhængige af dem til at forstærke deres egen følelse af selv-værd. Det er f.eks. derfor det siges, at psykiatere har den højeste selvmordsfrekvens blandt professionelle behandlergrupper. Hvis deres patienter ikke får det bedre, som de selv bedømmer “bedre” - og folk har en evne til ikke at gøre det vi vil have dem til - så har de fiasko. Efter nogen tid bliver byrden af denne “fiasko” for tung, og den eneste vej ud er selvmord.

Princip 11

Bøn er miraklers medium. Den er et middel til kommunikation imellem det skabte og Skaberens. Igennem bøn modtages kærlighed, og igennem mirakler udtrykkes kærlighed.

Dette princip introducerer ideen om bøn, et ord der ikke bruges ofte i Kurset. Almindeligvis har Kursets brug af ordet bøn at gøre med ideen om ansøgning, at bede om noget eller at bede for nogen. Det er sædvanligvis den måde *Et Kursus i Mirakler* anvender ordet "bøn" på, og som det siger senere i Tekstbogen: "... den eneste meningsfulde bøn er om tilgivelse, fordi de som er tilgivet, har alt." (T-3.V.6:3). Når man først beder Gud om at noget skal ske på kroppens niveau, hvad enten det er ens egen krop eller en andens, gør man kroppen og verden virkelig, hvilket betyder at man er gået i egoets fælde. Som vi så tidligere siger man så faktisk til Gud hvad han skal gøre. Man siger til Gud: "Det her er mit problem" eller "Det her er hvad jeg ønsker du skal tage dig af, og nu forventer jeg at du gør det". Det er bare endnu et eksempel på egoets arrogance, som tilriver sig Guds plads.

Så når Kurset siger: "den eneste meningsfulde bøn er om tilgivelse" siger det, at det eneste vi nogensinde burde bede om er, at vores sind vil blive helbredt for egoets tænkemåde, så vi tænker med Helligåndens tænkemåde. Faktisk er det det vores lille villighed gør. Det er en måde at bede Helligånden om hjælp til at dele Hans opfattelse af verden, og ophæve vores egen.

Det er ikke nødvendigt at fortælle Helligånden hvor Han skal udvide sit mirakel eller Sin kærlighed i verden. Alt hvad der er nødvendigt er, at vi får os selv af vejen, som er det tilgivelse gør, så Han kan arbejde igennem os og bruge os som Sine instrumenter. "Bønnens Lovsang" anvender analogien med bøn som en stige, og det højeste trin på stigen er det vi kan kalde mystisk bøn, eller bøn som en oplevelse af kommunion med Gud. Alle de lavere trin er trin op imod den oplevelse. Det begynder med ideen om bøn om ting eller bøn for andre mennesker, og går så fremad igennem det, i erkendelse af at vi ikke beder for andre; vi beder i virkeligheden for os selv. Men når Kurset bruger ordet "bøn", bruger det det næsten altid på samme måde som traditionel religion - som at bede om ting - og selvfølgelig har det en anden måde at se dette på.

Men når det taler om bøn, afspejler det det øverste trin på stigen, som er en oplevelse af at have forenet sig med Gud igennem Helligånden. I den forstand bliver bøn "miraklets medium". Det retter vores vilje ind efter Jesu vilje, eller Helligåndens, som så lader deres mirakel arbejde igennem os.

Det er i hovedsagen kun i det første kapitel *Et Kursus i Mirakler* taler om åbenbaring, som kommer til udtryk her hvor det taler om bøn som "et middel til kommunikation imellem det skabte og Skaberens". Kurset skelner imellem åbenbaring og miraklet; åbenbaring er en

tidsbegrænset oplevelse af eenhed med Gud, hvilket ikke er Kursets mål. Det er derfor det ikke omtaler det senere. Åbenbaring står i modsætning til miraklet, som er oplevelsen af at forene sig med Helligånden, som derigennem forener os med alle andre. “Åbenbaring forener dig direkte med Gud. Mirakler forener dig direkte med din broder.” (T-1.II.1:5-6). Hvis nogen har en åbenbaringsoplevelse er det virkelig godt, men det er ikke Kursets hovedtema. “Igennem bøn modtages kærlighed, og igennem mirakler udtrykkes kærlighed”. Det der tales om her er oplevelsen af at føle Guds Kærlighed, og så lade Helligånden tage denne Kærlighed og udstrække den igennem os. Målet er derfor at vi lader os blive rensset for alt hvad der kan hindre Helligåndens anvendelse af os som kanal for Hans Kærlighed.

Spm: Hvad med alle bønnerne i slutningen af Arbejdsbogen, der alle er rettede til Gud Faderen?

Sv: Det er et andet eksempel på Kursets inkonsekvens på det sproglige eller udtryksmæssige niveau. Som vi ved gør *Et Kursus i Mirakler* det andetsteds meget klart, at Gud end ikke ved noget om denne verden, om den sovende Søns drøm der er udenfor Hans Sind (f.eks. T-4.II.8; T-18.VIII.4,6). Så det ville ikke rigtigt give nogen mening på det niveau, at bede til Ham. Men Kurset holder ikke stædigt fast ved en bestemt udtryksform. Det det i virkeligheden gør her, er at benytte “Gud” som et billede på Helligånden, Som er Hans Stemme. Det samme finder vi helt til sidst i Bønnens Lovsang, hvor første person er Gud Selv. Så i virkeligheden giver Kurset læseren et valg af form, om man vil bede Gud om hjælp, eller Helligånden, Kristus, Jesus eller hvem som helst man føler for - det har ingen betydning.

Princip 12

Mirakler er tanker. Tanker kan repræsentere det lavere eller kropslige oplevelsesplan, eller det højere eller åndelige oplevelsesplan. Det ene laver det fysiske, og det andet skaber det åndelige.

Dette er et meget vigtigt princip. Det siger at “Mirakler er tanker”, så et mirakel er et skift fra egoets tankesystem til Helligåndens tankesystem. Mirakler er tanker, fordi alt er tanker.

Intet har eksistens udenfor vore sind. Miraklet er den tanke der korrigerer eller ophæver egoets tanke om adskillelse.

Dette princip er et andet eksempel på hvad jeg tidligere omtalte som niveau eet. Kurset kan forstås på to forskellige niveauer: Niveau eet og niveau to. Niveau eet er det basale, metafysiske grundlag for Kursets tankesystem. Alt er enten sandt eller falsk; alt er enten af Gud eller af egoet, og der er intet derimellem, intet kompromis. Niveau to er den del af Kursets tankesystem der beskæftiger sig med den fysiske verden, hvor der skelnes imellem egoets måde at se på, og Helligåndens måde at se på.

Det der tales om i dette princip er niveau eet, nemlig at der er to slags tanker: egotanker, som er de tanker der har opfundet denne verden, og så Helligåndens tanker.

Det er første gang vi i materialet finder denne skelnen imellem "lave" og "skabe". Ånden skaber og egoet laver. Senere i Tekstbogen forklares dette mere detaljeret (T-3.V.2-3). Når ordet "skabe" anvendes betegner det udelukkende åndens aktivitet, og det har intet at gøre med, og har intet sidestykke i, noget som helst i denne verden. På det niveau, der som sagt er niveau eet, kan vores tanker enten være af ånden, hvilket betyder at de skaber, eller de kan være af egoet, hvilket betyder at de laver.

Der er to former for at lave, som jeg kalder niveau to, som dog faktisk ikke er det der tales om her. Den ene er egoets uretsindede måde at lave på, som består i, at det ikke alene opfandt eller lavede verden, men også at det opfandt eller lavede et tankesystem og en måde at være i denne verden på, der forstærker adskillelsen. Eller vi kunne have tanker fra den ret-sindede del af vores splittede sind, som kommer fra Helligånden og ophæver egoets adskillelse. Grundlæggende er alt hvad vi taler om at der er to måder at være i verden på: Den ene er egoets og den anden er Helligåndens. Begge disse måder er illusoriske, fordi de begge opererer indenfor denne forståelsesramme. Den afgørende ide er, at "mirakler er tanker", at de er korrektionstanke der skal erstatte egoets tanker. Vi kan også sige at mirakler afspejler skabelses-princippet eller åndens udvidelse i Himlen. Men de er selv illusioner, fordi de kommer i illusionernes verden, og derfor korrigerer det der aldrig var.

Princip 13

Mirakler er både begyndelser og afslutninger, og derfor laver de om på den tidsmæssige orden. De er altid bekræftelser på genfødsel, som synes at gå bagud, men som i

virkeligheden går fremad. De ophæver det fortidige i nutiden, og befrier således fremtiden.

Den bedste måde at forstå dette på er ved at se på dette diagram på tavlen. Vi kan tænke på denne vej som et tæppe, der viser hele det fuldstændige spænd af vores oplevelse i denne verden. Det miraklet gør er, at det tager visse aspekter af denne oplevelse, som alle er baseret på troen på adskillelse eller skyld (det er her både begyndelsen og slutningen vil komme fra), og på en måde isolerer dem som problemområder vi er nødt til at tage os af.

Tidens tæppe

GUD	virkelige verden	ego - skyld -----(<i>pil til højre</i>)
		<hr/>
		verden - krop - form - tid
		<hr/>
KRISTUS	lykkelig drøm	(<i>pil til venstre</i>) -----Helligånden - tilgivelse

Lad os forestille os, at vi har en særlig vanskelighed i et forhold. Miraklet bevirker at vi fokuserer på dette forhold, og tilgiver det. I den forstand er miraklet en begyndelse og en afslutning fordi det afgrænser hvad problemet er. Når vi helbreder problemet, hvilket betyder at vi tilgiver det menneske vi har haft de største vanskeligheder med, eller når vi virkelig slipper en situation der har fremkaldt enormt stærke følelser af adskillelse, angst, skyld, vrede etc., er det der er sket, at hele tidsaspektet er blevet forkortet. Det er det der menes med at sige, at mirakler “laver om på den tidsmæssige orden”.

Kurset lærer, at da adskillelsen begyndte, i det ene øjeblik forløb al tid og hele evolutionens verden på samme tid (T-26.V.3). I det ene øjeblik vi troede vi havde adskilt os fra Gud, var det som om et kæmpe tæppe rullede ud. Det er det tæppe der udgør hele evolutionens verden - fortid, nutid og fremtid.

Et Kursus i Mirakler lærer også, at i dette selvsamme øjeblik hvor adskillelsen syntes at ske, skabte Gud Helligånden, Der ophævede selve den tro der gav anledning til tæppet. Adskillelsen foregik på et øjeblik, og i det samme øjeblik blev den korrigeret. Men problemet

er, at vi stadig tror at denne verden af tid og rum, som vi lever i, er virkelig, selvom den faktisk er en drøm. Det er derfor Kurset taler om Helligånden som en Stemme. Han er Guds Stemme, Der udvider sig ind i drømmen, så Han kan vække os af drømmen, og hele evolutionens verden er en del af denne drøm.

En af måderne hvorpå egoet har rodfæstet os i drømmen, har fået os til at tro at drømmen er virkelig, er ved at opdigte ideen om tid som lineær: Fortid, nutid og fremtid. Dette er den vigtigste forhindring når vi prøver på at forstå hvordan Kurset ser tid og hvordan miraklet arbejder. Vores sind er så strukturerede i troen på at tiden er lineær, at det er umuligt for os at erkende er tiden er holografisk, som er en model kvantefysikken har givet os.

Holografi lærer, at helheden er indeholdt i hver eneste del af noget, hvilket betyder, at i hver enkelt sind er hele egoets historie, på trods af hvad vi bevidst tror, og det er hele historien om ikke kun denne planet, men om hele det fysiske univers. Det der gør dette begreb så ufatteligt er, at sindet (og derfor hjernen) er blevet så alvorligt begrænset af den konstruktion af tid vi opdigtede, som er en lineær konstruktion: Fortid, nutid fremtid.

Det der i virkeligheden sker er, at på et givet tidspunkt vælger vi at opleve en speciel del af dette hologram; vi dykker ned i vores sind og vælger at gå igennem eller at opleve en del af hele denne drøm. Det er det Kurset mener når det siger, at vi går igennem et manuskript der allerede er skrevet (A-dI.158.3-4). Dette er manuskriptet. Helligånden skriver ikke manuskriptet. Helligånden får ikke ting til at ske for os i verden. Det Helligånden rent faktisk gør er at forene Sig med os i det her manuskript, og lære os at der er en anden måde at se det på. Der er en passage i Arbejdsbogen hvor Kurset taler om Helligånden som "Ham, Som skrev manuskriptet til frelse i Sin Skabers Navn....." (A-dI.169.9:3).

Frelsens manuskript er egoets manuskript vendt om. Hvor egoets formål med sit eget manuskript var at forstærke troen på adskillelsen, bruger Helligånden dette manuskript, som betyder alle forholdene og situationerne i vores oplevelse, så vi kan lære at vi ikke er adskilte. Han anvender verden som et klasseværelse; egoet anvender verden som et fængsel. Det er den samme verden, men egoets måde at se den på forankrer os endnu stærkere i den. Helligåndens måde at se den på befrier os fra den.

Det der holder os fast på tæppet er skyld, og det betyder at måden vi vågner af drømmen på, eller kommer af tæppet, er at blive fri for denne skyld. Det er det tilgivelse gør. Det eneste Kurset påstår om sig selv er, at det vil spare tid. Det siges gentagne gange. F.eks. fortæller

Jesus os, at hvis vi gør hvad han siger, vil det spare os tid (T-18.VII.4-6), og mange gange siger han, at vi kan spare tusinde år (f.eks. i T-1.II.6:7).

Et Kursus i Mirakler taler ikke specifikt om emnet reinkarnation eller fortidige liv, undtagen eet sted, og der tager det ikke stilling (H-24.3:1). Men det antyder bestemt mange steder, at dette ikke er første gang vi er kommet. Når det siger at vi kunne spare tusinde år, siger det i virkeligheden, at vi kunne spare mange, mange liv. Det betyder, at hvis vi har et enormt problem med skyld, som vi har udtrykt i et bestemt område af vores forhold, er der noget vi bliver ved med at gøre som forstærker vores had til os selv og vores tro på adskillelsen. I det almindelige tidsspand vil det måske tage os ti liv at gennemarbejde det, at blive ved med at komme tilbage igen og igen, indtil vi har arbejdet os igennem det. Men hvis vi vælger at arbejde på dette vanskelige problem, hvad der almindeligvis betyder at vi gør det i et forhold eller en situation som verden bedømmer som meget tung, fyldt med smerte, mange kvaler og lidelse, og vi virkelig kan se det anderledes, altså at vi kommer til at forstå at vi ikke er ofre for denne anden person, eller ofre for os selv, kan vi på et liv bare tage problemet og slette det. Det er det Kurset mener med at sige at vi kan spare tid, eller vi kunne spare tusinde år. Det er det det mener når det siger om miraklet at det ophæver tiden, eller at det "laver om på den tidsmæssige orden". Det ophæver ikke hele tidsspandet; det gør det ikke. Det det gør er, at det får det tidsrum det ville have taget os at gennemarbejde det kæmpeproblem vi har med skyld, til at falde sammen.

Det er helt bestemt ikke nødvendigt at forstå eller endda at være enig i hele dette metafysiske syn på tid. Men når man kommer til at befinde sig i en meget vanskelig og pinefuld situation, er det nødvendigt at forstå, at den har et formål man kan identificere i denne situation. Formålet er at man kan lære ikke at se sig selv som offer, og i den grad man lærer det, i samme grad vil man helbrede al den skyld der er i een selv. Det er det der sparer een tid.

Spm: Jeg forstår hvad du siger, men det er svært at se det hvor det angår det kollektive ego, som der er mange dele af. Nogle af disse dele er på vej tilbage, og ved at rulle tæppet op, og nogle er ved at rulle det længere ud. Det er som om det er et skridt frem og to tilbage. Hvordan bliver det tæppe nogensinde rullet tilbage?

Sv: Kurset siger at “udfaldet er så sikkert som Gud” (T-2.III.3:10; T-4.II.5:8). Jeg tror at i illusionen ville det tage lang, lang tid. Som Kurset siger, er der enormt meget frygt i denne verden.

Spm: Den forlænger sig selv i det uendelige.

Sv: Det ser sådan ud. I begyndelsen, da Helen modtog dette materiale fra Jesus, gav han hende en kort forklaring på hvad der var ved at ske. Han beskrev den forfærdelige situation verden syntes at befinde sig i, og han sagde at der var en åndelig acceleration. Han sagde, at der var mennesker der blev bedt om at komme tilbage til verden og tilbyde deres evner til fremme af denne plan, som en måde at hjælpe andre til at ændre deres tænkemåde hurtigere. *Et Kursus i Mirakler* ville være en af delene i denne plan. Helen og Bill spillede deres rolle ved at bringe det ind i verden for at hjælpe mennesker med at ændre deres tænkemåde hurtigere. Desuden passer Kurset fuldkomment til den tidsalder vi lever i nu, som er en tidsalder der stadig er domineret af en kristendom der ikke er særligt kristen, på trods af de mange radikale ændringer i de sidste tyve år, og en tidsalder præget af psykologi. Fremfor alt er det en tidsalder, hvor vi er kommet langt væk fra den forstandige ide, at frelse ikke ligger i angreb, og langt mere sindssyg ved sin tro på at forskellige interesser - både personlige og internationale - er vejen ud af helvede. Dertil kommer at vi lever i en tidsalder der alvorligt stiller spørgsmålstejn ved autoriteternes værdier - både de politiske, de religiøse, de videnskabelige og sociale og uddannelsesmæssige værdier - og derfor er relativt åben for nye ideer. Af den grund ser mange *Et Kursus i Mirakler* som en del af new age bevægelsen, på trods af at det i sit budskab går langt videre end new age tankegang, og mere er en del af de ældgamle åndelige traditioner.

Spm: Men hvis tiden ikke eksisterer, hvorfor er det så nødvendigt at accelerere tingene?

Sv: Det er sandt. Men prøv og forestil dig, at dit barn har mareridt. Du ved det er et mareridt, men i sit mareridt lider dit barn alligevel. Som forældre ønsker du at formindske dit barns lidelser, selvom du ved de ikke er virkelige. Det er sådan Helligånden ser det, eller som Jesus ser det. Vores lidelser er ikke virkelige, men det tror vi, og dette er en måde at hjælpe os ud af dem på.

Spm: Kan du sige noget om hvor skyld kommer fra?

Sv: Den helt grundlæggende kilde til skyld er at vi tror vi har angrebet Gud og adskilt os fra Ham. Det er det Kurset mener med synd, og det er den samme ide som arvesynden. På grund af troen på at vi har angrebet Gud og adskilt os fra Ham føler vi skyld, og skyld er en psykologisk oplevelse der fortæller os at vi har syndet. Deraf kommer frygten for hvad Gud vil gøre som hævn. Vi angriber Gud; nu vil Han straffe os. Det er kernepunktet i egoets tankesystem. Det er der al vores skyld stammer fra: Troen på at vi har gjort Gud til offer, som vi så projicerer over på alle de andre situationer i vores liv, og tror vi har gjort andre folk til ofre. Det bliver meget hurtigt vendt om, og vi tror at andre har gjort os selv til ofre.

Spm: Siger Kurset ikke, at hvis man tilgiver eet menneske, har man tilgivet dem allesammen?

Sv: Jo. Siden alle vanskeligheder kommer af skyld, har vi som resultat tilgivet alle mennesker hvis vi virkelig tilgiver een person totalt, fordi alle problemer i bund og grund er det ene problem.

Spm: Det er som at ramme den vigtigste kegle i bowling, så vælter alle de andre også.

Sv: Ja rigtigt; det er en god analogi. Der er en smuk lektion i Arbejdsbogen der siger: “Jeg vil være stille et øjeblik, og gå hjem.” (A-dI.182), der synes at antyde, at man på en måde kan gøre det bare sådan (knipser med fingrene), og så er man bare færdig. Problemet er, at mængden af frygt der er fanget i dette system er så enorm. Den grundlæggende frygt er frygten for kærlighed eller frygten for Gud. Egoet lærer os, at hvis vi virkelig slipper al denne frygt, vil Gud tilintetgøre os. Det er det der afholder os fra at blive stille et øjeblik og gå hjem. I princippet kunne vi gøre det, fordi det allesammen er det samme, det er allesammen eet problem. Men fordi vores frygt er så kolossal, er det vi i virkeligheden gør at hakke små stykker af den, så *Et Kursus i Mirakler* får os igennem hakningen lidt hurtigere.

Spm: Og er frygten hele tiden ubevidst?

Sv: Den er ubevidst fordi fornægtelse eller fortrængning er den eneste måde vi kan tolerere denne mængde af frygt på.

Spm: En gang imellem får jeg det indtryk, at det her ikke er så alvorligt som alle synes at tro det er; et sted i mig siger altid: "Tag ikke det her så alvorligt!"

Sv: Det er fuldkommen rigtigt. Der er en linie i Kurset der taler om adskillelsen som den gang "Guds søn glemte at le" (T-27.VIII.6:2). Men det er lige præcist det der er problemet. Adskillelsen var dengang Guds Søn glemte at le. Hele problemet er, at da vi adskilte os fra Gud tog vi det alvorligt. Hvis vi bare havde smilet ad det, og forstået hvor dumt det var at forsøge på at skabe ligesom Gud, og tilrane os Hans rolle som Skaber, ville intet af dette være sket. Det vi gør er at optænke problemer, og så tager vi dem meget alvorligt. Så tilbringer vi resten af livet med at prøve på at løse et problem der ikke er der. Det er ligesom troldmanden fra Oz; han er ikke andet end en lille mand bag et enormt selvforstærkende system. Det er det egoet er. Andre steder taler Kurset om hvordan egoet forekommer at være en brølende løve, men faktisk er en forskræmt mus, der brøler ad universet (T-21.VII.3:11; T-22.V.4:3). Hvis vi kunne lære ikke at tage vores egoer så alvorligt, ville vi klare os langt bedre. Men det man er nødt til at tage sig i agt for er, at man ikke fornægter eller fortrænger et problem man har gjort virkeligt. Det er det der er kunststykket, fordi vi meget let lader os vildlede til at tro at vi har sluppet et problem, selvom det eneste vi har gjort er at dække det.

Spm: Hvordan ved man det?

Sv: Hvis man gør det rigtigt får man det efterhånden bedre, og føler mere fred. Før talte vi om den ide, at "mirakler er både begyndelser og afslutninger, så de ændrer den tidsmæssige orden. Dette kan forstås som at de isolerer problemer, og siger: "Det er her du skal fokusere", så at gennemarbejde det ændrer den tidsmæssige orden. Men siden alle vores problemer er rodfæstet i fortiden er det man i virkeligheden gør at sige, at problemet ikke er i fortiden. Det er faktisk her lige nu, i det øjeblik jeg vælger her, og nu kan jeg vælge anderledes. Så bliver de "bekræftelser på genfødsel, som synes at gå bagud, men som i virkeligheden går fremad." Det er det Kurset mener med "at blive født igen", som er den vending det anvender senere (i T-13.VI.3:5). Det betyder ikke at blive genfødt på den måde fundamentalistiske kristne

mener det. Det betyder at blive født igen i den forstand at man vælger at leve ved at følge Helligånden fremfor egoet. At følge egoet fører til døden; at følge Helligånden fører os tilbage til det evige liv.

Miraklet er faktisk en bekræftelse på det evige liv, og bliver så en genfødsel i den forstand at vi skifter tænkemåde. Det synes at gå baglæns fordi det helbreder fortiden. Hvis jeg er vred på dig lige i dette øjeblik, er det fordi jeg ikke lever med dig i dette øjeblik; jeg bringer noget fra fortiden. Afsnittet "Skygger fra Fortiden" (T-17.III) forklarer hvordan vi altid ser folk ud fra fortiden, hvad enten vi tror det er ting de har gjort imod os eller imod andre mennesker, eller baseret på vores egen fortid og de behov vi troede vi havde. Så miraklet ophæver fortiden i nutiden, og det befrier fremtiden.

Miraklet tager egoets opfattelse af tid og befrier os fra den. Egoets opfattelse af tid, der som sagt er lineær, tager fortidens skyld og projicerer den ud i fremtiden. På grund af min skyldige fortid bliver jeg nu bange for hvad fremtiden vil bringe. Jeg vil komme til at føle mig usikker på, om jeg nu har penge nok når jeg bliver ældre, eller jeg vil føle mig usikker og bange for at noget frygteligt vil ske med mig. Al denne frygt er rodfæstet i den skyld der er i fortiden, som grundlæggende er rodfæstet i troen på at jeg har syndet imod Gud.

Det egoet gør igennem sin måde at anvende tid på, er at bruge fortiden, projicere den ind i fremtiden og derigennem totalt ignorere nuet. Der er et afsnit i begyndelsen af kapitel 15 med overskriften "De to Anvendelser af Tid" (T-15.I), hvori der er en meget fin beskrivelse af hvordan egoet anvender tid, og hvordan Helligånden gør det. Det Helligånden gør er at Han fortæller os, at fortiden ikke eksisterer, fordi den er baseret på skyld, der ikke er virkelig. Derfor har vi intet at frygte af fremtiden. Så lærer Han os også, at den eneste tid der er, er nu. Nuet er den eneste tid der er, som er et udsagn Kurset kommer med senere (A-dI.8.1:5; A-dI.132.3:1). Dette tillader så Helligånden at udvide Sig igennem os, og på den måde bliver fremtiden en udvidelse af nuet, så den fred, kærlighed og eenhed vi føler nu bliver udvidet igennem os. Det bestemmer så alt andet.

Spm: Ville alt dette betyde, at man er nødt til at blive i et forhold?

Sv: Nej, selvfølgelig ikke. Det har at gøre med form eller adfærd, og der er intet i *Et Kursus i Mirakler* der nogensinde vil foreslå hvad man skal gøre i en given situation. Det stiller ganske enkelt redskabet til rådighed - tilgivelse - hvormed man kan få sit ego af vejen, så man

kan blive ledet af Den Ene Der ved hvad der er bedst for een i den situation. Spørg Helligånden først, før man gør noget; men før man spørger: "Hvad skal jeg gøre?" skulle man først tage og bede om Hans hjælp til at fjerne sit egos investeringer i det resultat der - på den ene eller den anden måde - ville forstyrre at man hører Hans svar.

Princip 14

Mirakler vidner om sandheden. De er overbevisende, fordi de opstår af overbevisning. Uden overbevisning forfalder de til magi, som er sindsløs og derfor er destruktiv; eller rettere: Ikke skabende anvendelse af sindet.

Meget ofte siger Kurset ting som: "bringe vidnesbyrd om sandheden" eller "afspejler sandhed", og det dette siger er, at sandheden ikke er tilstede i denne verden, fordi der ingen verden er. Det vi kan gøre i denne verden er at spejle Himlens sandhed. Der er et afsnit kaldet "Genspejlingen af Hellighed" (T-14.IX). Vi er ikke hellige i denne verden, men i Himlen. Vores hellighed er som Kristus. Det vi kan blive i denne verden er genspejlingen af Hans Hellighed.

Der er et andet afsnit med en smuk titel: "Evighedens Budbringere" (T-20.V). Evighedens budbringer er det hellige forhold. Det er et forhold der har været uheldigt, eller specielt, og fuldt af skyld og vrede og bitterhed, og nu bliver helbredt, som betyder at det nu afspejler Himlens eller evighedens fred. Det hellige forhold er forløberen for evigheden. Det er ikke evigheden, men i den forening der sker i det igennem tilgivelse genspejler det den himmelske Kristi eenhed. På samme måde spejler helbredelse fuldkommenheden i Kristus, som er sandheden om hvem vi i virkeligheden er. Dette mirakelprincip siger det samme, at mirakler vidner om sandheden. De er ikke sandheden, men de afspejler sandheden.

Spm: Kurset siger, at i denne adskillelsens verden udpeges der een til at være din frelser, og at når du er parat til at se på Kristi ansigt vil du finde denne person. Betyder det at det kan være hvem som helst? Enhver form for forhold, ikke nødvendigvis et ægteskab imellem en mand og en kvinde?

Sv: *Et Kursus i Mirakler* synes at antyde, at der er visse meget, meget afgørende forhold i vores liv, og jeg tror at det næsten altid drejer sig om mennesker vi tilbringer en stor del af vores tid sammen med: Forældre, børn, ægtefæller, meget nære venner. Det kunne være en intens situation på vores arbejde, men typisk ville disse forhold være det Håndbogen kalder niveau tre forhold; livslange forhold (H-3.5:1). Det behøver de ikke altid at være, men det er i almindelighed tilfældet, og det er det Kurset i virkeligheden lader forstå.

Hvis vi vender tilbage til princip 14, overbeviser mirakler os om denne sandhed, fordi de opstår af en overbevisning der kommer indefra, som i virkeligheden er "tillid". Det er den tro og tillid vi har til, at ved at vælge Helligåndens måde vil vi få det bedre, hvilket er lettere sagt end gjort, fordi vi allesammen er overbevist om at vi ved bedst - at vrede virker, forskellige interesser virker, og at vores måder at løse problemer på er de bedste. Det der gør mirakler til de overbevisende vidnesbyrd om sandheden som de kan blive for os, er at tro på dem. Det betyder at tro på princippet om, at når vi overgiver problemet til Helligånden, vil situationen få et bedre udfald.

"Uden overbevisning forfalder de til magi, som er sindsløs og derfor er destruktiv; eller rettere: Ikke skabende anvendelse af sindet." Det betyder, at når vi ikke stoler på Helligånden, stoler vi på at egoet vil løse vore problemer, og det er magi. Vi kan definere magi som hvad som helst vi gør for at løse et problem der ikke er der, hvilket betyder hvad som helst vi gør for at løse et problem på det fysiske plan. Det er sådan egoet altid vil prøve at få os til at løse et problem. Det er magi, som kan virke på det niveau hvor den foregår. Hvis man har en dundrende hovedpine, og man tager en aspirin, kan det fjerne hovedpinen, men den vil ikke fjerne snerten fra den skyld der førte til hovedpinen. Det er derfor Kurset siger at man skulle benytte magi hvis man tror på den, men man skal ikke tro den kan løse problemerne. Miraklet vil vise een hvor problemerne faktisk er. Senere hen siges det i Tekstbogen, at miraklet tilbagegiver årsagen dens funktion som årsag, (T-28.II.9:3) hvilket betyder at miraklet lærer os, at årsagen til alle vore problemer er i vort sind. Verden lærer os, at årsagen til alle vore problemer er i vores krop, eller i en andens krop. F.eks. er grunden til at jeg ikke er lykkelig at der er noget i vejen med mig, eller der er noget i vejen med den måde du behandler mig på, eller med den måde regeringen behandler mig på, eller med den måde vejret behandler mig på, eller Gud behandler mig på, eller aktiemarkedet behandler mig på, eller hvad ellers egoet gør til grunden. Egoet udsletter grunden i vores sind, og det gør verden til årsagen.

Miraklet giver tilbage til årsagen, som er sindet, funktionen som årsag. Grundlæggende er alt hvad miraklet gør at sige, at problemet ikke er i nogen anden; det er i mig. Det magi siger er, at problemet er i verden eller i kroppen, og at det derfor er der man skal løse det. Vi er allesammen meget geniale til at løse verdens problemer, og medicin bliver bedre og bedre til at løse kroppens problemer. Men det løser i virkeligheden ikke nogen problemer rigtigt, fordi alt hvad egoet gør er at optænke nogle andre. I denne generation er det kræft der er sagen. Tidligere var det børnelammelse kan jeg huske. Og i den næste generation vil det være noget andet. Vi bliver bare ved med at forandre formerne, og kommer aldrig til problemets virkelige årsag, som er vores tro på adskillelsen.

Når vi anvender magi som en metode til at løse problemer på i verden, kan det være "destruktivt". (Forresten er anvendelsen af dette ord i Kurset endnu et eksempel på hvad der ofte skete i de første uger hvor Kurset blev dikteret, og et eksempel på den konversationsagtige måde dikteringen foregik på. At Helen hørte ordet "destruktiv" blev øjeblikkeligt korrigeret til "ukreativ anvendelse af sindet"). Grunden er, at verdens måde at løse problemer på er igennem angreb. Sommetider er angrebet meget skjult; til andre tider er det tydeligvis ikke skjult. Men magi er aldrig kærlig, fordi den altid er et forsøg på at løse et problem igennem at være ukærlig, hvilket udelukker kærlighedens Kilde i vores sind.

Princip 15

Hver dag bør helliges mirakler. Formålet med tid er at sætte dig i stand til at lære, hvordan du skal anvende tid konstruktivt. Den er således et undervisningsredskab og et middel til at nå et mål. 4. Tiden vil ophøre, når den ikke længere er nyttig til at fremme indlæring.

Dette princip drejer sig om Kursets grundlæggende mål, som er at hjælpe os til at tilbringe hver eneste time på dagen, alle vort livs dage, med konstant at se tingene som Helligånden vil have os til at se dem. Det betyder konstant at se alt hvad der sker i vores liv som en lektie Han vil have os til at lære - at se at hver eneste ting der sker er en mulighed for at lære, hvis vi benytter os af den. Alt hvad der møder os bør ses som en mulighed for at vælge enten egoets beklagelser eller Helligåndens mirakel.

Spm: Der er tidspunkter på dagen hvor mit ego skriger så højt, at jeg ikke husker at vende mig til Helligånden. Hvis jeg nu begyndte min dag med en generel sætning: “Helligånd, vær sød at være med mig hele dagen”, ville det så ske?

Sv: Det tvivler jeg på. Hvis man gør det, og så ikke tænker mere på Ham, er det magi. Det *Et Kursus i Mirakler* ville sige er, at man bør starte sin dag på den måde, og tænke på Ham resten af dagen også. Ellers vil man komme til at håbe at det at flyve på autopilot vil sørge for alt. I en vis forstand er dette sandt, hvis man virkelig flyver på autopilot. Men jeg tror det kræver en enorm disciplin, og hvis vi havde den form for disciplin ville vi ikke have brug for en arbejdsbog. I begyndelsen af kapitel 30 er der et afsnit der kaldes “Regler for Beslutning” (T-30.I), som faktisk er en meget enkel måde at fortælle os på hvordan vi skal begynde. Der siges nøjagtigt det du siger her, men så går det videre med hvad vi skal gøre når vi glemmer. Jeg tror vi bør starte vores dag på den måde, men så skal vi hele tiden forstærke det. Ellers er det meget, meget let at falde tilbage på egoet.

Spm: Jeg tror at en af grundene til at jeg ikke altid husker at bede om at se det igennem Helligåndens vision er, at der er en del af mig, der på trods af alle mine bevidste beslutninger, stadig ønsker at se det på min måde. Men det er ikke en bevidst del af mig. Det er altid et chok når jeg opdager den. Hvad gør man med det ubevidste?

Sv: Når man bliver bevidst om det, føler man sig ikke skyldig af den grund, og det man gør er at man forsøger at blive mere sensitiv for hvornår denne ubevidste del manifesterer sig. Det er det der sker når man arbejder med dette materiale i nogen tid. Det kan se ud som om ens liv bliver værre eller at man bliver mere ulykkelig. Det der i virkeligheden sker er, at man bliver mere følsom overfor ting i sig selv, som man ellers ikke ville have vidst noget om. Det man så prøver på er bare at være bevidst om hvornår man projicerer. Det er en masse hårdt arbejde, og det er ikke let. Det kræver årvågenhed.

Den tredje lektion i Helligåndens kapitel 6 “Vær Kun Årvågen Overfor Gud og Hans Himmerige” (T-6.V-C), betyder faktisk vær årvågen imod egoet; og det kræver en masse hårdt arbejde. Det er virkelig træning af sindet altid at tænke på den anden måde at se noget

på. Der er en linie i Tekstbogen der driver alle til vanvid, fordi alle forstår hvad den mener. Den siger: "Foretrækker du at få ret eller at være lykkelig?" (T-29.VII.1:9).

Spm: Lige om det samme emne er der et afsnit i Kurset der handler om et sæt spørgsmål, og det sidste besvarer de tre foregående; det er spørgsmålet.....

Sv: "Og ønsker jeg at se det jeg fornægtede *fordi* det er sandheden?" (T-21.VII.5:14) Alt det er en del af den sidste hindring for fred, frygten for Gud (T-19.IV-D), for egoet lærer os altid, at hvis vi virkeligt ville se på sandheden, vil den tilintetgøre os. Sandheden om os selv er så forfærdelig og rystende, fordi vi er sådan nogle elendige mennesker, at hvis vi virkeligt så på den, ville Gud slå os ihjel. Det der er nødt til at ske er, at vi stump for stump fjerner det tankesystem der lærer os det, og kommer til at forstå at sandheden er at vi ikke er dette forfærdelige menneske, men at vi er et helligt menneske, der er Guds Søn. Det kræver en masse arbejde, fordi dette andet tankesystem er så meget en del af os.

I afsnittet "Frygten for at Se Indad" (T-21.IV) beskrives først hvad egoet fortæller os vi vil se hvis vi så indad: En håbløs syndig person. Dernæst siges det, men hvad nu hvis du så indad, og så at der ingen synd var? Det er den virkelige frygt; men det er egoets frygt. Det er derfor vi foretrækker at se tingene på vores måde fremfor på Guds måde. Hvis verden er en hallucination og vi har optænkt det hele, og hvis verden ydermere er et angreb på Gud, som Kurset lærer os (A-dII.3.2:1), betyder det, at denne verden er et stort symbol på vores synd imod Gud. Hvis den ikke er der, så er det hele opfundet. Det er altsammen bare dumt kludder. Det er her egoet bliver rædselsslagent. At hele syndens verden ikke er andet end en dum fejltagelse, er det eneste egoet aldrig vil lade os se på. Det er derfor egoet overhovedet ikke bryder sig om at Kurset gentagne gange siger, at der ikke findes synd. Hele egoets tankesystem er baseret på synd. Det er det der gør denne verden virkelig, hvilket betyder at den fornægter at Guds Vilje er virkelig.

"Formålet med tid er at sætte dig i stand til at lære hvordan man skal bruge tiden konstruktivt". Det var det jeg sagde tidligere: Formålet med tid er at lære os, at tid ikke findes. Derfor er tid et undervisningsredskab og et middel til at nå et mål, som er den måde *Et Kursus i Mirakler* ser alting i denne verden. Intet i verden er et mål i sig selv; intet er virkeligt i sig selv; det er kun et undervisningsredskab. Men afvis ikke verden eller kroppen; det er ikke det Kurset

lærer. Men vi skal se dem anderledes. Alt hvad der sker bliver, i den grad det trykker på vores knapper eller gør os urolige på nogen måde, en mulighed for os til at lære vores lektier. Dette omfatter ikke kun begivenheder i vores personlige verden, men også i den større verden - ting som hungersnød, tredje verdenskrig, korsfæstelsen. Vi benægter ikke at de forekommer i illusionernes verden, men vi forandrer den måde vi ser dem på: Fra ofre og krænkerer til at alle mennesker - os selv inklusive - råber efter den kærlighed vi ikke tror vi fortjener.

Hele denne verden er et klasseværelse; vore individuelle liv er individuelle kurser vi tager på dette universitet. Hele denne åndelige vej bliver på den måde som et kursus vi er nødt til at lære, og vores individuelle erfaringer bliver specifikke kurser vi tager for at ophæve den skyld vi har gjort konkret. Det er formålet med verden, formålet med tiden.

“Tiden vil ophøre når den ikke længere er nyttig til at fremme indlæring”. Når vi har opfyldt formålet med tiden, når hver eneste af de sidste adskilte Guds børn er vendt tilbage til sit rette sind - det er det *Et Kursus i Mirakler* kalder Genkomsten, som er vækningen af Sønnen fra hans onde drøm. Den baner vejen for Den Endelige Dom, eller Dommedag, som er den sidste sortering der skiller sandhed fra illusion (T-2.VIII; A-dII.10). Det er der hele verden forsvinder, som Kurset siger: Tilbage til den intethed hvorfra den kom (B-4.4:5).

Princip 16

Mirakler er undervisningsredskaber til at vise, at det er lige så velsignet at give som at modtage. På samme tid forøger de styrken hos giveren og forsyner modtageren med styrke.

Det er den samme ide som princip nr. 9. Man kan nu se, at mange af principperne vil gentage sig selv. Ligesom det gælder for tid, er miraklet et undervisningsredskab, og ideen er at hjælpe os til at erkende, at vi ikke er adskilte.

Miraklet lærer os, at det “at give og at modtage er eet i sandheden”, hvilket, nu vi taler om det, er navnet på lektion 108. Vi er alle den samme; lærer og elev; terapeut og patient; den der helbreder og den der bliver helbredt. Husk at den fejltagelse miraklet skal helbrede er den fejlagtige tro på at vi er adskilte. Miraklet bliver så et udtryk for at vi forenes, og det er det dette princip taler om.

Princip 17

Mirakler transcenderer kroppen. De er pludselige skift ind i usynligheden væk fra det kropslige plan. Det er derfor de helbreder.

“Mirakler transcenderer kroppen” fordi de lærer os at kroppen ikke er “der hvor det er”. Kroppen er ikke det der er problemet, og derfor kan vi, ved at skifte tænkemåde, transcendere lovene for kroppen. Det er f.eks. derfor at folk der måske har et alvorligt problem med kroppen en dag kommer hen til lægen, der siger: “Jeg forstår det ikke, det er væk altsammen”. Der er mange eksempler på den slags processer.

Der er en lektion der siger: “Jeg er ikke underlagt andre love end Guds.” (A-dI.76). Den lektion nævner nogle af de love som verden sætter højt, som f.eks. ernæringslove, immunisering, venskab, økonomi og religion, og siger, at ingen af disse love betyder noget overhovedet, og ved at skifte til miraklet (ret-sindethed) kan man transcendere disse love, og holde op med at være bundet af dem. Det var sindet der optænkte de fysiske love. Hvis man vil arbejde med *Et Kursus i Mirakler* er det derfor vigtigt at forstå at Kurset lærer, at Gud ikke skabte denne verden. Denne verdens love som f.eks. lovene for tyngdekraften, for døden, for sygdom og ernæring - alle disse love er “menneske-skabt”; de er alle dele af egoet. Egoet har lavet dem, og vi giver lovene magt i kraft af vores loyalitet over for egoet. Ved at forandre den loyalitet vil vi kunne transcendere disse love.

Sai Baba, den berømte indiske Guru, transcenderer den fysiske verdens love ved at manifestere og materialisere ting i sine hænder. Han vifter bare med hænderne og pludselig kommer der en diamantring eller hvad det nu er han ønsker at lave. Og man behøver i øvrigt ikke tro at han er autentisk for at acceptere at princippet er autentisk. Det han i virkeligheden demonstrerer er, at man ved den rette brug af sit sind faktisk kan gøre hvad som helst i denne verden. Som Jesus siger senere hen i Tekstbogen kan troen flytte bjerge (T-21.III.3:1), og jeg tror han mener dette meget bogstaveligt. Siden vores sind optænkte bjerget overhovedet, hvorfor skulle vi så ikke kunne skubbe rundt med det eller flytte med det hvis vi vælger det? Når alting er lavet af vores sind, burde det ikke være nogen overraskelse at vi kan forandre det vi allerede har lavet. Hvad er det store? Vi har lavet cancer; hvorfor kan vi ikke forandre vores tænkemåde om den? Det er ikke Helligånden der helbreder cancer. Han minder os kun om at vi kan træffe et andet valg, og appellere til den magt vort sind har til at forandre sig.

Formerne er magi, men formålet med Sai Baba ser bestemt ud til at være at demonstrere for sind der er lukkede over for deres egen magt, hvad sindet kan gøre. Og det er det formål der gør det åndeligt, ikke psykisk, som er en skelnen vi vil komme tilbage til senere.

Ram Das har et andet eksempel, hvor han citerer sin Guru. Richard Alpert, som var en psykolog fra Harvard der arbejdede sammen med Timothy Leary om videnskabelige undersøgelser og eksperimenter med psykedeliske stoffer, rejste til Indien for at lede efter sin guru, og fandt ham til sidst. Efter nogle få dage bad gurun ham om at bringe ham hans kuffert, som var fyldt med LSD og alt muligt andet, hvilket formodedes at være ukendt for gurun. Alpert forsøgte at skjule det hele, men var til sidste nødt til at give ham den fordi han bad ham om det. Uden at blinke slugte gurun hvad Alpert påstår var et enormt kvantum af "det hvide stof". Det havde overhovedet ingen virkning på gurun. Det var et eksempel på psykiske evner eller magi, men formålet med det var bestemt anderledes. Og det havde en overordentlig stor virkning på Alpert.

Disse eksempler illustrerer det første princip - at der ikke er nogen sværhedsgrader. Mange mennesker er i stand til at træne deres sind så de kan flytte et glas eller en kop fra et sted på et bord til et andet. Det er ikke særlig vanskeligt hvis man virkelig er målrettet og disciplineret i sit sind. Og hvis man kan flytte en kop, hvorfor så ikke et bjerg? Det kunne forklare hvordan de gamle ægyptere flyttede alle de tunge sten for at konstruere pyramiderne. De havde på en eller anden måde lært at bemestre deres sind. At nægte at dette er en mulighed er at påstå at der er sværhedsgrader for mirakler.

Men en sådan bemestring bringer ikke een fred, og det bringer ikke een nærmere Gud. Alt hvad den bevirker er, at den sætter een i stand til igen at komme i kontakt med magten i sit sind. Men det er misbruget af denne magt der fik os ud i de vanskeligheder vi nu befinder os i. Så det eneste hjælpemiddel er at give sit sind ind under vejledning af Den Eene, der aldrig vil misbruge det. Det er derfor Kurset er så utvetydigt og kategorisk med hensyn til hvordan vi skal gøre ting i verden - vi spørger Den Der virkelig ved; vi gør ikke tingene på vores egen måde. Ellers kunne vi komme til at bruge vores sind til at opnå magt over andre, og såre dem og os selv.

Når princippet siger, at miraklet "skifter ind i usynligheden", taler det om at det skifter til sindet frem for til kroppen. Og det er derfor miraklet kan helbrede; det bringer problemet tilbage til hvor problemet faktisk er, som er i sindet og ikke i kroppen. Der er en smuk linie nær slutningen af kapitel 12, der siger: " Da du gjorde det som ikke er sandt synligt, blev det

som *er* sandt usynligt for dig.” (T-12.VIII.3:1). Derfor har vi brug for hjælp til at skifte væk fra det der ser ud til at være synligt - kroppen - til det vi har gjort usynligt - sandheden i vore sind.

Princip 18

Et mirakel er en tjeneste. Det er den maksimale tjeneste du kan yde en anden. Det er en måde at elske din næste som dig selv på. Du opfatter din egen og din næstes værdi samtidigt.

Det er en anden måde at sige noget vi allerede har talt om på, nemlig at miraklet hjælper os til at erkende og huske at vi er een og den samme, og at vores værdi er fastlagt af Gud. Jeres værdi er den samme som min. Hvis jeg ser jer som mere værdifulde end jeg, eller som mindre værdifulde end jeg selv - som offer eller krænker - så er det et angreb. Det er i bund og grund et angreb på hele Sønforholdet, og må derfor være et angreb på Skaberen af Sønforholdet. Det er en af *Et Kursus i Miraklers* konsekvente læresætninger, at vi alle er den samme, som bringer os hinsides vore kroppes overfladiske forskelle - både fysiologiske og psykologiske - til den underliggende eenhed ikke blot som Kristus i os, men også det behov vi deler for at huske hvad vi har glemt, og undslippe vores skylds fængsel. I slutningen af kapitel 15, som blev skrevet omkring nytår, er der en lille bøn: “Gør dette år anderledes ved at gøre alt til det samme.” (T-15.XI.10:11). Vi lærer at se alt som det samme fordi der i virkeligheden kun er eet problem, og derfor kan der kun være een løsning. Og alle ting og alle mennesker i verden tjener kun til at lære os denne ene lektion.

Et mirakel er en tjeneste, selvfølgelig fordi det er en måde at bringe kærlighed til nogen der tror på frygt, og ved at bringe kærlighed, eller ved at være en kanal for kærlighed til dig der er bange, kanalisere jeg den også til mig selv. Som sagt er miraklet ikke noget man gør, på trods af det der sommetider ser ud som om det har adfærdsmæssige virkninger. Det foregår kun på sindets niveau. Det kærligste vi nogensinde kan gøre har intet at gøre med hvad vi gør på formniveauet. Det er derimod at forene os med hinanden igennem tilgivelse.

Princip 19

Mirakler forener sind til eet i Gud. De er afhængige af samarbejde, fordi Sønforholdet er summen af alt hvad Gud skabte. Derfor afspejler mirakler evighedens love, ikke tidens.

Det betyder, at det miraklet grundlæggende gør er, at genoprette bevidstheden om vores eenhed i Gud i vores sind. Mirakler *gør* os ikke til een i Gud; mirakler *minder* os om, at vi er een i Gud. Prøv at husk, at den grundlæggende ide i egoets tankesystem og egoets måde at opfatte på er, at vi er adskilte. Hvis jeg tror at min krop er syg, gør jeg min krop virkelig, hvilket betyder, at jeg gør formålet med kroppen virkelig. Det er adskillelse. Hvis jeg bliver oprørt eller urolig over at du er syg, gør jeg nøjagtigt det samme.

“De er afhængige af samarbejde, fordi Sønforholdet er summen af alt hvad Gud skabte.” Det udtrykker den samme ide: Samarbejde betyder, at man forener sig med en eller anden. Og Guds Sønforhold er een.

Det andet Kurset siger om sig selv igen og igen, foruden at det sparer tid, er, at det er enkelt (f.eks. T-11.VIII.1:1; T-15.IV.6:1). Hermed mener det ikke, at det er let. Det er enkelt, fordi det ser alting på nøjagtigt samme måde. Alle problemer er det samme; alle mennesker er den samme. Vi er alle forenede på sindets niveau. Derfor gør det løsningen på alle problemer til den samme.

Spm: Omfatter det også mennesker der er gået forud for os?

Sv: Ja bestemt. Forhold er ikke af kroppen, så man kan have nogen man står meget nær, men som er død, og alligevel have et meningsfuldt forhold til dem.

“Derfor afspejler mirakler evighedens love, ikke tidens.” Der er det ord “afspejler” igen. Miraklet følger ikke evighedens love, fordi evighed har intet med tidens verden at gøre. Miraklet er kun nødvendigt i tidens verden. Så miraklet afspejler evighedens love, at vi alle er een, og at vi alle er een lige nu.

Princip 20

Mirakler genopvækker bevidstheden om at det er ånden, ikke kroppen, der er sandhedens alter. Det er denne erkendelse, som fører til miraklets helbredende magt.

Det er igen den samme ide, at sandhed og hellighed ikke findes i kroppen; de findes i vores sind. Når vore sind er fuldstændigt helbredte, vil vi huske at denne sandhed er i vores Identitet som ånd. Senere taler Kurset om Helligåndens tempel som et forhold (T-20.VI.5:1). Det er ikke i kroppen; det er i forholdet. Helligånden kan ikke være i kroppen, for der er ingen krop. Gud ville ikke anbringe Helligånden på et sted der ikke eksisterer, og hvor der intet problem er. Kroppe bliver ikke syge, og de bliver heller ikke raske. Det er kun sindet der kan blive sygt, og kun sindet der kan blive helbredt.

Jeg sagde før, at dengang adskillelsen syntes at ske, skabte Gud Helligånden. Han anbragte Helligånden der hvor der er brug for Ham, og i Kurset defineres Han også som Guds Svar og Hans Stemme. Der hvor der er brug for Helligånden er ikke herude i verden, fordi verden er ikke problemet. Der er brug for Ham i vores sind. Det er der sandhedens alter er. Helligåndens tempel er ikke kroppen; det er *anvendelsen* af kroppen, som altid findes i et forhold: At forene sig i et fælles formål. For Kurset er Helligåndens tempel der hvor Han manifesteres og hvor Han findes, nemlig i et forhold. Der er en passage hvor Jesus siger, at han står indeni det hellige forhold (T-19.IV-B.5:3; 8:3). Det betyder ikke, at han ikke er nærværende i et uheldigt forhold. Det det betyder er, at når vi er i et uheldigt forhold, som er det *Et Kursus i Mirakler* kalder et "specielt forhold", som er et forhold hvor skyld er målet og adskillelse er princippet, vil han, der manifesterer tilgivelse og forening, blive usynlig for os. Hvis vi vælger at lytte til egoets stemme om skyld og adskillelse, vil vi ikke høre hans stemme eller opleve tilstedeværelsen af ham der repræsenterer forening, tilgivelse og helbredelse. Det er ikke sådan at Jesus ikke er til stede i et specielt forhold, men hans tilstedeværelse er tilsløret.

Når han siger at han står indeni det hellige forhold mener han, at når vi sandt tilgiver, og ændrer formålet med forholdet fra egoets skyld til hans tilgivelse, vil vi komme til at vide at han er der. De slør af skyld der holdt ham skjult bliver fjernet. I Kurset siger han et sted: "Undervis ikke i at jeg døde forgæves. Undervis hellere i at jeg ikke døde, ved at vise at jeg lever i dig." (T-11.VI.7:3-4). Den måde hvorpå vi demonstrerer at Jesus er i live og har det

godt, og at han faktisk gjorde det han sagde han ville gøre, er ved at leve efter det samme princip som han levede efter: Princippet om tilgivelse eller transcendering af kroppen; ved totalt at skifte fra en opfattelse af at se sig selv som offer til at se sig selv som forenet med alle mennesker, og udleve dette i de forhold vi har i vores personlige liv. Det er sådan vi demonstrerer at han lever i os. Med ord fra Johannesevangeliet: “De vil vide I er mine disciple ved jeres kærlighed til hinanden” (En oversættelse af Joh.13.35 fra King James versionen. Den tilsvarende danske bibeltekst lyder: “Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed”. O.a.) Kursets version af dette ville være: “De vil vide I er mine disciple ved jeres tilgivelse af hinanden”.

Hele ideen med miraklet er som sagt, at skifte fra kroppen og fokus på kroppen tilbage til sindet. Det er der alteret for sandheden er; det er der Gud findes. Det er den erkendelse der fører til miraklets helbredende kraft. Det der helbreder er altså at erkende: 1) Hvor er problemet; dvs. det er ikke i vores krop men i vores sind, og 2) Hvem er Den Ene Der vil helbrede dette sind. Vi bør således ikke fokusere på adfærd, på det der er udenfor os, for det er ikke kriteriet på godt eller ondt, sygdom eller sundhed. Som Hamlet siger: “Der findes intet enten godt eller ondt, men tanker gør det til det” (II. ii). Det er vore tanker der er vigtige (indholdet); ikke vore handlinger (formen).

Princip 21

Mirakler er naturlige tegn på tilgivelse. Igennem mirakler modtager du Guds tilgivelse ved at udvide den til andre.

Her er det første udsagn i Kurset om tilgivelse. Som jeg sagde lige i indledningen, tilgiver Gud ikke. Når *Et Kursus i Mirakler* taler om Guds tilgivelse, taler det i virkeligheden om Guds Kærlighed.

Spm: Jeg troede mirakler var tilgivelse.

Sv: Det er de også. Det er derfor jeg har sagt, at det altsammen er den samme ting: “mirakler”, “tilgivelse”, “helbredelse”, “Soning”. Det er blot forskellige ord til at beskrive den samme

proces med. Man kunne faktisk lave en hel liste over ord, der alle siger det samme: Vision, den virkelige verden, det hellige øjeblik, det hellige forhold, frelse, forløsning, korrektion, Kristi ansigt, Kristi vision, sand opfattelse. Det er forskellige ord der afspejler forskellige aspekter af den samme grundlæggende proces.

Grundlæggende er tilgivelse, som Kurset definerer det andet steds, at tilgive din broder for det han ikke har gjort (T-17.III.1:5; A-dII.1.1:1). Med andre ord, man erkender at der intet er blevet gjort imod een. Det er altsammen noget man gjorde imod sig selv. Det der sker med mirakler er, at vi skifter fra egoets angreb og had til Helligåndens kærlighed, som så bliver udvidelsen af Guds Kærlighed til os, og så igennem os til andre mennesker. Det er det Kurset mener med tilgivelse. Det er et eksempel fra den passage jeg netop citerede, hvor Jesus siger at vi demonstrerer at han ikke døde forgæves ved at vise at han lever i os, hvilket betyder at vi lever i overensstemmelse med de samme principper om tilgivelse som han viste. Og jo mere vi gør hvad han siger, jo mere vil vi forstå det han lærte os, og jo nærmere vil vi komme ham. Ligesådan med Kurset, jo mere vi kan praktisere dets lektioner om at ophæve skyld igennem tilgivelse, jo mere vil vi være i stand til at forstå hvad teksten siger. Og jo mere vi kan forstå det, jo lettere bliver det selvfølgelig at anvende i vores daglige liv. Det er en gensidigt tilbagevirkende proces.

Princip 22

Mirakler associeres kun med frygt på grund af troen på at mørke kan skjule. Du tror at det dine fysiske øjne ikke kan se ikke eksisterer. Dette fører til en fornægtelse af åndeligt syn.

Jeg vil gerne bruge lidt tid på denne her. Egoet lærer os, at centrum i vort væsen er dette mørke, syndige punkt, som er vores skyld, og at det er den vi i virkeligheden er. Der er en lektion i Arbejdsbogen der siger, at hvis du virkeligt så indad, ville du tro at hvis andre mennesker så dig sådan som du tror du er, ville de vige tilbage som hvis de havde set en slange (A-dI.93.1:1-2). Vi føler at vi er nogle elendige, syndige personer. Og så tror vi, at vi på en eller anden måde kan blive beskyttet imod rædslen ved aldrig nogensinde at komme for nær til dette, ved at forsvare os med alle de ting egoet bruger. Det er dem Freud kaldte

forsvarsmekanismer, og de vigtigste af dem er fornægtelse og projektion. Vi lader som om det ikke er det vi er, efter at vi først har foregivet at det netop er det vi er. Dernæst forsøger vi at skjule dette, ved at svøbe et dække af ubevidsthed rundt om det, og projicere det ud. Til sidst ser jeg ikke længere dette mørke punkt af skyld i mig selv; jeg ser det i andre, og angriber dem for det.

Det betyder at vi tror, at dette forsvar kan skjule det der er nedenunder. Ved at projicere den ud på andre, tror jeg at min skyld kan skjules for mig selv. Det er troen på at mørke kan skjule. "Mørke" i denne sætning kan sættes lig med ordet "forsvar". Mit forsvar kan skjule dette, hvilket betyder at jeg har brug for mit forsvar til at beskytte mig imod min skyld. Egoet lærer mig, at hvis jeg opgiver dette, vil jeg ikke have nogen beskyttelse imod min skyld, og så vil jeg virkelig være i vanskeligheder. Egoet lærer os, at forsvar kan beskytte os; at mørke kan skjule. Det opbygger så på sin side frygten for, at hvis jeg opgiver mørket, vil jeg blive stærkt udsat for denne skyld, og så vil jeg være i vanskeligheder. Egoet fortæller os aldrig at forsvar ikke skjuler: At jeg ikke ser skylden betyder ikke, at den ikke er der.

Senere i Tekstbogen er der en vigtig linie der siger at: "forsvar *gør* det de skulle beskytte os imod" (T-17.IV.7:1), hvilket er et yderst vigtigt princip. Grunden til at vi investerer så megen tid og energi og anstrenger os så meget for at opretholde disse forsvar er, at vi tror at de vil beskytte os imod det vi er bange for. Formålet med alle vores forsvar er at de skal beskytte os imod vores skyld. Hvad egoet aldrig fortæller os er, at jo mere vi investerer i forsvar, jo mere siger vi, at der virkelig er noget forfærdeligt inden i os. Hvis jeg ikke havde denne forfærdelige skyld, ville jeg ikke være nødt til at bekymre mig om forsvar. Derfor jo mere jeg investerer i at have et forsvar imod min skyld, som jeg er bange for, jo mere bange vil jeg blive, fordi det at jeg har forsvaret fortæller mig: "Du må hellere passe på; der er noget inden i dig der er sårbart". Det er det *Et Kursus i Mirakler* mener når det siger at "forsvar *gør* det de skulle forsvare". Formålet med dem er at beskytte os imod frygt, men de forstærker faktisk frygten. Det fortæller egoet os aldrig.

I et meget stærkt afsnit i kapitel 27 der kaldes "Frygten for Helbredelse" (T-27.II) *gør* Kurset det klart hvorfor egoet lærer os at være bange for miraklet og for helbredelse. Egoet lærer os, at hvis man vælger miraklet og opgiver forsvar og angreb (dvs. ser sin broder som sin ven og ikke som sin fjende) vil man ikke have nogen at projicere sin skyld ud på. Så vil den blive hos een, og tilintetgøre een. Og så vil frygten virkelig vokse.

Det er et andet eksempel på hvad Kurset siger lidt senere, når det siger, at når man begynder at høre Helligåndens Stemme, og lægge mærke til hvad Han siger, vil ens ego blive ondsindet. (T-9.VII.4:4-7). Egoets ondsindethed er altid et eller andet udtryk for frygt, for rædsel, som så projiceres om til vrede, nedbrydning etc. Egoet lærer os, at hvis vi opgiver vores forsvar, vil helvede bryde løs, bogstaveligt talt. Psykologer går i den samme fælde når de lærer os, at hvis man ikke har forsvar, vil man blive psykotisk. I virkeligheden er det modsat. Hvis man ikke har forsvar vil man blive forstandig; man vil ikke blive psykotisk. Men det betyder ikke, at man skræller folks forsvar væk. Processen er nødt til at være meget blid og kærlig, og terapeuten er ofte nødt til at være meget tålmodig. Jeg gentager at det ikke betyder at vi skal skrælle alle forsvarene væk. Det det betyder er, at hvis man følger Helligåndens vejledning, vil målet være ingen forsvar at have. Og når man så ser indad, vil man ikke se synd; man vil opdage at der ingen synd var. Det er slutningen på rejsen.

“Mirakler associeres kun med frygt på grund af troen på at mørke kan skjule.” Når man først kan erkende at mørke ikke kan skjule, at forsvar ikke gør det de siger de gør, er man parat til at tage det næste skridt, som forklares senere i kapitel 1 i tekstbogen (T-1.IV). Så forstår man, at der ikke er noget der absolut må skjules, fordi denne skyld ikke er noget særligt; den er bare et dumt system af overbevisninger der vil forsvinde. Det er derfor vi er bange for at vælge et mirakel, hvilket er det samme som at vi er virkeligt bange for at tilgive nogen, for virkeligt at opgive fortiden og erkende at vi ikke er ofre, uanset hvor overbevisende oplevelserne i denne verden vil lære os denne overbevisning. Vi er allesammen meget gode til rationelt at forklare hvorfor vi ikke ønsker at opgive alt dette. Den virkelige grund til at vi ikke ønsker at opgive det er, at vi ikke ønsker at være fredfyldte. Det er det Kurset taler om senere som egoets tiltrækning til skyld (T-19.IV-A. i). Vi vil hellere være skyldige og gøre skyld virkelig; så er vi nødt til at forsvare os imod den.

Vi tror, at det vores fysiske øjne ikke kan se, ikke eksisterer. Det er faktisk strudsens princip, som er princippet om undertrykkelse og fornægtelse. Hvis jeg ikke ser et problem, eksisterer det ikke. Hvis jeg dækker over min skyld er den der ikke. Det er igen den samme ide om at mørke kan skjule. Det fører så til fornægtelse af “åndeligt syn”, det ord som Kurset anvender for “vision” i de første kapitler. Og når *Et Kursus i Mirakler* taler om vision, eller åndeligt syn, taler det ikke om at se med øjnene. Det taler om at se med Helligåndens øjne, som er en holdning. Det har intet at gøre med fysisk syn.

Princip 23

Mirakler reorganiserer opfattelse, og placerer alle planer i et sandt perspektiv. Dette helbreder, fordi sygdom kommer af forveksling af planer.

De planer der forveksles er sindets og kroppens planer. Egoet tager problemet med skyld i vores sind, som er den virkelige sygdom, og det siger at det ikke er sindet der er sygt, det er kroppen der er syg. Det skifter fra sindets plan tilbage til kroppens plan. Miraklet flytter det tilbage dertil hvor det startede, og siger det er ikke kroppen der er syg, det er sindet.

Det er alt hvad miraklet gør. Det bringer problemet tilbage dertil hvor det er. Det genopretter årsagen (sindet) til sin funktion som årsag. Kurset er meget, meget indfølelse omkring dette. Der er intet overhovedet der er sygt ved kroppen. Kroppen gør intet overhovedet. Den er helt neutral. Der er en lektion i Arbejdsbogen der siger: "Min krop er en helt neutral ting." (A-dII.294). Kroppen udfører bare sindets ordrer. Som jeg sagde lige før, kan kroppen aldrig blive helbredt fordi kroppen aldrig har været syg. Det er sindet der er sygt, og derfor er det sindet der er nødt til at blive helbredt. Sindets sygdom er adskillelse, eller skyld; sindets helbredelse er tilgivelse, eller forening. Miraklet frembringer dette ved at bringe problemet tilbage dertil hvor det er.

Princip 24

Mirakler gør dig i stand til at helbrede syge og opvække døde, fordi det var dig selv der lavede sygdom og død, og derfor kan du selv afskaffe dem begge. Du er et mirakel, i stand til at skabe i lighed med din Skaber. Alt andet er dit eget mareridt og eksisterer ikke. Kun skabninger af lys er virkelige.

Et af de tegn som Biblen siger, at folk vidste at Jesus var Messias på var, at han helbredte de syge og oprejste de døde. Men selvfølgelig lærer Biblen os ikke, at vi selv lavede sygdom og død. Det er det vi talte om tidligere. Sindet har optænkt alt i denne verden. *Et Kursus i Mirakler* mener virkelig dette i den altomfattende kosmiske forstand, at det optænkte hele det fysiske univers. For at holde os til vores formål her siger det, at vi lavede kroppen og

kroppens love, hvilket betyder at vi lavede sygdommens love og dødens love. Fordi vi gjorde det, kan vi forandre dem.

Helligånden helbreder ikke den syge krop, fordi Han ikke gjorde kroppen syg. Det Helligånden gør, er at helbrede skylden i vores sind, som gjorde kroppen syg, ved at hjælpe os med at skifte tænkemåde om den skyld vi valgte. Det er meget vigtigt at huske på denne skelnen, så man ikke går i den fælde det er at bede Helligånden om hjælp til noget i den materielle verden. Alt hvad det som allerede sagt gør, er at gøre verden virkelig, ligesom man ikke bør bede Helligånden om hjælp til at få en parkeringsplads. Det er en stærkt foretrukken bøn for mennesker der arbejder med Kurset.

Spm: Men når man bruger sit sind til at projicere ting som disse, er det ikke nødvendigvis det samme som at påkalde Helligånden. Det er at bruge sit sind.

Sv: Der er forskel på det psykiske og det åndelige. Det psykiske er noget vi gør med *vores* sind; det åndelige er noget vi gør med *Hans* sind. Der er meget stor forskel på de to. Og vi kan blive meget imponerede over de psykiske ting som vi alle kan gøre. At finde parkeringspladser kan være een af dem. Men at tilskrive Helligånden dette er en fejltagelse, for Han gør ikke ting i verden; Han gør ting i vores sind. Der er ingen verden. At tro at Helligånden opererer i verden er at gøre Ham lige så sindssyg som vi selv er: At se problemer hvor der ingen problemer er. Problemet er ikke at man har brug for en parkeringsplads; problemet er eens *interesse* i behovet for en parkeringsplads.

Man fortæller Ham at man har brug for en parkeringsplads. En bedre bøn ville være at bede om Hans hjælp til at befri sig for enhver bekymring angående om man finder en. Hvordan ved man hvor man forventes at parkere? Måske forventes det, at man parkerer tre gader væk fra hvor man selv tror man forventes at parkere, af grunde man ikke selv ved noget om. Måske forventes man at parkere tre gader væk fordi man på vejen fra parkeringsstedet til ens bestemmelsessted vil møde en eller anden man skulle møde, som man ellers aldrig ville vide noget om. Med andre ord er det en meget snedig måde at forsøge at kontrollere Ham, og fortælle Ham hvad du har brug for, og ofte beder vi om hjælp til de ting vi tror vi sparer tid ved, men måske ville vi spare endnu mere tid ved at gå hele vejen forbi disse tre gader, og derved få nogle erfaringer som vil medføre at vi sparer tid i forhold til Soningen.

Spm: Jeg får et dobbeltbudskab her. Jeg hører dig på den ene side sige, at det gør ingen forskel om man projicerer en p-plads eller hvad det nu er, så længe man ikke tillægger Helligånden det. Men nu siger du det modsatte, som er: lad være med at projicere p-pladser eller noget af den slags, de er allesammen i sindet.

Sv: Det er rigtigt, jeg siger begge ting. Jeg siger, at det bedste er ikke at bruge magi overhovedet, men de fleste af os er ikke forbi dette hele tiden. Det bedste ville være at spørge Helligånden: "Hvad skal jeg gøre?" i stedet for at projicere p-pladsen. Det jeg siger er, at der er ikke noget forkert i at gøre det, bortset fra, at jeg ikke tror det vil spare den tid som det at spørge Helligånden vil, i den forstand at det vil spare tid med hensyn til at arbejde sig igennem ens skyld.

Som vi skal se senere, taler princip 38 om hvordan Helligånden opfatter totalt, som er en anden måde at sige på at Han opfatter hele situationen. Vi opfatter sædvanligvis en konkret ting, et specifikt behov på et eller andet punkt. Jeg har ikke lyst til at gå så og så langt, eller ti minutter eller det eller det. Jeg vil nå denne her aftale til tiden; jeg har ikke lyst til at blive fanget i trafikken. Vi ser det bare i et meget snævert perspektiv indenfor vores opfattelse. Han ser det i sammenhæng med en langt større plan, og det er grunden til at jo mere åbne vi kan være, jo hurtigere kan vi lære Hans lektioner og blive helbredt.

Spm: Dengang jeg begyndte at anvende Kurset bad jeg Helligånden om en masse ting, men nu føler jeg, at Hans eneste funktion i virkeligheden er at lære mig tilgivelse. Jeg beder ikke en gang om ting mere; jeg bliver bare ved med at bede Ham om at hjælpe mig med at gøre mindre modstand imod at være en tilgivende og kærlig person. Det er faktisk den eneste måde jeg ser Helligåndens funktion på. Jeg tror ikke Han er her for at fortælle mig hvor jeg burde være eller hvad jeg skal gøre. Jeg ved ikke om det er rigtigt altså, men.....

Sv: Det er det der er hele ideen. Hvis man befinder sig i en angstprovokerende situation, er det man beder om hjælp til ikke at være bange, i stedet for at bede om hjælp til at situationen bliver løst på en måde man selv har brug for.

Spm: I lyset af det du sagde om sygdom spekulerer jeg på hvordan man bliver syg. Hvad bringer os tilbage til at blive raske igen?

Sv: Man bliver syg ved at projicere skylden i sit sind ud på sin krop, og tilgivelse bringer een tilbage til sundheden. Hvis man bliver forkølet er det man bør gøre, efter at man har taget en aspirin eller nogen andre piller eller hvad man nu har, at bede om hjælp til at tilgive hvem det nu er man ikke har tilgivet. Hvis man ikke kommer i tanker om nogen, starter man bare der hvor man er.

Spm: Men vi ved det fordi vi er her og hører hvad du siger. Hvad med dem der ikke ved det? Hvordan bliver de raske?

Sv: Enten ved at skifte tænkemåde igennem tilgivelse eller ved at bruge en eller anden form for magi. Magi virker; det er der ingen tvivl om. Men det vil ikke befri den underliggende årsag til forkølelsen, eller hvad sygdommen nu er. De fleste mennesker i verden går igennem den ved at løse problemer på det plan, det ene problem efter det andet. Som jeg sagde tidligere bliver vi mere og mere raffinerede til at løse vores problemer, hvilket betyder, at egoet bliver mere og mere raffineret til at optænke problemer. Og det holder aldrig op. Det eneste der får denne cyklus til at stoppe er at tilgive. Det er derfor vi i dag udkæmper de samme krige som vi udkæmpede for århundreder og årtusinder siden.

Spm: Så det du siger er: koncentrer jer om årsagen, og ikke om virkningen.

Sv: Rigtigt. Årsagen vil altid være et eller andet aspekt af skyld.

“*Du er et mirakel, i stand til at skabe i lighed med din Skaber.*” Når der siges at du er et mirakel, bruges “mirakel” selvfølgelig på en ganske anderledes måde end den vi taler om her. Vi er i stand til at skabe i lighed med vores Skaber. Det er det skabelse er. Vi udvider vort åndelige Selv, som Kristus, ligesom Gud udvidede Sit åndelige Selv da Han skabte os. Husk skabelse er ikke mulig i denne verden.

“Alt andet er dit eget mareridt og eksisterer ikke. Kun skabninger af lys er virkelige.” Det er et meget klart udsagn om forskellen på sandhed og illusion på niveau eet. At skabe i lighed med Gud, som er på åndens niveau, er den eneste sandhed; intet andet eksisterer i denne verden. Det ser sådan ud, men alt andet er ikke andet end en ond drøm. I det øjeblik vi

adskilte os fra Gud, faldt vi i søvn. Alt hvad der fulgte af det, hele det her tæppe af tid, hele denne evolutionens verden, er ikke andet end en ond drøm.

Jeg vil lige nævne at målet for *Et Kursus i Mirakler* er ikke at vække os af drømmen, fordi det ikke kommer frem i principperne. Målet er at forandre mareridtet til en lykkelig drøm. I den lykkelige drøm lever vi stadig i denne illusoriske verden, de adskilte kroppes verden, men projicerer ikke længere nogen skyld ud på den. Det er at leve i denne verden med det der kaldes "sand opfattelse". Det er det Kurset benævner "den virkelige verden"; det er en verden fuldstændigt uden synd i vores sind. Det er Kursets mål. Så siger det, at Gud tager det sidste skridt Selv, og det er det der til sidst vækker os fuldstændigt fra drømmen (T-11.VIII.15:5). Men fokus for *Et Kursus i Mirakler* er at hjælpe os til at leve i denne verden, som er en kroppens verden, men uden projektion af skyld.

Princip 25

Mirakler er en del af en sammenhængende kæde af tilgivelse, som, når den er fuldstændiggjort, er Soningen. Soning arbejder hele tiden, og i alle tidens dimensioner.

Det er det første udsagn om Soningen. Jeg vil lige sige et par ord om hvad Soning er, som Kurset anvender ordet. Læs ikke ordet som "at-one-ment" ("være-eet-med"). Det er et almindeligt new age ord, og mange kommer til *Et Kursus i Mirakler* og læser det på den måde. For det første er det ikke det Kurset mener; og for det andet fordrejer det Kursets formål, som er at anvende kristent sprog og kristen terminologi på en anden måde. Hvis man ændrer ordet til "at-one-ment" vil man gå glip af denne hensigt.

Ordet "Soning" er et synonym for ordet "korrektion", og Soning er Kursets ord for den overordnede plan, der blev født sammen med Helligånden, for at ophæve den fejltagte tro på at vi er adskilt. Helligånden blev indført i vores sind af Gud, og genforener os med Faderen, som vi tror vi har forladt. Helligånden er forbindelsesleddet imellem os og Gud, og igennem det ophæves adskillelsen og korrigeres fejltagelsen. Så man kan sige, at Helligånden er udtryk for Soningsprincippet, som er at adskillelsen fra Gud aldrig skete i virkeligheden. Ordet "Soning" er Kursets ord for den overordnede plan for opvågningen af Guds Søn fra hans mareridt om at han var adskilt.

Ordet anvendes også i en snævrere betydning til at beskrive den individuelle Soningsplan som vi hver især er nødt til at fuldføre. Kurset siger, at det eneste vi har ansvar for er, at acceptere Soningen for os selv (T-2.V.5:1). Det betyder at vi må acceptere fornægtelsen af at adskillelsen er virkelig, og uvirkeligheden af den skyld vi oplever i de specielle forhold og situationer vi kommer i. Soning har på den måde mening på et individuelt plan, som er vores egen særlige vej. Med andre ord er dette tæppe af tid sammensat af tusinder og millioner af små tråde, og hver tråd repræsenterer det individuelle liv vi kalder vores eget. Vi må hver især ophæve de overbevisninger der indgår i hver tråd, og det er Soningen. Når hvert eneste Guds barn har fuldendt sin plan, er den overordnede plan fuldstændig. Det er sådan ordet anvendes.

Det har en specifik betydning i Kurset i forbindelse med det formål jeg nævnede før, om at kristendommen har lært os, at soning kun kommer igennem opofrelse og lidelser. Der er et meget stærkt afsnit i begyndelsen af kapitel 3 med overskriften "Soning uden Opofrelse" (T-3.I), der specielt handler om korsfæstelsen af Jesus, og taler om at formålet med den ikke var at sone for synd igennem lidelse, opofrelse og død. Det er en tro der kommer af menneskers skyld. Den sande Soning er korrektion af denne fejlagtige tro igennem erkendelsen af, at kroppen ikke er virkelig, at synd ikke er virkelig, og at det hele er en ond drøm. Som sagt er ordet "Soning" synonymt med korrektion.

Igennem at vælge miraklet vælger vi grundlæggende at tilgive, og jo mere vi gør det, jo mere er vi i stand til at udvide denne tilgivelse til andre mennesker. Når hele denne proces eller kæde er fuldendt, er det Soningen. Det er et billede Kurset anvender andre steder. Det taler om at en stærk kæde af Soning sammensvejses hver gang vi vælger et mirakel (T-1.III.9:2). Der er et afsnit med overskriften "Sonings Cirkel" (T-14.V) der gengiver den samme ide. Det er en cirkel der stadigt udvides; vi drager flere og flere mennesker ind i Soningsplanen igennem at tilgive dem.

"Soning arbejder hele tiden, og i alle tidens dimensioner." Vendingen "alle tidens dimensioner" afspejler ideen om et hologram, som jeg har nævnt før. Det kan forstås på samme måde som en anden sætning der siger, at bag hver broder står der tusinde mere (T-27.V.10:4). Når jeg tilgiver dig, tilgiver jeg også alle de andre mennesker i mit liv, eller i andre liv, der har repræsenteret det samme problem. Alle sind er forenede. Hvis jeg f.eks. har et autoritetsproblem, og du specielt repræsenterer det, så står alle de andre mennesker med hvem jeg i mit liv har haft det samme problem bag dig. Så Soning korrigerer og helbreder

alle aspekter af det samme emne, selvom vi ikke er bevidst om det. Som sagt refererer "Soning" både til det individuelle og det kollektive plan.

Princip 26

Mirakler repræsenterer frihed fra frygt. "Soning" betyder "ophævelse". Ophævelse af frygt er en afgørende del af miraklers Soningsværdi.

At se med egoets øjne er faktisk det samme som at se med frygtens øjne. Vi ville aldrig forsøge at angribe eller såre andre hvis vi ikke var bange for dem. Ved at vælge Helligånden i stedet for egoet, vælger vi kærlighed i stedet for frygt.

"Soning" betyder "ophævelse", som er et andet ord for korrektion. Når vi soner for vores synd, ophæver vi troen på den. Vi gør den ikke først virkelig, for derefter at prøve på at ophæve den, som naturligvis er den måde verden - de teologiske og psykologiske verdener etc. - sædvanligvis går frem på. Der er to afsnit: "Syndens uvirkelighed" (T-19.III) og "Synd kontra Fejltagelse" (T-19.II) som påpeger, at man fornægter at synd er virkelig ved at forandre den til en fejltagelse. Som Kurset lærer: synder straffes, fejltagelser korrigeres.

Det betyder ikke at man fornægter det man ser. Man fornægter ikke det man læser om i avisen eller hvad mennesker har gjort. Det man gør er at man ændrer sin fortolkning fra synd, som altid er en projektion af ens egen tro på synd, til en fejltagelse der skal korrigeres, som både er ens egen og den andens. Som sagt synder straffes af egoet; fejltagelser korrigeres af Helligånden. Og på den måde ophæves de.

Princip 27

Et mirakel er en universel velsignelse fra Gud igennem mig til alle mine brødre. Det er de tilgivnes privilegium at tilgive.

Det er første gang personen Jesus viser sig i Kurset. Miraklet har sit udspring i Gud, og udtrykkes igennem Jesus. Jesus, der er en manifestation af Helligånden, bringer på den måde

Guds Kærlighed igennem os til andre mennesker, og slår bro over kløften imellem os og Gud. Det er det et mirakel gør. Og som vi tilgiver tilgives vi, hvad der i virkeligheden betyder, at vi accepterer Guds Kærlighed. Og jo mere vi accepterer tilgivelse, jo mere ønsker vi at tilgive andre mennesker. Det er en gensidigt tilbagevirkende proces. Det er altid vigtigt at huske, at det er Jesus der gør miraklerne, ikke os. Vores arbejde er kun at rydde vores sind for det der forstyrrer, så han kan udvide sin kærlighed igennem os.

Princip 28

Mirakler er en måde at tjene befrielse fra frygt på. Åbenbaring frembringer en tilstand hvor frygt allerede er ophævet. Mirakler er således et middel og åbenbaring et mål.

Selvfølgelig menes der ikke "tjene"; det er faktisk en metode til at opnå befrielse fra frygt. Der foretages en skelnen imellem åbenbaring og mirakel. I det øjeblik hvor vi har en åbenbaring, er der absolut ingen frygt til stede overhovedet. Noget i os har foretaget et totalt skift, og vi er fuldstændigt åbne for Gud. Dette varer dog ikke ved. Gjørde det det, ville vi ikke være her. Åbenbaringer er tidsbegrænsede, og efter dem vil vi vende tilbage til de egoopgaver der stadig er tilbage.

Spm: Er de ligesom hellige øjeblikke?

Sv: Well, de er som fulde hellige øjeblikke.

Princip 29

Mirakler lovpriser Gud igennem dig. De lovpriser Ham ved at ære Hans skabninger, og bekræfte deres fuldkommenhed. De helbreder, fordi de fornægter identifikation med kroppen og bekræfter identifikation med ånden.

En af de jødisk-kristne ideer er, at I skal prise Gud. Og der er mange af salmerne der bestemt indeholder dette aspekt. Men det er klart, at Gud ikke har brug for at vi priser Ham. Han har ikke et ego der ville kræve at folk priste Ham (T-4.VII.6:1-3). Den måde et mirakel priser Gud på er ved ganske enkelt at afspejle Hans væren, og Hans altomfattende Kærlighed, ikke ved ord eller handlinger.

En måde at skelne imellem speciel kærlighed og virkelig kærlighed på er, at speciel kærlighed altid er et udelukkelsesfænomen. Den udelukker altid visse mennesker. Guds Kærlighed er altomfattende.; Han gør ingen undtagelser. Som Biblen siger, har Gud ingen favoritter. Mirakler priser denne Guds Kærlighed ved at forene alle mennesker i vores sind. “De lovpriser Ham ved at ære Hans skabninger, og bekræfte deres fuldkommenhed.” Miraklet er et skift fra at se nogen som ufuldkommen, hvad enten vi ser den pågældende som en ufuldkommen krop fordi vedkommende er fysisk syg, eller vi ser ham/hende som ufuldkommen fordi vi har dømt ham/hende som syndig. Vi skifter fra den opfattelse til Helligåndens opfattelse, der ser forbi fejltagelsen til sandheden, ser hinsides egoets mørke til Kristuslyset, der skinner i den pågældende.

“De helbreder, fordi de fornægter identifikation med kroppen og bekræfter identifikation med ånden.” Denne ide er den samme som kommer til udtryk i princip 17. De helbreder, fordi de fjerner sig fra identifikation med kroppen, der ikke er problemet, og i stedet identificerer sig med ånden. Det er ånden der er kilden til løsningen. Og ved at identificere os med Den vi virkelig er, erkender vi, at alt andet i virkeligheden blot er forsvar imod denne sandhed.

Spm: Kan man gøre det, og ikke erkende hvor de er mentalt eller fysisk? Med andre ord fornægte det man ser, og ønske at se den persons fuldkommenhed?

Sv: Kurset beskriver en måde at se på, der er som et dobbeltsyn. Man fornægter ikke det ens øjne ser; man fornægter ikke nogen, der har det fysisk dårligt, eller nogen der har et eller andet behov eller noget. Men samtidigt forstår man, at det man ser er en bøn om hjælp. Det er det *Et Kursus i Mirakler* kalder Helligåndens dom (T-12.I): At sygdommen og smerten, eller vreden og angrebet, hvad det nu er den person har gjort, i virkeligheden er et råb om hjælp, og et udtryk for den pågældendes identifikation med sit ego.

Spm: Hvor langt går jeg med det i et konkret tilfælde?

Sv: Man siger til Helligånden eller til Jesus eller hvem det nu er man føler man taler til: "Hvad vil du ha' jeg skal gøre?". Hvis du selv bliver oprørt over den andens problem, uanset hvilket niveau det er på, beder du om hans hjælp til at helbrede din opfattelse - inden du spørger ham om hvad du skal gøre. Det er det der menes med det før nævnte udsagn om at "den eneste meningsfulde bøn er om tilgivelse" (T-3.V.6:3). Du beder først om at Han hjælper dig med at skifte fra egoets måde at se på til Hans måde at se på, og derefter siger du: "Hvad vil du ha' jeg skal gøre? Hvad vil være den mest kærlige måde for mig at handle på lige nu?" Og så gør man det. Man forsøger først at blive bevidst om sin egen forstyrrelse. Hvad enten en eller andens sygdom bringer en masse medlidenhed op i een, skyld, smerte eller sårethed, eller en eller andens opførsel bringer en masse vrede frem i een - det er det man beder om hjælp til. Og derefter siger man: "Hvad vil være det mest kærlige jeg kan gøre lige nu? Hvad vil du have mig til at gøre?". Alle ord man ønsker at anvende er gode, men man fornægter bestemt ikke det man ser. Det er ikke et kursus i fornægtelse. Faktisk siger teksten i en passage jeg har læst op fra før at det næsten er umuligt at fornægte sin fysiske oplevelse i denne verden. Det foreslår ikke at vi gør det, for den næste linie siger, at det er en "særligt uværdig form for fornægtelse" (T-2.IV.3:8-11).

Princip 30

Ved at anerkende ånd, justerer mirakler opfattelsesplanerne, og viser dem i den rette indplacering. 2. Dette sætter ånd i centrum, hvor den kan kommunikere direkte.

Princip 30 er det samme som princip 23. Helt grundlæggende viser miraklet os, at problemet ikke er i kroppen - det er i sindet. Det er et skyldproblem, og vores skyld er et forsvar imod den kærlighed vi virkelig er. Derfor er det sande centrum for vores væren ikke vores ego. Det er ikke skyld; det er ånd. Kurset lærer os, at opfattelse er en fortolkning, ikke en kendsgerning (f.eks. T-11.VI.2:5-6; T-21.V.1:7). Vi ser det vi ønsker at se, eller hvad vi har brug for at se - ligesom at høre eller se vand i en ørken. Vi kan ikke forandre verden, men vi kan forandre måden vi ser den på. Vi erstatter vores egos skyld, som vi har gjort virkelig, med vores virkelige Identitet som ånd, som Helligånden hele tiden minder os om.

Princip 31

Mirakler bør inspirere til taknemmelighed, ikke til ærefrygt. Du bør takke Gud for hvad du virkeligt er. Guds børn er hellige, og miraklet ærer deres hellighed, som kan skjules men aldrig fortabes.

Det er den samme pointe som jeg kom med før, da jeg omtalte at Jesus sagde at vi ikke bør nære ærbødighed for ham. Vi bør være taknemmelige for miraklet på grund af den helbredelse og fred det bringer, men vi bør ikke nære ærbødighed for det, fordi det er noget der eksisterer i denne verden. Vi bør nære ærbødighed for miraklets Kilde, som er Gud, men ikke for selve miraklet.

Dette er et andet udsagn om Soningsprincippet. Egoet lærer, at Kristi hellighed, som er helligheden af det vi er i virkeligheden, er gået tabt på grund af vores synd. Synd har forandret Himlens virkelighed; den har forandret virkeligheden af vores forhold til Gud; den har gjort os til ulykkelige syndere, og har gjort Gud til en vred og hævngherrig gud. Alt det er blevet virkeligt. Men alt hvad der faktisk er sket er, at vi bare er faldet i søvn, og har dækket vores hellighed med slør af mørke. Og nu tror vi at drømmen er virkelighed, og at virkeligheden er drømmen. Sandheden om os, som er den kendsgerning at vi er hellige, kan skjules af vores egoer, men den er aldrig gået tabt. Miraklet viser os, at ondskabens slør blot er et forsvar imod vores hellighed, et råb om hjælp og om kærlighed.

Et Kursus i Mirakler er amoralsk med hensyn til hele spørgsmålet om det onde eller mørke i verden, og om der er gode ting der skal gøres eller onde ting der ikke skal gøres. Det er naturligvis ikke det samme som at sige at det er umoralsk. Det har ikke en moral, fordi moral har at gøre med at dømme former for adfærd. Kursets "moral" er ophævelsen af skyld. Kurset er ikke "imod" noget i verden. Det er "imod" skyld.

Spm: Hvad med at man føler sig godt tilpas når man bliver vred?

Sv: Selvfølgelig føler man sig godt tilpas når man bliver vred. I det øjeblik man er vred tror man, at man endelig er blevet af med sin skyld. Og hvorfor skulle det ikke føles godt? Det gør det, men kun indtil skylden dukker op i eens bevidsthed igen, og nu forstærket af den kendsgerning at man har angrebet en anden uretfærdigt.

Princip 32

Jeg inspirerer til alle mirakler, som i virkeligheden er forbøn. De går i forbøn for din hellighed og gør dine opfattelser hellige. Ved at anbringe dig hinsides de fysiske love, hæver de dig op til en sfære af guddommelig orden. I denne orden *er* du fuldkommen.

Selvfølgelig er Jesus meget klar på at han er kilden til miraklerne, og det er godt det samme. Som lektion 24 i Arbejdsbogen siger kender vi ikke vort eget bedste, for slet ikke at nævne andres, og det er derfor vi skulle tage og spørge den der kender det. Hvis vi forsøger at handle på egen hånd prøver vi på at være den der inspirerer til mirakler, og overtager derved Jesu rolle, ligesom vi en gang gjorde med Gud da vi adskilte os fra Ham.

Ordet “forbøn” er her valgt bevidst. Jesus taler ikke om forbøn som der sædvanligvis tænkes på den, eller om ideen om at han går ind i forbøn imellem os og Gud, som er den traditionelle ide om at Gud var for vred på os, så vi havde brug for en mellemmand, der kunne formilde Guds vrede. Han bruger det ord der har disse bibetydninger, men det anvendes helt klart på en anden måde. Den måde han faktisk går i forbøn på er imellem den Kristi hellighed som vi faktisk er og det selv vi tror vi er, og bringer os til at huske den kendsgerning at vi er hellige og fuldkomne, og at alt andet blot er en del af egoets illusoriske system, hvad enten vi opfatter noget som galt i os selv eller en anden.

Ved at vælge et mirakel, hvilket betyder at vi vælger at høre Guds Stemme frem for egoets, bliver vores opfattelse hellig. Et andet ord for hellig opfattelse, som ikke er det der bruges i almindelighed i Kurset, er “sand opfattelse”, der er et synonym for “Kristi vision”. Det er den måde vi opfatter på, når der ikke længere er nogen skyld i os. Vi opfatter igennem Helligåndens øjne når vi ikke længere ser nogen som adskilt fra os. Det sker stadig i opfattelsens verden, som er verden. Dette betyder ikke, at vi fornægter nogens krop, men det vi fornægter er, at kroppen har adskilt os. Derfor fornægter vi alle de opfattelser og tanker der vil forstærke denne egoadskillelse.

“Ved at anbringe dig hinsides de fysiske love, hæver de dig op til en sfære af guddommelig orden. I denne orden *er* du fuldkommen.” Dette er det samme som ideen om hvordan miraklet transcenderer egoets love, de fysiske love. Kulminationen er, at det genopretter os til bevidstheden om hvem vi er, som er ånd. Men det er ikke Kursets mål, som er at vi kan være i denne verden uden skyld.

Princip 33

Mirakler ærer dig, fordi du er elskelig. De fordriver dine illusioner om dig selv og opfatter lyset i dig. Således soner de for dine fejltagelser, ved at frigøre dig fra dine mareridt. Ved at frigøre dit sind fra illusionernes fængsel, genopretter de din forstandighed.

Det er et andet udtryk for den samme ide. Mirakler opløser alle illusionerne om at vi er adskilte, at vi er kroppe, om at andre er kroppe, og at vi er ofre, enten for os selv eller for andre. De hjælper os til at erkende at vi alle er den samme, at vi alle er i samme båd i egoets verden, og at vi vil forlade denne båd sammen. En sætning senere i teksten siger: "sammen, eller slet ikke" (T-19.IV-D.12:8). Ingen forlod Himlen alene, og ingen vender tilbage til Himlen alene.

"Således soner de for dine fejltagelser, ved at frigøre dig fra dine mareridt." Vi kan læse dette som at det betyder, at mirakler korrigerer vores fejltagelser, eller ophæver vores fejltagelser ved at vise os, at der er en anden drøm bag ved mareridtet, som korrigerer vores illusioner - og det er vores "lykkelige drøm". Ved at frigøre dit sind fra illusionernes fængsel, genopretter de din forstandighed." Vores sind bliver befriet fra denne verdens illusoriske overbevisninger.

Princip 34

Mirakler genopretter sindet til dets fulde omfang. Ved at sone for mangel, etablerer de fuldkommen beskyttelse. Åndens styrke levner ingen plads for nogen indtrængen.

Dette skal forstås på den måde, at mirakler genopretter sindet til dets bevidsthed om sin fylde, fordi fylden eller Guds overflod aldrig har forladt det. Alt hvad miraklet gør er, at det fjerner det slør egoet har anbragt, der skjulte vores sande virkeligheds overflod. Ved at sone for mangel (dvs. ved at korrigere for mangel) opretter mirakler beskyttelse. Egoet lærer os, at vi mangler noget, hvad der betyder at vi er sårbare. Det betyder at vi er nødt til at blive beskyttet. Det miraklet gør er, at det viser os, at der ingen mangel er i os, og derfor behøver vi ingen beskyttelse. Åndens beskyttelse er altså blot bevidstheden om åndens usårlighed. Et Guds

barn kan aldrig såres. Det er en af de klareste betydninger vi kan få af meningen med korsfæstelsen. Det var det Jesus lærte os: På trods af det verden opfattede, blev der intet gjort ved ham. Hans krop blev måske angrebet, men *han* kunne ikke være blevet angrebet. Han identificerede sig med åndens fuldkomne beskyttelse fordi han vidste Hvem han var, og derfor havde det ingen betydning hvad der skete med hans krop, hverken fysisk eller psykologisk. Det er åndens fuldkomne beskyttelse. På det stadium kan intet trænge ind på ånden. Det er som om der er en cirkel af lys rundt omkring os, som vi identificerer os med, og et hvilket som helst mørke egoet vil forsøge at kaste op til os vil bare blive opløst af lyset. Man kan ikke indføre mørke i et rum fuldt af lys. Mørke er fravær af lys, hvilket i virkeligheden betyder, at mørke ingen egenskaber har i sig selv. At identificere os med Kristi lys, som er det vi er, er vores beskyttelse. Det er interessant, at sommetider prøver folk på at konkretisere dette på en eller anden måde, ved at forsøge at udvide eller at manifestere en cirkel af lys rundt om sig, eller de stråler lys ud eller sådan noget. Alt hvad det gør er, at det gør kroppen virkelig og gør fare virkelig. Derfor er alt hvad man behøver at gøre at vide Hvem man er, og den viden og den bevidsthed er lyset. Man behøver ikke at gøre noget. Når man først gør noget, bliver det et forsvar. Man *gør* ikke noget; man husker blot Hvem man er, og den væren er hinsides al gøren.

Princip 35

Mirakler er udtryk for kærlighed, men det er ikke sikkert de altid har synlig effekt.

Dette er meget vigtigt. En af de fælder mennesker går i er at de ønsker resultater, og som jeg allerede har nævnt gælder det hvad enten man arbejder med *Et Kursus i Mirakler* eller andre former for helbredelse. Hvis jeg ikke får resultater; hvis din forkølelse ikke forsvinder, hvis et sår ikke helbredes, hvis den knude ikke går væk, betyder det, at jeg ikke er en god helbreder. Alt hvad der er sket er, at vi er gået i den samme fælde, som er at gøre kroppen virkelig. En af de vigtige advarsler Kurset konsekvent lader komme til udtryk er: Gør ikke fejltagelsen virkelig. *Et Kursus i Mirakler* tror ikke på synd; men hvis det gjorde, ville synden imod Kurset være at gøre fejltagelsen virkelig. Vi gør fejltagelsen virkelig ved at tro, at vi er nødt til at gøre noget for eller imod fejltagelsen. Når vi først tror der er et problem på kroppens

niveau, som er nødt til at blive helbredt, gør vi fejltagelsen virkelig. Forsøget på at projicere en cirkel af lys rundt om dig selv eller en anden, er et eksempel på at gøre fejltagelsen virkelig, for så siger man, at lyset må beskytte denne person eller mig selv imod mørket. Det er klart at man så gør fejltagelsen virkelig. Man behøver ikke at kæmpe imod noget hvis det er uvirkeligt. Man kæmper kun imod det eller beskytter sig imod det når man tror det er virkeligt. Den beskyttelse Kurset taler om, er beskyttelsen af vores tankesystem, som betyder at vi korrigerer de fejltagte tanker vi har.

Spm: Det lyder en smule vanskeligt. Mit spørgsmål er, kan man beholde sin kage og spise den også? Hvis man f.eks. har brug for en aspirin, hvis man har brug for en smule magi nu og da.....

Sv: Jeg siger ikke at man ikke bør gøre det. Det eneste jeg siger er: Gør hvad det nu er der får dig til at få det bedre, men lad være med at tro at det gør det du tror det gør. Kurset taler om den ide at bringe illusioner til sandheden, eller mørke til lyset. Egoet gør det den anden vej rundt. Det bringer sandheden til illusionerne. Folk vil være fristet til at tage sandheden i dette Kursus, som er et meget rent system, og bringe den til de illusioner vi alle elsker. Der er visse ting vi ikke ønsker at give slip på, så hvis man er glad for cirkler af lys, ønsker man ikke at give slip på dem. Eller hvis man er glad for at bede om parkeringspladser, ønsker man ikke at opgive det. Og der er ikke noget her der siger, at man skal opgive det. Jesus er ikke deroppe med en pisk. Han siger bare, at det ikke vil give dig det du ønsker, det er det hele. Hvis man ønsker at tillade sig selv at tilfredsstille sine lyster (indulge yourself) henad vejen, synes jeg det er fint, så længe man ved hvad man gør. Det er det der er vigtigt.

Et Kursus i Mirakler siger ikke, at vi ikke må blive vrede. Det siger at vi ikke skal retfærdiggøre vreden. Det er det der er fejltagelsen. Alle bliver vrede, fordi vi har egoer. Ideen er, at når man bliver vred og ophidset, så lad være med at retfærdiggøre det. Det er det Jesus siger i kapitel 3 som jeg før nævnte hvor han taler om Soning uden opofrelse (T-3.I). Han siger, at det er der folk gik fejl. De var nødt til at vende op og ned på en komplet tankegang for at kunne retfærdiggøre den fejltagelse, at Gud forårsagede Sin egen Søns lidelse. Med andre ord skabte man en teologi der gjorde projektionen af folks skyld berettiget. Men når man konstruerer en teologi, en psykologi, en filosofi, en økonomisk teori eller hvad det nu er, for at kunne retfærdiggøre projektionen af ens eget ego, vil man få vanskeligheder.

Der er intet i vejen med at have cirkler af lys omkring sig, hvis det får een til at have det bedre, men hvis man prøver på at gøre dem til en del af tankesystemet, er det der fejltagelsen vil komme ind. Når vi taler på niveau 1 forekommer alting meget svært, fordi det er det niveau der er kompromisløst. Det siger at man erkender til sidst, at “det der er falsk er falsk, og at det der er sandt aldrig har forandret sig” (A-dII.10.1:1). Alt i denne verden er falsk, og derfor bør vi ikke investere noget i det. Men ingen der lever i kroppens verden, som vi alle gør, vil være i stand til totalt at opgive alle investeringer i verden. Der vil altid være nogle små ting, forhåbentlig kun små ting, som vi holder fast ved. Det er niveau 2, som er en langt blidere måde at se alt dette på. Men det der er kompromisløst endda her, er ideen om ikke at gøre fejltagelsen virkelig, om ikke at prøve på at retfærdiggøre egoets fejltagelser. Der er intet forkert i at opleve egoangreb, det vil ske for os allesammen. Fejltagelsen ligger i at sige: “Nå, det er det Kurset i virkeligheden siger”, eller “det er det Biblen i virkeligheden siger”, eller “det er hvad Gud sagde jeg skulle gøre”. Det er langt bedre bare at sige: “Well, jeg havde et egoangreb”, eller “det får mit ego til at føle sig langt bedre tilpas at have en cirkel af lys omkring mig”, eller at bede Helligånden om en parkeringsplads. Det er okay, så længe man ikke prøver på at sige, at det er det Kurset siger. Når man først gør det, vil man gå i den samme fælde som det skete for to tusinde år siden, hvor man tog et budskab der var strålende rent, og hurtigt indhyllede det i skyer af mørke og skyld, så det endte med at blive en religion af had i stedet for af kærlighed.

Spm: Jeg forestiller mig, at det at tilfredsstille sig selv, hvad enten det er at tage magiske ting, at tage en lur, seksuel nydelse, eller en hvilken som helst form for tilfredsstillelse, er okay, så længe man ved at det er det man gør. Men gør vi så ikke fejltagelsen virkelig hver eneste gang vi tilfredsstiller os selv?

Sv: Jo. På niveau 1. Men i vores oplevelse her i kroppens verden (niveau 2) kan sådan “tilfredsstillelse” være en blid måde at lære på, at dette ikke er det jeg virkelig ønsker. Men man er nødt til at være påpasselig så man ikke bedrager sig selv, og følger egoet i stedet for Helligånden, og derved bliver involveret i noget der vil såre een selv og/eller andre, og gøre ens skyld endnu stærkere. Alt hvad Kurset ville sige er: Gør hvad du ønsker uanset hvad det er, men gør det ikke til Himmeriget. Gør det ikke til nogen stor sag. Det er pointen. Det vi altid gør at gøre det til en stor sag.

Spm: Men man gør fejltagelsen virkelig hver gang man gør noget fysisk.

Sv: Selvfølgelig! Det er der ikke noget at gøre ved. Men man gør det værre når man prøver på at gøre det berettiget, eller at retfærdiggøre det. Det er langt bedre at sige, at jeg har stadig denne her krop, og jeg tror jeg har visse behov, og der er visse ting der giver mig nydelse; der er visse ting jeg ønsker at undgå, fordi de medfører smerte for mig. Så længe jeg er en krop vil jeg have dem, men det betyder ingenting. Det der er vigtigt er, at jeg tilgiver denne person, der arbejder sammen med mig eller som lever sammen med mig, og at jeg virkelig ønsker det her forhold helbredt. Alt det andet er næsten fjollet. Ideen er at gøre hvad der nu skal til, men ikke at gøre det til en stor sag. Der er faktisk en linie der kommer nær afslutningen af dette kapitel der siger at: "fysiske impulser er fejldirigerede mirakelimpulser" (T-1.VII.1:3). Det er en anden måde at sige på, at det at gøre kroppen virkelig, hvad enten man taler om seksualitet, sygdom, vrede eller krig, er et forsvar imod hvem vi i virkeligheden er. Specielt når det angår seksualitet, tænkes der på at ideen om at forene sig med mennesker igennem kroppen vil ikke få een til at føle sig i fred eller godt tilpas, fordi den eneste forening sker igennem sindet.

Med andre ord længes vi alle efter at være tilbage hos Gud, fordi det er kernen i vores problem. På en eller anden måde føler vi, at hvis vi kan komme fysisk tæt på folk, hvad enten vi taler om seksuelt nær eller blot fysisk nær, vil det på en eller anden måde ophæve adskillelsen. Det gør det naturligvis ikke, fordi problemet intet overhovedet har at gøre med kroppen. Som sagt er det vores måde at bruge kroppen på der er fejltagelsen, når vi prøver på at retfærdiggøre eller åndeliggøre noget, der intet har med noget åndeligt at gøre. Intet af kroppen er åndeligt. Det er måden den bruges på der er vigtig.

Spm: Kunne Helligånden sige til een, at dette er ikke det rigtige at gøre, fordi det forstærker en mangel man tror er virkelig? Eller med andre ord man behøver denne nydelse lige nu, så ved at gå i den fælde det er at acceptere det, forstærker man manglen?

Sv: Ja, hvis man ser på det fra en meget praktisk synsvinkel, tror jeg kernepunktet er, at hvis man bliver stærkt optaget af noget, sådan at man ikke kan blive lykkelig hvis man ikke sover med den eller den, man kan ikke blive lykkelig hvis man ikke spiser en bestemt slags mad,

man kan ikke blive lykkelig hvis man ikke får lige netop den bil osv. osv. så er det det røde flag. Så bliver det at få det Himlen, og ikke at få det bliver helvede. Når man bliver fanget i den fælde, er det et rødt flag der fortæller, at man er stærkt involveret i specielle forhold, uanset den form det har. Men ideen er ikke at gøre et stort nummer ud af noget der ikke er et stort nummer. Det der *er* et stort nummer i denne verden er skyld, og løsningen på det problem er tilgivelse. Det er det der er vigtigt.

Spm: Siger Kurset noget om kroppens opstandelse?

Sv: Hvordan kan kroppen opstå hvis den ikke dør? På samme måde som kroppen ikke kan blive helbredt fordi kroppen aldrig har været syg, kan kroppen ikke opstå fra de døde, fordi kroppen aldrig er død. *Et Kursus i Mirakler* taler meget om opstandelsen. Husk kroppen gør ingenting. Det er sindet der gør det. Opstandelsen er opvågningen fra drømmen om døden. Det der skete med Jesus var, at han vågnede fra det mareridt om verden vi allesammen er i. I vores opfattelse af verden, og helt bestemt i deres opfattelse som var omkring ham, og som ikke forstod hvad han snakkede om, opstod han fra de døde. De kunne føle hans tilstedeværelse. Derfor lagde de to og to sammen, og fik fem, hvilket er noget vi allesammen er gode til. Jesus viste sig faktisk for dem i deres sind, i den form de kunne acceptere ham i, som naturligvis måtte være en form de kunne acceptere som Jesus, som ville være i kroppen. Men hans opstandelse var i virkeligheden en opvågning fra dette mareridt, som er en drøm om død, om adskillelse, mord, angreb, vold osv. Men igen, nøglen til det er, at når man først siger at kroppen opstår, siger man at kroppen døde, og det betyder at man siger at kroppen er virkelig. Det stærkeste vidnesbyrd om virkeligheden af egoets verden er døden, for døden siger, at kroppen levede. Hvis kroppen har levet, så må egoet leve, og hele egotankesystemet må være korrekt. Det Jesus lærte os er, at kroppen ikke dør, kroppen opstår ikke, kroppen gør ingenting, og derfor er han stadig hos os, på trods af det der skete med hans krop. Der er en linie i slutningen af kapitel 15, som blev skrevet ved juletid, og som siger: “Fredsfyrsten blev født for at genoprette kærlighedens tilstand, ved at undervise dig i at kommunikationen forbliver intakt selvom kroppen tilintetgøres, forudsat at du ikke ser kroppen som det nødvendige middel til kommunikation.” (T-15.XI.7:2)

Spm: Mener du, at han bare antog formen? Hvad med at han viste sig for apostlene?

Sv: Han “viste sig” i folks sind.

Spm: Og Thomas blev bedt om at røre ved hans side?

Sv: Jeg er ikke sikker på hvor meget af dette der faktisk skete. Især Johannesevangeliet blev delvist skrevet som en modvægt til det man troede var en trussel fra gnostikerne, der allerede var begyndt at være en virkelig trussel indenfor kristendommen. Nogle gnostikere lærte at Jesus ikke var en krop. De blev kaldt “docetister”, der er et ord afledt af græsk og betyder illusion. Det den hændelse i evangelierne formodentlig viser er, at Jesus havde en krop fordi Thomas rørte ved ham. Jeg er næsten sikker på, at de fleste skriftforskere vil benægte, at det er en historisk kendsgerning. De ser det mere som en del af den teologi Johannes docerede om, at Jesus var i en krop; og den lære var specielt rettet imod gnostikerne.

Spm: Vil det sige at du lader astral projektion ude af betragtning? Det forekommer som en mulig forklaring på det nogle mennesker troede de så.

Sv: Lader jeg det ude af betragtning? Nej, det er en anden måde at se det på; men det er stadig egoet.

Spm: Siden det nu er beskrevet som at han gik igennem vægge, kom til syne og forsvandt, forekom det som om.....

Sv: Man er faktisk nødt til at sætte spørgsmålstegn ved alle opstandelsestilsynekomsterne i evangelierne. Det gør de fleste skriftforskere. Opstandelsestilsynekomsterne i de fire evangelier modsiger hinanden. På afgørende punkter modsiger de hinanden, som f.eks. hvem så ham og hvornår. Den generelle mening er at man får et indtryk af den fremvoksende teologi hos de forskellige kristne kirker på det tidspunkt, frem for noget der er historisk. Det er derfor meget vanskeligt at forsøge at sige hvad Jesus gjorde eller ikke gjorde; ingen vidste faktisk hvad han gjorde for det første. Der er meget lidt historie i evangelierne, men der er meget teologi, og hyppigt læser folk det ind i historierne hvad de ønsker der skulle have været. I øvrigt kommenterer Kurset det ikke, og beskæftiger sig ikke med det.

Spm: Mother Theresa havde samtaler med Jesus i sine håndflader. Jeg forstår hendes visioner som meget stærkt opfattelsesmæssige.

Sv: Korrekt. Hvis man arbejder med *Et Kursus i Mirakler* må man nødvendigvis acceptere den forudsætning, at alt kommer fra vores sind. Der er intet udenfor os. Det er altsammen en projektion af hvad der er indeni, hvilket betyder, at man kan projicere hvad som helst man ønsker. Psykologer har gjort dette i årevis med projektive tests. Mennesker ser alt muligt i opfattelsesmæssige stimuli der ikke har specifikt genkendelige former, som f.eks. Rorschachtesten. Vi ser det vi ønsker at se, hvilket jeg ikke mener ændrer noget i hvad det grundlæggende budskab i evangeliet er overhovedet. Faktisk gør Kurset budskabet om tilgivelse meget, meget tydeligt.

Vi diskuterer stadig princip 35 om, at "mirakler ikke altid har synlige virkninger". Det der er vigtigt er den virkning miraklet faktisk har, som er at give mirakelarbejderen fred. Når jeg overgiver mit sind til Jesus, og ikke længere ser nogen som angribende eller blive angrebet, føler jeg fred. Hvad der sker efter det, er noget imellem Jesus og den anden person. Jeg har gjort min del. Den gave min fred er vil blive givet til denne anden person, selvom vedkommende måske ikke vil tage imod den. Det kan betyde at miraklet måske ikke har synlige virkninger. Der er en række på tre spørgsmål i Lærerhåndbogen, der handler om helbredelse, og indeholder den samme pointe. Et af spørgsmålene er: "Skal helbredelse gentages?" (H-7). Det har at gøre med en situation, hvor det ser ud som om en eller anden ikke bliver helbredt. Pointen er, at hvis man tror at nogen ikke er blevet helbredt, gør man kroppen virkelig, fordi man ser efter noget på kroppens niveau.

Der er et andet område der er blevet berørt her, og som omtales i en lektion der siger: "Når jeg helbredes, helbredes jeg ikke alene." (A-dI.137). Da alle sind er forenede og er eet indeni dette hologram, vil fred blive udstrakt igennem mig, eller udvide sig igennem mig, når mit sind bliver helbredt, og den vil berøre alle de andre sind, som jeg for de allerflestes vedkommende endog slet ikke vil være bevidst om. Siden tidens lineære udtryk slet ikke er virkeligt, eller tid overhovedet, kan denne helbredelse foregå igennem alle tidens dimensioner. Det er klart, at vi ingen bevidsthed ville have om det overhovedet. Som sagt er det eneste vi skal sørge for at få vort eget individuelle sind helbredt. Hvad der sker efter det påhviler Helligånden.

Princip 36

Mirakler er eksempler på rigtig tænkning, og samordner dine opfattelser med sandhed som Gud skabte den.

Lidt senere anvender Kurset ordet “ret-sindethed” (T-2.V.3:1) dvs. at tænke sammen med Helligånden frem for sammen med egoet. Miraklet udtrykker ikke direkte Guds sandhed, men det er på linie med den eller afspejler den. Guds Sandhed er, at vi alle er een. I denne verden oplever vi eenhed ved at transcendere alle adskillelsens egobarrierer: Tanker om vrede, sårethed, at være offer etc. Selvom sand opfattelse ikke er sandheden, er den dog ikke i konflikt med den. Det er den samme ide som vi diskuterede tidligere om “afspejlingen af hellighed” eller “evighedens forløbere”. Disse afspejlinger er Kursets mål, for de er den uundgåelige virkning når vi ophæver alle barriererne imod sandheden.

Princip 37

Et mirakel er en korrektion, som jeg har indført i en falsk tankegang. Det fungerer som en katalysator, der opløser fejlagtig opfattelse og organiserer den korrekt. Dette placerer dig under Soningsprincippet, hvor opfattelse helbredes. Før dette har fundet sted, er viden om Den Guddommelige Orden umulig.

“Fejlagtig opfattelse” er at opfatte et problem i verden, udenfor os. Miraklet reorganiserer opfattelse, fordi det bringer opfattelse tilbage til hvor problemet virkeligt er, i vores sind. Jesus er den der indfører miraklet. Vores opgave er kun at vælge at ønske at han skal gøre det, at bede om hans hjælp til at se situationen som han gør det. Det er sand opfattelse. Jesus tager de falske opfattelser vi har gjort virkelige - sygdom, konflikt, krig etc. - og vender dem omkring så vi ser alt på samme måde: Alle, os selv inklusive, beder om hjælp. Så er Soningsprincippet valgt, hvilket kan omdefineres til fornægtelse af at adskillelse og skyld er virkelige.

Et andet teknisk begreb der anvendes konsekvent hele vejen igennem *Et Kursus i Mirakler* er “viden”. Som Kurset anvender det, er det synonymt med Himlen. Modsætningen til viden,

eller det modsatte af viden, er opfattelse, og næsten hver gang vil man se disse to begreber modstillede. Viden transcenderer subjekt-objekt dikotomien, som er indbygget i opfattelse. Selv "hellige visioner" (som f.eks. mange mystikere beretter om) er opfattede, og varer derfor ikke ved.

Viden er ånd, af Gud, og kan ikke opnås i denne verden. Faktisk siger Kurset meget tydeligt, at viden ikke er målet for dette kursus; det er fred (T-8.I.1:1-2). Her taler det om den fred der kommer i denne verden, når man ser på alle mennesker som forenet med sig selv. Der er ingen skyld, og ingen angreb.

Princip 38

Helligånden er miraklernes mekanisme. Han ser både Guds skabninger og dine illusioner. Han skiller det sande fra det falske med Sin evne til at opfatte totalt frem for selektivt.

Dette betyder at Helligånden er en "switch-hitter" (en baseballspiller (slåeren), der kan ramme (hit) bolden med skiftevis (switch) højre og venstre hånd), og som Kurset senere siger, er Han "den eneste del af "Tre-enigheden" der har en symbolsk funktion (T-5.I.4:1). Det betyder, at Han kan fungere i en verden af symboler. Der er ingen symboler i Himlen, kun i denne verden

Spm: Hvis adskillelsen er en illusion, og Helligånden blev skabt for at løse det problem, er Helligånden så ikke en illusion?

Sv: Nej, for Gud skabte Ham. Men det er et godt spørgsmål. Kursets svar er, at når adskillelsen er fuldstændigt helbredt, og der ikke længere er brug for Helligånden, vil Han stadig eksistere fordi Gud skabte Ham. Og så siger Kurset at Han vender tilbage til Himlen og velsigner vore skabninger. (T-5.I.5:7)

Spm: Men det ser ud som om Han blev skabt for at løse et problem der ikke eksisterer.

Sv: Det er rigtigt, og fordi Han blev skabt af Gud, hvilket i virkeligheden betyder at Han blot er en udvidelse af Gud, når Han først gør det, kan Han ikke forsvinde. Hans *funktion* er en illusion, for den er at korrigere et problem der i sig selv er illusorisk, hvad der betyder at også den funktion nødvendigvis må være en illusion, ligesom den *form* i hvilken *indholdet* af Hans Kærlighed opleves af os.

Spm: Men Han er een af os.....

Sv: Nej, Han er ikke een af os. Vi er en del af den anden person i Tre-enigheden - Kristus - og Helligånden er den tredje Person i Tre-enigheden. På et andet niveau er Tre-enigheden naturligvis Een. Men alligevel taler *Et Kursus i Mirakler* faktisk om Niveauer i Tre-enigheden. Det er mere end blot en fin teologisk skelnen. Det er vigtigt at korrigere den ide at Helligåndens Stemme er vores egen. Det er det samme som troen på at vi er Gud, som Kurset helt klart slår fast at vi ikke er. (T-7.I.1-3). At tro at Guds Stemme er vores egen, for slet ikke at tale om at vi er Gud Selv, er blot et andet udtryk for den grundlæggende tro på adskillelsen, der fik os alle sammen i vanskeligheder fra begyndelsen.

Spm: Du anvendte et andet eksempel. Du sagde at Gud sendte Helligånden ind i drømmen; Han er ikke en del af drømmen, men Han kom ind i drømmen for at tale til os indeni den.

Sv: Spørgsmålet er stadig: "Hvad sker der når drømmen er forbi?". Det er en af de ting ingen overhovedet ville kunne forstå. Jeg kan kun fortælle jer hvad *Et Kursus i Mirakler* siger om det. Men ideen er, at Helligånden har en fod i virkeligheden, i Himlen, og en fod i drømmen (idet vi går ud fra at Han har to fødder). Han er i drømmen, men er alligevel ikke en del af drømmen. Han er i vores adskilte sind, og arbejder i dem; men Han er også i kontakt med Kristussindet. Han er som en mægler.

Gud ved selvfølgelig end ikke noget om drømmen, eller illusionens verden, som før nævnt. Man kunne bruge analogien med en forælder, der ser ind til et sovende barn om aftenen, og ser barnet rode rundt og tydeligvis have et mareridt. Forælderen ved ikke hvad barnet drømmer, for det er udenfor hans eller hendes sind, men forælderen ved med sikkerhed at barnet lider, og ville selvfølgelig gerne afbøde smerten. Det er den situation Gud er i. Derfor udvider Han Sig ind i drømmen, ind i Hans sovendes Søns sind. Det navn *Et Kursus i*

Mirakler giver til denne udvidelse er “Helligånden”, Stemmen for Gud. Og indeni drømmen siger han til os: “Min broder, vælg igen. Du kan se din drøm på en anden måde”. På den måde frasorterer Han det der ikke virkeligt opfylder vores behov; dvs. specielle forhold. Han hjælper os med at forene vores opfattelse, at se alle ting som lektioner Gud vil have os til at lære. Det er det der menes med at “Han sorterer det sande fra det falske” og at “opfatte totalt fremfor selektivt”. Det var den pointe jeg understregede tidligere med, at Han ser alle aspekter af en situation. Vi ser kun en situation ud fra vores specifikke behov. Han ser alle situationer som muligheder for at helbrede alle mennesker der er involveret.

Spm: Det aspekt at Helligånden har een fod i den ene verden, Himlen, og een fod i vores verden, drømmen - betyder det at Han kan have både viden og opfattelse samtidigt?

Sv: Ja, det er rigtigt.

Spm: Hvad mener Kurset med at lære os, at vi aldrig er på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt?

Sv: Vi kan aldrig være på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt, fordi vi altid kan lære af alt og alle. Helligånden kan udnytte alle situationer og forhold til at lære os, at adskillelsen er uvirkelig. På et dybere plan afspejler udsagnet den ide, at manuskriptet allerede er skrevet. Vi har allerede været igennem alt dette. Som Kurset siger genser vi blot mentalt noget der allerede er forbi (A-dI.158.4:5). Og vi kan gense eller genopleve noget der allerede er sket ved at vælge enten egoet eller Helligånden. Derfor har det ingen mening at være på det rigtige eller det forkerte sted. Den måde vi genser dette sted på giver det dets mening.

Princip 39

Miraklet opløser fejltagelse, fordi Helligånden identificerer fejltagelse som falsk eller uvirkelig. Dette er det samme som at sige, at ved at opfatte lys forsvinder mørket automatisk.

Det er det samme at sige at han opløser fejltagelser, korrigerer fejltagelser, ophæver dem, eller soner for dem. Der er ingen grader af fejltagelser. En gange nul er det samme som hundrede eller tusinde gange nul.

“Dette er det samme som at sige, at ved at opfatte lys forsvinder mørket automatisk.” Når man først opfatter og erkender sandheden om hvem man er, vil egoets fejltagelser eller mørke forsvinde, fordi alt hvad der holder dem på plads er ens tanker om dem. Husk, der er intet derude der er virkeligt. Det er kun vores tanker der gør verdens ting virkelige i vores sind. Og når vi først gør dem virkelige, bliver egoet virkeligt. Og så kan vi ikke overse egoet. Som Kurset lærer kan man ikke tilgive en synd når man først har gjort den virkelig (T-30.VI.1-3). Vi kan ikke sige at verden er illusorisk og ikke andet end et klasseværelse hvor vi lærer dette, så længe vi tror at mørket er virkeligt og har behov for helbredelse og lys. Der er ikke brug for lyset derude, for der er intet derude. Der er brug for det i vores sind, der tror på mørket, og mørket er naturligvis ikke andet end vores skyld. Dette princip afspejler også den ide, at lys og mørke er tilstande der gensidigt udelukker hinanden. Når man tænker lyset i et mørkt værelse, forsvinder mørket. Sluk lyset, og mørket vender tilbage. Det er sådan man også kan forstå “synd”. Kald noget synd, og det er blevet virkeligt, og kan ikke længere ses som et råb om hjælp. Synd kræver straf; råbet om hjælp påkalder hjælp og kærlighed.

Princip 40

Miraklet anerkender enhver som din broder, og min. Det er en måde at opfatte Guds universelle kendetegn på.

Den fejltagelse miraklet korrigerer er troen på at vi er adskilte. Hvad enten vi er adskilte af vores kroppe eller adskilte af de frygtelige ting vi tror folk gør, er alt hvad miraklet gør at afspejle den kendsgerning at vi er een, og det er det Jesus altid minder os om - at vi alle er eet med ham. “Guds universelle kendetegn” er at vi deler Kristuslyset.

Spm: Og det er en form for et inkluderende system. Ingen lukkes ude.

Sv: Ingen lukkes ude. Det kunne ikke være Sønforholdet, hvis nogen blev lukket ude.

Princip 41

Helhed er det opfattelsesmæssige indhold af mirakler. Således korrigerer eller soner de for den fejltagte opfattelse af mangel.

Her siger vi det samme igen. Egoets grundprincip er mangelprincippet, der siger at der mangler noget, fordi vi har udelukket Gud. Det er der skylden kommer fra; tanken om at der mangler noget, som gør egoet og derfor kroppen virkelig. Vi ser andre mennesker og os selv som mangelfulde; miraklet spejler for os den helhed der er vores sande identitet. "Helhed" kan ligestilles med overflod, der er fornægtelsen af egoets mangelprincip. "Overflod" har intet at gøre med noget materielt, som er en association der ofte laves i det der kaldes velstandsbevidsthed (prosperity consciousness).

Ifølge velstandsbevidstheden tænkes der typisk at åndens overflod kan oversættes til materiel form. Hvis jeg tænker i overflod, vil jeg modtage overflod. Der er ingen tvivl om at vore tanker virkelig påvirker det der er udenfor os. Det var sådan hele den fysiske verden blev lavet. Men det gør det ikke til et åndeligt princip. Set fra Kursets perspektiv er det fejltagelsen her. Vore sind påvirker faktisk verden, men det er blot et udsagn om vort sinds magt. Det er et psykisk fænomen, ikke et åndeligt fænomen. Som vi allerede har set, er det der gør det til et åndeligt fænomen at overgive magten til Helligånden. Uden Hans hjælp og vejledning ville vi kun fortsætte med at vælge i overensstemmelse med vore egoers behov, og rodfæste os endnu dybere i denne illusionens verden.

Miraklet giver os således ikke materielle ting. Miraklet ophæver ganske enkelt de forsvar der var baseret på vores tro på mangel, og som forstærker mangelprincippet. Denne proces fører så vores sind tilbage til dets oprindelige og fortsatte tilstand af eenhed med Gud, hvor det har alt hvad Gud gav os i skabelsen: Glæde, eenhed, frihed, lykke etc.

Læs ikke atonement (soning) som "at-onement" eller "at-one-ment". At-onement er den tilstand vi har når vi er i Himlen, hvor vi alle er eet med Gud og med hinanden. Men soning har intet med Himlen at gøre. Den har med tilstanden her at gøre, så hvis man ønsker at bruge "at-one-ment" skulle det være i den forstand, at soning genopretter vores bevidsthed om at vi er eet med Gud.

Princip 42

Et af miraklernes overordnede bidrag er deres styrke til at frigøre dig fra din falske fornemmelse af isolation, afsavn og mangel.

Vi føler at vi er isolerede fra vores sande Selv eller fra Gud, og vi føler os isolerede fra hinanden. Når vi først føler os adskilte vil vi projicere skylden for det ud på andre mennesker, og tro det er dem der får os til at føle sådan. Det er der følelsen af isolation kommer fra. Ensomhedsfølelsen er den følelse der siger, at det er dig der fratager mig noget jeg ønsker, eller har brug for eller er. Denne projektion er en fornægtelse af, at jeg først har taget det væk fra mig selv. Knaphed eller mangel må nødvendigvis føre til ensomhedsfølelse, da skyld (et andet ord for troen på mangel) altid må projiceres, fordi det er en grundlæggende lov for sindet. Det er projektion af ansvaret for at have valgt at tro vi mangler noget: Jeg har ikke gjort det her ved mig selv - det har du. Som Kurset siger: "Frelsens hemmelighed er kun denne: At du gør dette imod dig selv." (T-27.VIII.10:1)

Princip 43

Mirakler kommer af en mirakuløs sindstilstand, eller en tilstand af mirakel-parathed.

Senere kaldes dette "ret-sindethed" (F.eks. T-2.V.3:1). Med andre ord er det første skift fra anvendelsen af egoets tænkemåde, med det u-rette sind, til Helligåndens måde at tænke på, som er med det rette sind. Det er miraklet. Vi opgiver investeringen i egoets måde at se på - angreb, adskillelse etc. - og vælger i stedet Helligåndens synsmåde - tilgivelse og forening, og det at se alle ting som muligheder for at lære at vi er tilgivet.

Princip 44

Miraklet er udtryk for en indre bevidsthed om Kristus, og modtagelsen af Hans Soning.

Man kan sige, at miraklet forener os med nogen vi har adskilt os fra. Dette spejler så tilbage til os ideen om, at vi alle er een i Kristus, og det korrigerer den fejlagtige tro på at vi er adskilte. At acceptere Kristi Soning er at acceptere dette princip om at være eet med Ham. Igen ser vi her ideen om at miraklet er Kristi udtryk, ikke selve bevidstheden. Det er magen til det vi talte om tidligere - at miraklet er en afspejling af sandheden, ikke sandheden selv. Det eksisterer og har kun mening i illusionernes verden.

Princip 45

Et mirakel går aldrig tabt. Det kan berøre mange mennesker du end ikke har mødt, og frembringe uanede forandringer i situationer du end ikke kender til.

Dette er magen til princip 35. Tænk på modellen af hologrammet, hvor vi alle er forenede, og alle dimensioner af tid og rum er i een del. Der er ingen måde vi nogen sinde kan bedømme indflydelsen af den betydning det har at opgive vores beklagelser eller vores tro på adskillelsen. "Når jeg helbredes, helbredes jeg ikke alene." (A-dI.137), som vi allerede har set. Det kan have virkninger ikke kun på mennesker der fysisk er her, men også på mennesker der allerede er døde. Tid er ikke lineær, og vi er forenede i eet sind ligesom i hologrammet, uanset den specielle dimension af tid og rum vi tror vi eller andre er i.

Men som sagt er det eneste *Et Kursus i Mirakler* beder os om at acceptere Soningen for os selv, som betyder at gøre vores andel i at få vores eget sind helbredt for disse tanker. Udvidelsen af miraklet - Soning eller tilgivelse - er ikke vores problem, fordi vi ikke har noget som helst begreb om hvad der er sandt hjælpsomt. Vores eneste ansvar - at acceptere Soningen for os selv - er at vælge tilgivelse eller miraklet.

Spm: Hvad med forbøn? Hvordan passer det ind?

Sv: Det passer slet ikke ind, i det mindste ikke i den sædvanlige måde at tænke om det på. For det første er det ikke nødvendigt at fortælle Gud hvad Han skal gøre; det er ganske enkelt sindssygt at tro det. For det andet, og endnu vigtigere og som jeg også har nævnt før, siger vi

når vi beder for andre, at der er et problem derude, og så er vi lige tilbage i egoets fælde. Vi beder ikke for andre, vi beder for os selv om at vore sind, som troede der var en form for mørke udenfor, må blive helbredt. De første afsnit i Bønnens Lovsang siger dette meget klart. Vi beder i virkeligheden om hjælp til at få os selv af vejen, så Helligånden kan udvide Sig igennem vores sind til andre sind.

Princip 46

Helligånden er det højeste kommunikations-medium. Mirakler indebærer ikke denne type kommunikation, fordi de er *midlertidige* kommunikationsredskaber. Når du vender tilbage til din oprindelige form for kommunikation med Gud ved direkte åbenbaring, er behovet for mirakler forbi.

Dette princip afspejler den ide, at Helligånden kommunikerer fra Gud til os. Han er broen eller Mægleren imellem Himlen og helvede, eller imellem virkeligheden og drømmen. Dette er også en skelnen imellem miraklet og åbenbaring.

”Når du vender tilbage til din oprindelige form for kommunikation med Gud ved direkte åbenbaring, er behovet for mirakler forbi.” Når vi alle er færdige med vores hjemmearbejde, har fuldført den vej vi går, og har tilgivet hver eneste der er nødt til at blive tilgivet, har vi ikke længere brug for Helligånden som et led til Gud, fordi der ikke længere er et splittet sind der er nødt til at blive forbundet tilbage til Gud. Så er vi genoprettet til bevidstheden om fuldkommen eenhed med Ham. Miraklets mål er ikke Gud, men det skift i opfattelsen der rydder vejen til Gud. Det er helligåndens funktion. Miraklet har kun mening i den adskilte verden.

Princip 47

Miraklet er et indlæringsredskab, som mindsker behovet for tid. Det etablerer et u-sædvanligt tidsinterval, som ikke er underlagt de sædvanlige tidsmæssige love. I denne forstand er det tidløst.

Jeg vil lige gentage noget jeg sagde tidligere, for så kan vi anvende det på dette princip. Et behov vi alle deler er at anvende tiden til at erkende, at tid ikke findes, og til at udnytte tiden til at komme af tæppet. Lad os sige at vi har et massivt egoproblem med visse specifikke mennesker omkring visse specifikke problemer, som det ville tage en enorm lang tid at få af dette tæppe.

Miraklet løfter os ovenover tidens verden. Igennem at vi vælger at tilgive denne kæmpe klump af skyld, bærer det os over, hvorefter det sætter os ned og tilbage til tiden. Det etablerer "et u-sædvanligt tidsinterval". Lad os f.eks. sige at dette tidsinterval ifølge verdens love ville have været eet tusinde år. Ved at løfte os ovenover tidens verden, og bære os over, og så sætte os tilbage igen, sparede vi de tusinde år, og på den måde er hele det tidsinterval blevet udslettet. Det er ideen om at spare tid. Lad mig gentage hvad jeg sagde tidligere. Et meget vanskeligt forhold - som bringer en enorm masse vrede, sårethed, afvisning, skyld, angst etc. frem i bevidstheden - bliver så et meget stærkt middel - hvis vi lader det blive det - til at gennemarbejde en voldsom mængde skyld. For det er denne dybt fortrængte skyld der er kommet op til overfladen igennem forholdet. Hvis man læser den sjette paragraf i det andet afsnit i dette kapitel (T-1.II.6) vil man se denne proces tydeligt beskrevet. Det er en meget smuk sammenfatning af meget af det vi har talt om.

Helen beklagede sig engang til Jesus: "Hvorfor er mit liv så vanskeligt?". For enhver anden ville hendes liv ikke have set vanskeligt ud. Udadtil havde hun ikke et særligt vanskeligt liv, men indvendigt var det meget smertefuldt for hende. Hun beklagede sig til ham over det, og som svar gav han hende billedet af et bjerg. Den måde Helen forstod billedet og Jesu forklaring var: "Du går igennem bjerget. Det ville være meget lettere i den forstand at det ville være langt mindre anstrengende, at du gik op på bjerget, og så ned på den anden side, men det ville vare meget, meget længere. Ved at gå igennem bjerget, som er langt vanskeligere, sparer du en masse tid. At gå igennem bjerget er at gå igennem meget vanskelige og meget smertefulde situationer, som i den sædvanlige tidsrækkefølge ville have taget dig mange, mange liv, som svarer til at gå op på bjerget og ned på den anden side." *Et Kursus i Mirakler* sigter på at spare tid ved at få flere og flere mennesker til at helbrede deres sind hurtigere, så Soningsplanen kan accelereres, så folk hurtigere kan finde fred.

Det er grunden til at tingene for mange mennesker, der begynder at arbejde med Kurset, synes at blive vanskeligere. Det er ikke fordi Gud straffer dem. Det er fordi Helligånden har taget deres forespørgsel alvorligt. De siger til Helligånden: "Jeg ønsker at lære hurtigere". Det er

derfor det fortælles at Goethe skal have sagt: “Man skal altid passe på med hvad man beder om fordi man får det måske”. Det er sådan miraklet arbejder. I den forstand er det tidløst, fordi det ophæver tiden. Det forekommer stadig i tidens dimension, men det udsletter tid, eller får den til at kollapse.

Det afgørende punkt er at forstå hvad miraklet gør, og det kan ikke understreges stærkt nok - ja, hvis I går herfra i dag uden andet end denne ide, vil I være gået med temmelig meget - miraklet er det middel Helligånden anvender til at lære os at vi ikke er ofre for verden. Vores problemer er ikke det andre eller verden gør ved os, men derimod det vi tror vi har gjort ved os selv. Jeg vil her gentage en linie jeg ofte citerer: “Pas på fristelsen til at opfatte dig selv som uretfærdigt behandlet.” (T-26.X.4:1). Jeg kan kun blive uretfærdigt behandlet af mig selv, og det er jeg allerede tilgivet for. Det er essensen af *Et Kursus i Miraklers* kursusplan.

Princip 48

Miraklet er det eneste redskab til kontrol af tid, som er til din umiddelbare disposition. Det overgås kun af åbenbaring, som intet har med tid at gøre overhovedet.

Som før sagt, forbinder åbenbaring os direkte med Gud; igennem at ophæve troen på adskillelsen i vores sind, forbinder miraklet os med hinanden. Åbenbaring er ikke korrektionen, det er miraklet, men den hjælper os til at huske at dette ikke er den virkelige verden. Åbenbaringsoplevelsen forstærker det der er sandt, og tjener på den måde som en stærk påmindelse når vi fristes til at tro på at det falske er virkeligt.

Spm: Mener Kurset at vi kan have en åbenbaring imens vi stadig er kroppe?

Sv: Ja, det siger at åbenbaringen vil være kortvarig, flygtig og tidsbegrænset. Man vil få oplevelser af Guds direkte Nærvær, hvor hele verden bare forsvinder i det øjeblik. *Et Kursus i Mirakler* siger at det er muligt, men det er som sagt ikke målet, og det er helt bestemt ikke en del af teorien. Der tales slet ikke om det efter kapitel 1.

Princip 49

Miraklet skelner ikke imellem grader af fejløpfattelser. Det er et redskab til korrektion af opfattelse, virkningsfuldt uanset både graden og retningen af fejltagelsen. Dette er dets sande betingelsesløshed.

Dette er blot en gentagelse af det første princip: “Der er ingen sværhedsgrader for mirakler.” Det er en videreudvikling af den samme ide om, at miraklet korrigerer fejltagelsen, uanset hvordan den ser ud, hvad enten den forekommer som et kærligt udtryk eller et hadefuldt udtryk, hvad enten den forekommer at være et kosmisk udtryk eller et rent individuelt udtryk. Det gør ikke nogen forskel, fordi alle fejløpfattelser er den samme. Miraklet helbreder ikke kroppen, men vores fejløpfattelser af andre, især vores fejløpfattelse af at andre krænker os. De er vore brødre og søstre. Hvis vi anklager dem for at krænke os, er det kun fordi vi først har anklaget os selv for at krænke os selv og andre. Lektion 134 siger, at når som helst vi føler os fristet til at anklage nogen for noget, burde vi først stoppe op og spørge os selv: Ville jeg anklage mig selv for at gøre dette” (A-dI.134.9:3). Det er et af de centrale temaer i *Et Kursus i Mirakler*. Det er en af de linier der opsummerer hele Kursets budskab. Vi er kun ofre for vores tanker. Det betyder at vi kan forandre dem så vi ikke bliver sat i fangenskab af andre. Derfor har vi ikke krænket nogen, i sidste instans heller ikke Gud, og det ophæver hele egotankesystemet.

Dette mirakelprincip er en helt afgørende del af Kursets lære. Når vi først tror at nogle ting i verden er bedre eller værre end andre, er vi gået i en fælde. Det er den samme fælde som det at tale om kroppens genopstandelse. Det er en meget snedig måde at gøre kroppen virkelig på, og sætte den i fokus for vores opmærksomhed. Kroppen kan anvendes af Jesus eller Helligånden til at få Hans budskab igennem. Det var sådan Kurset kom igennem. Men ideen er ikke at kroppen er virkelig. Den er bare at den tjener et nyttigt formål.

En lektion i Arbejdsbogen der er værd at læse er nr. 184, der taler om alle de forskellige navne verden har benyttet som erstatning for Guds Navn. Alle disse navne er symboler. Men den sidste halvdel af lektionen forklarer hvordan det ikke ville give nogen mening hvis vi blev bedt om at leve i denne verden, påtage os en undervisningsfunktion, og alligevel være hinsides alle navne i verden. Her forklares hvordan Helligånden anvender verdens symboler til at få Sit budskab igennem, og hvordan det grundlæggende mønster er at fortsætte med at gå fra det

lys vi kender som virkeligheden, tilbage til verdens mørke, så vi bringer et andet budskab ind i verden - med andre ord - at være i verden, men ikke af den. Så *Et Kursus i Mirakler* er ikke imod at benytte denne verdens symboler - tvært imod. Det siger, at de er blot symboler, og vi må aldrig tabe denne kendsgerning af syne, og heller ikke den sandhed der er hinsides symbolerne. Husk det førnævnte afsnit "Hinsides Alle Symboler" (T-27.III). Og husk også, at Kurset ikke siger at man springer fra den ene ende af tæppet til den anden, for det ville blot kast een ud i panik. Man går langsomt, skridt for skridt.

Spm: Teksten taler om at alle på et eller andet tidspunkt oplever at være ude af kroppen. Tror du det betyder ud-af-kroppen-oplevelser?

Sv: Nej, det tror jeg ikke det gør. Det siger det ikke helt som det. Det siger en oplevelse af at være hinsides kroppen (T-18.VI.11). Det kunne omfatte ud-af-kroppen-oplevelser, men det der faktisk tales om i den sammenhæng er oplevelsen af at forene sig med noget ud over kroppen, enten man forener sig med et smukt maleri, en smuk oplevelse med et stykke musik, eller man forener sig med et menneske omend måske kun for et øjeblik, eller man identificerer sig med en ide hvor man føler sig forenet med noget ud over kroppen. Dette kunne inkludere de ud-af-kroppen-oplevelser nogen mennesker har, men jeg tror ikke det vil være begrænset til det.

Princip 50

Miraklet sammenligner det du har lavet med skabelse, accepterer det der er i overensstemmelse hermed som sandt, og forkaster det der ikke er som falsk.

Her er forskellen på "lave" og "skabe". Miraklet sammenligner det vi har lavet, som er verden, med det skabte. Det er magen til det der udtrykkes i princip 38. Visse ting vi gør i denne verden er i overensstemmelse med skabelse, som f.eks. at forene os med mennesker. Det er ikke skabelse, men det stemmer overens med det, fordi det følger principperne for eenhed og forening. Hvad som helst vi gør, der forener os med hinanden set fra Helligåndens synspunkt, er sandt. Det er ikke sandt på Himlens niveau, men det er sandhed fordi det

afspejler Himlens sandhed. Hvis det er ude af harmoni med eenhedsprincippet, hvilket betyder at vi adskiller os fra andre mennesker, er det falsk. Det er en måde at erkende eller se forskellen på de to niveauer jeg talte om.

På det første niveau, er sandhed kun ånd, og det Gud skabte. Alt andet er falsk. På det andet niveau er sandhed det Helligånden kan anvende til at lære os hvad der er sandt, og det falske er det der vil lære os at egoet er sandt. På andet niveau, er sandheden hvad som helst der stemmer overens med Helligåndens vilje, der er hvad som helst der forener os med nogen. Det falske er noget der vil fortsætte med at adskille os fra nogen. Hvis man overværer at nogen skal til at angribe en anden, er på første niveau alt hvad man ser en illusion. På andet niveau ville illusionen være at den angribende er ond og syndig og er ved at angribe. Det er den u-retsindede opfattelse. På andet niveau er det der er sandt, at den person der synes at angribe i virkeligheden råber på hjælp. Man fornægter ikke det ens øjne ser; man ændrer sin fortolkning. Man ser det tilsyneladende angreb som et råb om hjælp. Det var den vision Jesus havde på korset. Han benægtede ikke det folk gjorde. Han benægtede det egoet ville have sagt at folk gjorde. Han benægtede at folk var onde, syndige, ondskabsfulde, og at de myrdede ham. Han så derimod at de råbte om hjælp og kærlighed, som de ikke troede de fortjente. Det er skiftet fra egoets falske opfattelse til Helligåndens sande opfattelse, og det er hvad dette princip taler om.

Spm: Kunne du sige noget om det hellige øjeblik?

Sv: Som mange andre ord i Kurset bruges ordet “det hellige øjeblik” på to måder. Den ene måde er et mere individuelt udtryk, der vil sige at et helligt øjeblik er et hvilket som helst øjeblik hvor vi vælger et mirakel i stedet for en beklagelse, at forene os i stedet for at adskille os. Der er f.eks. en man er meget rasende på, og pludselig er man i stand til at ændre sin opfattelse og bede om hjælp. Det er et helligt øjeblik. Det defineres som det tidsinterval hvori miraklet kommer til udtryk. Men så er der andre forbindelser hvor “det hellige øjeblik” bruges om tidens ophør, som f.eks. det ene store hellige øjeblik hvor kroppen fuldstændigt opgives, når vi genbekræfter vores identifikation med ånden, og vi alle er hjemme igen. Ordet benyttes på begge måder, både i en langt større sammenhæng og i en mere individuel forstand. Og husk, at det at vælge det hellige øjeblik kun kræver den ene, ikke nødvendigvis begge parter i et forhold. Det er altid rart når begge er enige, men det er ikke nødvendigt for at

helbredelsen kan finde sted. Så selvom det kræver to mennesker for at der kan være en uoverensstemmelse eller en diskussion, er det kun nødvendigt med een for at tilgive. De tilgives begge to for deres tro på at adskillelsen er virkelig, når den ene husker at han eller hun ikke er adskilt fra den anden.

Spm: Siger Kurset, at når man først har oplevet et helligt øjeblik, vil man komme tilbage hertil og aldrig føle det samme? Læser jeg bare noget ind i det her?

Sv: Det lærer, at når man først totalt har accepteret sandheden i dette tankesystem, vil man aldrig mere se verden på samme måde. De fleste af os oplever det på den måde, at vi ikke fuldstændigt accepterer den. Vi accepterer den måske i et specielt tilfælde, eller i en speciel periode, og så går vi pludselig lige tilbage til den gamle måde.

Spm: Men kunne man blive her?

Sv: Hvis Jesus bad een om det. Jeg er ikke sikker på at man ellers ville ønske det, men hvis man havde gjort alt sit arbejde, og man havde gjort det man kom for at gøre, og han bad een om at blive lidt endnu, ville man selvfølgelig sige ja, mon ikke?

Spm: Der er også et afsnit i Lærerhåndbogen der handler specielt om det: "Kan Gud nås direkte?" (H-26). Der står, at der er dem der har nået Gud direkte, og så opretholdt den bevidsthed i denne verden. Det er unødvendigt at sige at det er få, men det er grundlæggende den samme ide. Det er muligt, men det er meget sjældent.

Sv: Ja, de fleste af os har stadig meget arbejde at gøre.

Spm: Kan man nå det på et liv?

Sv: I princippet ja. Siden hele verden og vores oplevelser her i kroppen altsammen er en drøm, er alt hvad vi behøver at gøre at vågne op fra drømmen, og det er væk. Det er et perspektiv på niveau 1. Men på niveau 2, som er den verden vi tror vi er i, er graden af den frygt der holder os fast her - som er frygten for at Gud ville tilintetgøre os hvis vi nogensinde

opgav vores skjulested, der er kroppen - så ekstrem, at vi har brug for en blidere opvågningsproces, som Kurset hyppigt siger det. (F.eks. T-27.VII.13:4-5). I tidens illusoriske verden vil denne proces tage meget, meget lang tid, som Kurset også siger et andet sted (T-2.VIII.2:5). Som jeg nævnte før, siger Kurset, at hvis vi kan tilgive een person fuldstændigt, har vi tilgivet dem alle. Det er den samme slags udsagn. Men vores oplevelse er, at vi har brug for at tilgive mange mennesker, og den samme person igen og igen. I realiteten bliver vores skyld fjernet bid for bid, fremfor at den forsvinder i en kæmpe stor klump.

Hvis man har valgt Kurset som sin vej, er det derfor vigtigt at have en sund respekt for egoet. En fælde mange mennesker går i er at tro, at man kan blive fri for egoet en-to-tre. Alt hvad der så sker er, at man fornægter egoet frem for at se på det, og så ændre sin tænkemåde. Mange vælger at overse de mere vanskelige passager i materialet, der handler om specielle forhold, og siger i stedet at *Et Kursus i Mirakler* handler om kærlighed, punktum. Kurset handler ikke om kærlighed.; det handler om skyld. Igennem at erkende vores skyld, bliver vi i stand til at slippe den; så vil Guds Kærlighed blive genoprettet for os. Men vi kan ikke springe noget over. Det er en stor fordel ved at være psykolog, at man har denne sunde respekt for egoet, og en forståelse af hvor dybt rodfæstede vi alle er i dets dynamik.

Et Kursus i Mirakler siger, som vi har set, at når vi kommer nærmere egoets fundament, når vi begynder at lytte til Helligånden mere end til egoet, gør egoet gengæld og bliver ondsindet. Egoets mål er mord siger Kurset (T-23.III.1:5), og det mener det helt bogstaveligt. At ignorere disse udtalelser er at overse hjertet i Kurset. Og det er ydermere at overse den specielle rolle Jesus eller Helligånden har i at hjælpe os igennem disse smertefulde og urolige perioder, som Kurset omtaler denne proces som et sted (H-4.I.7:1). Vi behøver deres hjælp til at holde os i hånden, og lede os igennem, når egoets ondsindethed bliver overvældende. Så kan vi begynde at opleve skyldens og frygtens illusoriske væsen, den "tilsyneladende rædsel" som Kurset refererer til (T-18.IX.3:7) og komme til at kende Guds Kærlighed som rent faktisk holder os.

Spm: Kroppen, egoet, identifikationen med kroppen som mig selv - jeg er forvirret. Kan du sige noget om det?

Sv: *Et Kursus i Mirakler* taler temmelig meget om ligheden imellem egoet og kroppen, især i de første kapitler. Vi sætter altid os selv lig med kroppen. Noget det er nyttigt at huske er,

at egoet er mere end kroppen. Egoet er stadig levende efter at kroppen er død. Husk egoet er et tankesystem der er baseret på skyld. Kroppen er blot legemliggørelsen eller det konkrete udtryk for egoet; egoets tanke der tager form, eller tanken om adskillelsen der tager form. Kroppen er kun et undervisningsredskab. Det kan enten forstærke egoets lære eller det kan forstærke Helligåndens lære, der i sidste instans vil lære os, at vi ikke er kroppen. Vi kommer ind i denne verden så vi kan lære visse lektioner. Vi kommer ind i denne verden med en masse overvægtig bagage, vores kufferter er fulde af alle mulige former for snavsetøj; skyld, frygt etc. Uanset hvad det er vi ikke har taget op af kufferten imens vi er her, uanset hvilken skyld vi ikke har sluppet eller tilgivet når vores kroppe dør, tager vi stadig med os. I bund og grund går det hele ud på at blive fri for så meget snavsetøj som muligt - med andre ord at slippe så meget skyld vi kan. Det af det vi ikke slipper, bliver hos os.

Et Kursus i Mirakler omtaler ikke specifikt emnet tidligere liv eller reinkarnation, men det antyder det temmelig kraftigt, og jeg tror derfor det ville lære os, at hvad som helst vi ikke tilgiver eller opgiver, tager vi med os, og så kommer vi tilbage igen. Der er en meget vidunderlig og bevægende passage, der taler om at løfte det sidste slør, den sidste hindring for fred, der siger: Her står du foran dette sidste slør, og du vælger enten at passere igennem eller at vandre tilbage, kun for at komme denne vej igen (T-19.IV-D.10:8). Her siges det, at nu har du valget imellem virkeligt at arbejde dig igennem dette nu, eller at vandre afsted og komme tilbage i hvilken form lektionen nu end måtte tage, for at lære den samme lektion. Uanset hvad det er der ikke er blevet helbredt, tager vi det med os. Egoet overlever efter at kroppen dør. Egoet er mere end kroppen, og vi vælger bare hvornår som helst vi ønsker at komme tilbage til kroppens verden - og det er vores valg - så vi kan gennemarbejde de dele af hologrammet vi ikke har gennemarbejdet endnu.

Dette er virkelig en helt ufattelig ide. Bare fordi vi tror vi er i denne specielle dimension af tid og rum i New York City i 1985, betyder det ikke, at i et andet aspekt af vores sind er vi ikke i det forhistoriske Grækenland eller Palæstina, eller et eller andet sted 300 år herfra. Alt hvad det betyder er, at vi blot stiller ind på en bestemt del af fjernsynsnettet i vores sind, og uanset hvad det er vi stiller ind på gør vi det virkeligt. Det der får det til at forekomme så ufatteligt er troen på at tiden er lineær. Den er ikke lineær. Og det er der nogle af kvantefysikerne der også lærer os. At tiden er lineær er blot en del af den samme ego-intrige, der skal overbevise os om, at fortidens skyld er virkelig, og bliver projiceret ud i fremtiden i form af frygt, og at det er det der er vores virkelighed.

Spm: Jeg vil gerne tilbage til kroppens opstandelse. Det er en trosbekendelse i den katolske kirke. Siger Kurset, at denne specielle trosbekendelse er en fejltagelse?

Sv: Ja det gør. En anden trosbekendelse i den katolske kirke siger, at Gud skabte verden, og at Han skabte os i Sit eget billede og Sin egen lignelse. Kurset siger, at alt dette er en del af det samme system. Set fra den katolske kirkes synspunkt tager *Et Kursus i Mirakler* fejl. Det er derfor jeg synes, at en af de virkelige fordele ved Kurset er, at det så tydeligt siger, at det ikke er den eneste vej. Det siger et sted, at en “universel teologi er umulig” (B-in.2:5). Det vil altid være umuligt, fordi teologi beskæftiger sig med form, symboler og sprog, og ingen deler alle de samme former, symboler og sprog. Men det siger så til gengæld, at “en universel oplevelse er ikke kun mulig men nødvendig” (B-in.2:5). For at få os til at nå denne universelle oplevelse, må Helligånden anvende forskellige teologier, og teologier vil være i konflikt med hinanden. Men hvis man er på udkig efter vanskeligheder, vil man finde dem, og man vil også finde konflikt.

Spm: Jeg har virkelig en konflikt med ideen om at Gud ikke er i verden. Det har noget at gøre med indflydelsen fra Teilhard de Chardin, og hvordan materien åndeliggøres - vi er alle een, og vi kan ikke adskille krop og ånd. Jeg tror virkelig jeg finder megen mening i det, og nu siger Kurset noget andet.

Sv: Det forstår jeg godt. Det er et andet system. Mange mennesker, og deriblandt helt bestemt Teilhard, ville sige, at man kan forene sind, krop og ånd, som er en holistisk ide. Det er ikke hvad kurset mener, fordi kroppen ikke eksisterer udenfor sindet. Kurset har faktisk et fuldstændigt anderledes begrebsapparat.

I en workshop for nylig var der een der tog eksemplet med Mother Teresa op. Det synes meget klart at hun bliver vejledt af Jesus, der dog altså vejleder hende på en fuldkomment anderledes måde end den han vejleder Kurset på. Spørgsmålet var “hvordan jeg ville få det til at stemme overens”? Jeg svarede, at han giver folk forskellige budskaber i forskellige former, der virker for forskellige mennesker. Jeg har haft det store held at møde hende adskillige gange, og jeg tror virkelig hun bliver vejledt af Jesus. Jeg mener hun er en meget hellig kvinde, i den betydning vi sædvanligvis mener dette, og jeg tror hendes vej er en helt anden vej end Kurset er; en lidelsens vej, en opofrelsens vej, som følger den traditionelle

romerskkatolske kirkes lære og doktriner. Men verden har brug for hende, og for det hun gør, ligesom den har brug for Kurset.

Spm: Soningsplanen er til alle veje?

Sv: Ja, *Et Kursus i Mirakler* er en del af Soningsplanen, det er ikke Soningsplanen.

Om “Foundation for A Course in Miracles”

Academy * Retreat center

Kenneth Wapnick tog sin Ph. D i klinisk psykologi i 1968 fra Adelphi University. Han har arbejdet med Et Kursus i Mirakler siden 1973 som lærer, forfatter og ved at integrere dets principper i sin psykoterapeutiske praksis.

Gloria Wapnick har en Masters degree i historie fra Hunter College (1970), og har undervist i sociale fag på et gymnasium i New York City, hvor hun også var rektor. Gloria har arbejdet med Et Kursus i Mirakler siden 1977, og ledede sin egen gruppe i flere år.

I 1983 startede de sammen “Foundation for A Course in Miracles”, og i 1988 åbnede de et Akademi og retreat center i den nordlige del af staten New York. Det følgende er deres vision for “The Foundation” og en beskrivelse af centret.

I de første år hvor vi studerede *Et Kursus i Mirakler*, og både underviste i det og anvendte dets principper i vore respektive psykoterapeutiske professioner, samt underviste og arbejdede administrativt i skolevæsenet, var det indlysende at det ikke var det mest enkle tankesystem at forstå. Dette gjaldt ikke alene den intellektuelle forståelse af dets lære, men måske endnu mere anvendelsen af dets lære i vores personlige liv. Fra starten forekom det os således, at Kurset indbød til undervisning af andre, parallelt med Helligåndens fortsatte undervisning i de daglige muligheder i vores forhold, som omtales på de indledende sider i Håndbog for Lærere.

En dag for adskillige år siden, imens Helen og jeg (Kenneth) talte om disse ideer, fortalte hun mig om en vision hun havde haft om et undervisningscenter, der så ud som et hvidt tempel med et guldkors på toppen. Selvom det var klart at dette billede var symbolsk, forstod vi det sådan, at det repræsenterede det undervisningscentret skulle blive: Et sted hvor personen Jesus og hans budskab i *Et Kursus i Mirakler* kunne blive manifesteret. Vi har sommetider set et billede af et fyrtårn, der sendte sit lys ud over havet, samtidigt med at det kaldte de forbipasserende der søgte det, til sig. For os er dette lys Kursets lære om tilgivelse, som vi håber at dele med dem som tiltrækkes af The Foundations form for undervisning og dens vision af Kurset.

Denne vision omfatter troen på, at Jesus gav *Et Kursus i Mirakler* på dette specielle tidspunkt i denne specielle form af mange grunde. Disse omfatter bl.a.:

- 1) nødvendigheden af at helbrede sindet for dets tro på at angreb er frelse; dette nås igennem tilgivelse, ophævelsen af vores tro på at adskillelse og skyld er virkelige.
- 2) understregning af hvor vigtig Jesus og/eller Helligånden er som vores kærlige og venlige Lærer, og udviklingen af et personligt forhold til denne Lærer.
- 3) korrektion af kristendommens fejltagelser, især hvor den har lagt vægt på lidelse, opofrelse, adskillelse og sakramentet som en iboende del af Guds plan til frelse.

Vores tænkemåde har altid været inspireret af Platon (og hans mentor Sokrates), både mennesket og hans lære. Platons Akademi var et sted hvor seriøse og tænksomme mennesker kom for at studere hans filosofi i en atmosfære der fremmede deres forståelse, hvorefter de vendte tilbage til deres arbejde for at udføre det de havde lært af den store filosof. Ved således at integrere abstrakte filosofiske idealer med erfaring, syntes Platons skole at være den fuldkomne model for vores undervisningscenter.

Vi ser derfor The Foundations overordnede formål som det at hjælpe studerende af *Et Kursus i Mirakler* til at udvide deres forståelse af dets tankesystem, begrebsmæssigt og erfaringsmæssigt, så de kan blive mere effektive instrumenter for Jesu lære i deres egne specielle liv. Da undervisning i tilgivelse uden at opleve den er tomt, er et af The Foundations konkrete mål at hjælpe med at fremme den proces hvorigennem mennesker kan blive bedre i

stand til at vide, at deres egne synder er tilgivet, og at de i sandhed er elsket af Gud. Således er Helligånden i stand til at udvide Sin Kærlighed igennem dem til andre.

Delvist som en reaktion på “den elektroniske revolution”, har vi taget næste skridt ved at flytte the Foundation til Temecula i Californien. Med denne flytning til omgivelser vi ikke bor i, ændrer vi i nogen grad vores undervisnings fokus fra fuldstændigt “live” præsentation, til også at omfatte elektroniske og digitale former for undervisning, i den hensigt at maksimere udbyttet af den voksende elektroniske mediekommunikation. Dette vil forøge rækkevidden af undervisningen, som vil have det samme *indhold*, men lade *formen* tilpasse sig det 21 århundrede.

*1 *Bønnens Lovsang: Bøn, Tilgivelse, Helbredelse* (Glen Ellen, CA: Foundation for Inner Peace, 1978). I marts 1996 blev dette hæfte og *Psykoterapi: Formål, Proces og Praksis* udgivet samlet i en lille bog med titlen *Tilføjelser til Et Kursus i Mirakler*. Udgivet af Viking, et forlag under Pinguin USA.

*2 *Psykoterapi: Formål, Proces og Praksis* (Glen Ellen, CA: Foundation for Inner Peace 1976) I marts 1996 blev dette hæfte samt *Bønnens Lovsang* udgivet sammen i en lille bog med titlen *Vedføjelser til Et Kursus i Mirakler*. Udgivet af Viking, et forlag under Pinguin USA.